

การสัมมนาทางวิชาการ
สู่เส้นทางการปฏิรูปอุดมศึกษาไทย ครั้งที่ 3
เรื่อง

การคัดเลือกนักศึกษาระบบใหม่ GPAX, PR สำคัญอย่างไร ?
การบรรยายพิเศษ โดย ศาสตราจารย์นายแพทย์เกษม วัฒนชัย
อธิการบดีมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

กราบหม่อมการพระคุณเจ้า สวัสดิ์ครู อาจารย์ นักการศึกษาและผู้สนใจ
เรื่องการสอบเข้ามหาวิทยาลัยทุกท่าน งานนี้เป็นงานของสำนักงานคณะกรรมการการ
ศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ ทบวงมหาวิทยาลัย รวมทั้งสื่อมวลชน และพวกเราทุก
คน เป็นการเสวนาทางวิชาการในเรื่องการสอบเอ็นทรานซ์

บ้านเรามีการสอบเอ็นทรานซ์โดยรวมมหาวิทยาลัยมากกว่า 1 แห่งขึ้นไป
ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2504 ขณะนั้นมีมหาวิทยาลัยอยู่ 5 แห่ง วิทยาลัยวิชาการศึกษา 1 แห่ง
รวมเป็น 6 แห่ง ครั้งแรกมี 3 มหาวิทยาลัย จัดโดยสภาการศึกษาแห่งชาติ(เป็นชื่อใน
ขณะนั้น) ซึ่งเกิดปัญหาในช่วงแรก ๆ จนกระทั่งเรื่องต้องเข้า ครม. เป็นเรื่องระดับชาติ
สุดท้ายก็สรุปได้ว่าเป็นมติ ครม. ให้สอบร่วมกัน เราได้พัฒนามาตั้งแต่ ปี 2504 จน
กระทั่งถึงปี 2541 โดยใช้รูปแบบเดียว คือผู้ที่ต้องการเข้ามหาวิทยาลัยเลือกได้ 4-5 ตัวเลือก
เสร็จแล้วก็ทำ matching พิจารณาว่าใครได้ใครตก เป็นการสอบครั้งเดียว ซึ่งการคัดเลือก
สาขาที่อยากจะเรียนเป็นคัดเลือกแบบดูสถิติบ้าง ดูความชอบของพ่อแม่บ้าง ดูความ
ถนัดของตัวเองบ้าง อาจารย์แนะแนวบ้าง รุ่นพี่บอกบ้าง เพื่อนชวนบ้าง เป็นการตัดสินใจ
แบบไทย ๆ ผมไม่ทราบว่ามีใครไปพูดอะไร หรือเสียงเชียร์บ้างหรือเปล่า เป็น blind
choices แล้วนั่งสอบ สอบก็เครียด เพราะว่าสอบครั้งเดียว ที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ
ไม่สนใจผลการเรียนในระดับม.ปลาย เพราะว่าระบบที่สภาการศึกษาจัดสอบครั้ง
แรก ไม่ได้เอาผลการเรียนในระดับม.ปลายมาพิจารณาด้วย ดังนั้นเด็กก็จะหนีเรียน
หลังจากนั้นมีระบบการสอบเทียบ จริง ๆ แล้วระบบสอบเทียบของ กศน. เป็นไปด้วย
เจตนาดี สำหรับผู้ที่ไม่มีโอกาสเข้ามาเรียนในระบบปกติ แต่สุดท้ายระบบเปิดให้กับเด็ก
ในระบบปกติด้วย เด็กในระบบปกติจึงนำไปใช้ 3 ช่องทาง คือระบบปกติด้วย สอบเทียบ
ด้วย และกวดวิชาด้วย เกิดความวุ่นวายสับสนขึ้นอย่างมาก

แนวคิดที่เป็นทางการ เกี่ยวกับการนำผลการเรียนในชั้น ม.ปลาย เข้ามา มีความสำคัญในการคัดเลือกเด็กเข้าเรียน เริ่มมาตั้งแต่ปี 2518 แนวคิดนี้ในทางสากล ทั้งประเทศตะวันตกและตะวันออกเขาคิดและทำกันอย่างไร แล้วทำไมแนวคิดถึงได้พัฒนา มาสู่การสอบคัดเลือกในปี 2542 และเกิดปัญหามากมาย ที่ไม่สามารถจะนำ GPA กับ PR เข้ามาช่วยได้ จริง ๆ ทุกอย่างมีเบื้องหลังหมด มีเหตุผลหมด มีการทำประชาพิจารณ์ ในสมัยก่อนกันมาหลายครั้ง หลายท่านในห้องนี้ก็อยู่ในเหตุการณ์ด้วย หลายท่าน คงไม่ทราบเหตุการณ์ เพราะฉะนั้นผมขอชี้แจงว่าแนวคิดเป็นมาอย่างไร ก่อนอื่นจะ ขอทบทวนเรื่องแนวคิดในเชิงทฤษฎีสักเล็กน้อย

การสอบคัดเลือกเข้าสถาบันอุดมศึกษา จริง ๆ เป็นส่วนหนึ่งของ กระบวนการทั้งหมด คือกระบวนการซึ่งในระบบการศึกษาของประเทศต่าง ๆ กำหนดไว้ คือ การศึกษาระดับปฐมวัยหรือสมัยก่อนเรียกอนุบาลศึกษา หรือ kindergarten จาก รอยต่อนี้จะเข้าสู่ประถมศึกษา จากประถมศึกษา ก็จะเข้าสู่มัธยมต้น และแยกไปเป็น อาชีวศึกษาหรือมัธยมศึกษาตอนปลาย ผมขออนุญาตมาทางสายสามัญ จากมัธยม ศึกษาตอนปลายเข้าสู่อุดมศึกษา ตรงรอยต่อของการคัดเลือกคนเข้าเรียน มีหลักอยู่ว่า จะใช้วิธีไหนในการคัดเลือกจากท่อนหนึ่งไปอีกท่อนหนึ่ง **หลักคิดข้อแรก คือ หลักสูตร ที่เด็กจะเข้าสู่ เป็นหลักสูตรกลาง (common) หรือเป็นหลักสูตรที่แยกเฉพาะ (specialize) ที่ต้องการความรู้ ความสามารถ ศักยภาพเฉพาะของผู้เรียนหรือไม่** ยกตัวอย่างเช่น รอยต่อจากอนุบาลเข้าประถมศึกษา หลักสูตรประถมศึกษาเป็นหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (basic education) เพราะฉะนั้นไม่มีการแยกหลักสูตร ประถมศึกษา ไม่มีการแยกความเฉพาะ ไม่จำเป็นต้องใช้วิธีการสอบคัดเลือกให้ยุ่งยาก บางแห่งรับเด็กอนุบาลเข้าประถมศึกษา มีการสอบคัดเลือกหลายวิชา ผมว่าไม่มีเหตุผล เป็นการสร้างความเครียดให้เด็ก **หลักคิดข้อ 2 วิธีคัดเลือกนั้นต้องไม่สร้างผลเสียต่อ การศึกษาระดับต้น** การคัดเลือกเด็กเข้ามหาวิทยาลัย วิธีคัดเลือกต้องไม่ไปทำลายแผน การเรียนและหลักสูตรในชั้นมัธยมปลาย ในทำนองเดียวกัน ถ้าเราจะคัดเลือกเด็กเข้า ป.1 วิธีคัดเลือกหรือสอบคัดเลือก ต้องไม่ไปกระทบกับหลักสูตรและผลการเรียน ระดับอนุบาล ถ้าถือหลักคิด 2 ข้อนี้ ผมคิดว่าเรารับกันได้ เป็นวิธีการคัดเลือก บุคคลเข้าศึกษาต่อตามท่อนต่าง ๆ ที่ใช้กันทั่วโลก วิธีที่ 1 เป็นวิธีที่ง่ายมาก ขึ้นอยู่กับรัฐธรรมนูญ ขึ้นอยู่กับกฎหมายการศึกษา นโยบายการศึกษาของประเทศนั้น ๆ

ประเทศทางตะวันตก ประเทศทางยุโรปตะวันตก หรือประเทศแถบสแกนดิเนเวีย รัฐจะต้องจัดการศึกษาทุกระดับให้กับประชาชนฟรี ตามที่เขาอยากเรียน ตามที่เขาสามารถเรียนได้

ผมขอวิจารณ์นโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ ในการคัดเลือกเด็กเข้า ม.1 และ ม.4 ซึ่งมีปัญหาทุกปี นโยบายอะไรไม่รู้มากมาย ทำไม่ไม่ตกลงกันให้ดี ทำให้ตรงไปตรงมา ตามหลักวิชา เป็นหลักการนโยบายชัดเจน และให้ประชาชนทั่วประเทศรับรู้ ผมเชื่อว่าประชาชนรับได้ ทั้งโรงเรียนทั้งกระทรวงจะได้ไม่ต้องมา ให้สัมภาษณ์กันทุกปี แต่ที่เป็นอยู่ในขณะนี้ เปลี่ยนรัฐมนตรีครั้งหนึ่งก็เปลี่ยนวิธีที่หนึ่ง ทำไม่ต้องทำถึงขนาดนั้น อันนี้เป็นเรื่อง technical ไม่ควรจะเกี่ยวข้องกัน เพราะฉะนั้นรอยต่อต้องระวังว่าจะดำเนินการอย่างไร สำหรับป.1 ผมว่าต้องไม่ ให้สอบเลย ต้องจับฉลากเท่านั้น แต่ไม่ใช่วิธีการคัดเลือก หรือดูเจตนาผมว่าผู้ปกครอง จะบริจาคเงินให้โรงเรียนเท่าไร ตรงนี้ทำให้ระบบการศึกษาเสียหายหมดเลย ระบบบริจาค เป็นเรื่องหนึ่ง และระบบแย่งเข้าโรงเรียนเป็นเรื่องหนึ่ง ทำให้ระบบการคัดเลือกแต่ละก่อนเสียหายกันมากเลย เรามาเริ่มต้นกันใหม่ดีไหม สำหรับประเทศไทย ระบบการศึกษาไทย ทำอะไรตรงไปตรงมาตามหลักวิชาการ ขอเชิญชวนท่านคณาจารย์ที่เป็น นักการศึกษาออกมาพูดกันมากๆ

สำหรับรอยต่อที่จะคัดเลือกเข้าสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งจะพูดกันในวันนี้ ในหลักสากลที่เขาทำกัน มีความเฉพาะทาง หลักสูตรที่เข้าไปเรียนแพทย์ พยาบาล วาดเขียน มณฑนศิลป์ การตลาด ไม่เหมือนกัน เข้าหลักข้อที่ 1 คือ เป็นหลักสูตร เฉพาะทาง (specialized curriculum) เพราะฉะนั้นจำเป็นต้องมีการปูพื้นมาตั้งแต่ มัธยมปลาย ระบบการศึกษามัธยมปลายจึงแบ่งออกเป็น 3 สาย คือ สายวิทย์ สาย ศิลป์ และศิลป์ก็แยกเป็นศิลป์ภาษา ศิลป์คณิต เป็นการแบ่งกลุ่มคร่าว ๆ เพื่อว่าเมื่อเข้าไป ในหลักสูตรของอุดมศึกษาซึ่งมีมากมายเป็นพัน ๆ หลักสูตร เด็กสามารถจะเตรียมความพร้อมได้ จึงมีคำที่เรียกชื่อโรงเรียนประเภทนั้นว่าเป็นโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาในสมัยหนึ่ง เด็กจะเข้าตามความถนัดของตัวเอง การสอบเอ็นทรานซ์ เป็นการคัดเลือกผู้มีความรู้ มีทักษะ มีความพร้อมด้านอื่น ๆ เข้าศึกษาในสาขาวิชาการและวิชาชีพ ขั้นสูงในมหาวิทยาลัย นี่คือเป้าหมายของการคัดเลือกที่ดี การสอบคัดเลือก หรือ การจับฉลาก หรือการรับนักศึกษาโครงการพิเศษต่าง ๆ นอกจากวัดความพร้อมทาง

ด้านวิชาการและทักษะบางประเภท รวมทั้งทักษะแปลงไปเป็นวิชาชีพทั้งหลายแล้ว มีการวัดความรู้ทั่ว ๆ ไปในวิชาหลัก ที่เราเรียกว่าวิชาหลักกับวิชาชีพ ส่วนความพร้อมด้านอื่น ๆ คือเรื่องของการตรวจร่างกาย สอบสัมภาษณ์

สำหรับการตรวจร่างกายและการสอบสัมภาษณ์ มีวัตถุประสงค์เพื่อดูความพร้อมของเด็ก ไม่มีวัตถุประสงค์อื่น การตรวจร่างกายเวลานี้ เกือบทุกโรครักษาได้หมดแล้ว เพราะฉะนั้นไม่ควรจะมีโรคอะไรที่กั้นเด็กไม่ให้เข้าเรียน แต่เราต้องการตรวจร่างกายเพื่อไปตรวจสอบโรค เราจะได้ให้คำแนะนำและรักษาเขาได้ เขาจะได้เรียนอย่างมีความสุข เรื่องการสอบสัมภาษณ์เป็นการสอบถามความพร้อมของเด็ก ความพร้อมทางด้านเศรษฐกิจ ความพร้อมทางด้านจิตใจ ทางด้านอารมณ์ เพราะฉะนั้นกระบวนการตรวจร่างกายและสอบสัมภาษณ์เป็นไปเพื่อสืบหาสิ่งที่ยังไม่พร้อม อะไรที่พร้อม อะไรที่ไม่พร้อม เราต้องส่งฝ่ายแนะแนวเพื่อจะได้เตรียมเขาให้พร้อม เรามาช่วยทำให้เขาพร้อมสูงสุดเมื่อเข้ามาสู่มหาวิทยาลัย ต้องเข้าใจวัตถุประสงค์ของการสอบสัมภาษณ์และตรวจร่างกาย

มีอีกวิธีหนึ่ง คือการใช้ผลสัมฤทธิ์ ม.ปลาย ประเทศทางตะวันตก ทั้งอังกฤษ เยอรมัน และฝรั่งเศส ส่วนใหญ่ใช้ผลสัมฤทธิ์ ม.ปลาย เพราะมีการสอบเทียบ สอบวัดผล ม.ปลายทั่วประเทศ และเป็นมาตรฐานเดียวกัน แล้วเขาใช้ได้เลย ไม่ต้องมาสอบของทบวงมหาวิทยาลัยอีก ในสมัยก่อนเรามีการติดบอร์ด อยู่ ๆ กระทรวงศึกษาธิการก็ยกเลิกไปเสีย ต่างโรงเรียนต่างก็สอบ เกิดปัญหาตามมามากมาย GPA ของโรงเรียนต่าง ๆ มาตรฐานอยู่ตรงไหน ไม่มีใครรู้เรื่อง มาตรฐานสวนกุหลาบ มาตรฐานวัดไร่ขิง มาตรฐานวัดสิงห์ มาตรฐานไม่เท่ากัน ของเขาไม่ใช่ ของเขาสอบเทียบ เช่น ฝรั่งเศส อังกฤษ มีศูนย์สอบหลายแห่ง พร้อมเมื่อไรก็สอบเทียบได้เลย ของตะวันออก ญี่ปุ่น ไต้หวัน เกาหลีใต้ เท่าที่ศึกษาดู เป็นการสอบวิชาหลัก และวิชาเฉพาะสาขา เหมือนประเทศไทย

เมื่อดูของประเทศญี่ปุ่น จะเข้ามหาวิทยาลัยญี่ปุ่น ต้องสอบภาษาญี่ปุ่น เป็นวิชาหลัก สอบเข้ามหาวิทยาลัยเกาหลีใต้ ต้องสอบภาษาเกาหลีเป็นวิชาหลัก จีน ไต้หวันก็ต้องสอบภาษาจีน ของเราแปลก ภาษาไทยหายไปไหน ตอนทำงานอยู่ทบวงมหาวิทยาลัย ผมเสนอเข้ากรรมการว่าการสอบเอ็นทรานซ์ใหม่ ต้องมีภาษาไทยเป็นวิชาหลัก เราถึงได้มีภาษาไทยเป็นวิชาหลัก เดิมเราสอบเฉพาะศิลป์-ภาษา ตอนนี่

วิทยาก็ต้องสอบ ไม่อย่างนั้นภาษาไทยจะไม่มีคความหมายสำหรับเด็ก หลักข้อ 2 ของผม ก็คือ **วิธีสอบอะไรก็ตามต้องไม่ไปทำลายเจตนารมณ์ของหลักสูตรในก่อนการศึกษา**ก่อนจะส่งมาให้เรา เพราะฉะนั้นผมดีใจที่ปี 2542 สอบเอ็นทรานซ์ใหม่บังคับให้สอบภาษาไทย สักครูอาจารย์วิเชียรจะมาเสนอผลการวิจัยของท่าน ซึ่งแปลกมากที่ความสำเร็จในการสอบภาษาไทยของการสอบเอ็นทรานซ์ใหม่มีความสัมพันธ์ (correlate) กับ GPA ของนักเรียนมัธยมปลายมากที่สุด ทางตะวันตกใช้คะแนนสอบ ม. ปลาย ซึ่งเป็นการทดสอบมาตรฐานของประเทศทางตะวันออก กำหนดวิชาหลัก 4-5 วิชาเหมือนเราทำตอนนี้ แล้วก็มีวิชาเฉพาะด้วย บางประเทศใช้องค์ประกอบหลาย ๆ องค์ประกอบ คือ 1) ใช้คะแนนสอบ ม. ปลาย 2) ใช้วิธีสอบวิชาหลักและวิชาเฉพาะ และเงื่อนไขอื่น ๆ ที่มหาวิทยาลัยกำหนด เหมือนที่เราทำตอนนี้

วิธีสอบคัดเลือกที่เราใช้อยู่ในช่วงปี 2504-2541 มี 3 วิธี คือ **วิธีสอบรวมโดยทบวง** หรือสอบเอ็นทรานซ์ **วิธีสอบตรง** หรือ **สอบโควตา** โดยให้สิทธิพิเศษกับเด็กที่อยู่ในภูมิภาคที่มหาวิทยาลัยนั้น ๆ ตั้งอยู่ วิธีนี้เริ่มมาจากตอนที่เรามี 5 มหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ในช่วงต่อมาเราไปเพิ่มมหาวิทยาลัยตามภูมิภาค คือ เชียงใหม่ ขอนแก่น และสงขลา ขณะนี้มีมหาวิทยาลัยในภูมิภาคมากขึ้น **วิธีสุดท้าย คือ รับด้วยวิธีพิเศษ** เช่น โครงการช้างเผือก และโครงการพิเศษต่าง ๆ อีกหลายโครงการ ตอนนั้นผมส่งสารเด็กไทยที่อยู่ตามภูมิภาคมากที่สุด เพราะว่าพอลิ้นปี ต้องสอบหลายครั้ง จะต้องวิ่งสอบกันมากมาย กลับมาสู่ระบบเดิม เมื่อปี 2504 อีกแล้ว ทำไม ครม. ถึงบังคับให้มีการสอบรวม เพราะอะไรไม่รู้ ผมสอบตอนปี 2504 พอดี ผมต้องสอบถึง 3 ที่ ในปีนั้น เพราะว่ามีกรรวมกัน 3 มหาวิทยาลัย อีก 2 มหาวิทยาลัยไม่รวม เราก็สอบหมด กลัวจะไม่ได้ เพราะมาจากบ้านนอก ตอนนี้จะเข้าไปสู่รูปเดิมอีกแล้ว ผมยังฝากไว้ว่าวันหลังใครมีอำนาจวาสนา กำหนดนโยบายทางนี้ได้ ควรจะลดตัวเลือก ไม่ให้เด็กมีตัวเลือกมากมายตอนทอมสุดท้าย วิ่งสอบกันไม่รู้กี่เรื่อง ก็โครงการ ในระบบที่เราใช้กันปีที่ผ่านมา ไร้อยู่ ๆ ก็คิดขึ้นมา ผมเรียนอีกครั้งหนึ่งว่า **ระบบเอ็นทรานซ์ในปี 2542 นี้ มีแนวคิดกันมาตั้งแต่ปี 2518 ด้วยเหตุผลง่าย ๆ ว่า เราไม่ได้ให้ความสำคัญกับหลักสูตรการเรียนการสอนใน ระดับม.ปลาย** ทำลายระบบ เด็กไม่ยอมอยู่ในห้องเรียน เด็กบางคนเข้ามหาวิทยาลัยได้แล้ว แต่ยังไม่ได้อสอบวิชาของ ม.ปลาย ก็มี ซึ่งไม่ถูกต้อง มีการคิดกันมานาน ทบวงมหาวิทยาลัยตั้งอนุกรรมการตั้งแต่ปี 2535 ประชุม สัมมนากัน

หลายครั้ง อาจารย์พจน์ สะเพียรชัย ตอนนั้นท่านเป็นรองปลัดอาวุโสของทบวงมหาวิทยาลัยและเป็นประธาน ไปถามท่านได้ ท่านรู้เรื่องนี้ดีมาก ในปี 2538 ทบวงมหาวิทยาลัยให้ความเห็นชอบจัดตั้งคณะกรรมการพัฒนาการสอบระบบใหม่ขึ้น เดือนพฤษภาคม ปี 2539 ครม. มีมติอนุมัติในหลักการ ให้จัดตั้งสำนักทดสอบกลางขึ้น ผมหวังว่าสำนักนี้จะเป็นองค์การมหาชนในอนาคต ใน พ.ร.บ. ใหม่ ที่จะมีกระทรวงการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ผมเชื่อว่าองค์กรนี้น่าจะเป็นองค์กรใหม่ที่ขึ้นกับกระทรวงใหม่ได้ ผมอยากให้สำนักทดสอบกลางดูในเชิงนโยบาย ดูในเรื่องการคัดเลือกเด็กทุกชั้นตอน อย่าดูเฉพาะ ม. ปลาย ได้ไหม ส่วนแนวปฏิบัติโยนให้ที่อื่นเขาทำได้ ไม่มีปัญหาอะไร ดูเฉพาะหลักการแต่ต้องมีคนจัดการ มี Government Manager ขึ้นมาอีกทีมหนึ่ง สำนักทดสอบกลาง ดูเรื่องการสอบคัดเลือกตั้งแต่เข้า ป. 1 ม. 1 ม. 4 จนถึงเข้ามหาวิทยาลัย ทำให้เป็นระบบกลาง ทำอย่างไรให้เกิดความเป็นธรรม

ดังนั้นหลักการการสอบคัดเลือกที่กำหนดไว้ คือ

- 1) **ต้องการให้มีการคัดเลือก ผู้มีคุณสมบัติ ความรู้ ความเหมาะสม กับสาขาวิชา วิชาชีพ**
- 2) **เน้นความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษามัธยมปลายและอุดมศึกษา**
- 3) **วิธีการคัดเลือกที่มีประสิทธิภาพ สะดวก ประหยัด และเที่ยงธรรม**

เพราะฉะนั้นจึงให้โอกาสมหาวิทยาลัยต่างๆ เป็นคนกำหนดหลักเกณฑ์การเข้าเรียนในคณะต่าง ๆ เป็นต้นว่า แพทย์ อักษรศาสตร์ ครุศาสตร์ ต้องสอบวิชาอะไรบ้าง สมัยนี้มีการรวมตัวของคนบดีในกลุ่มสาขาเดียวกัน เกิดเป็นสมาคม หรือมีศูนย์กลางขึ้นมา แล้วกำหนดวิชาสอบให้ การกำหนดให้ใช้ GPA กับ PR ก็เพื่อเน้นให้มีความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาระดับ ม.ปลาย กับระบบการสอบคัดเลือก คณะอนุกรรมการเมื่อปี 2538 คิดจะให้ GPA กับ PR เป็น 50 : 50 แต่ทางฝ่ายมหาวิทยาลัยไม่ยอมรับ เนื่องจากให้น้ำหนักมากเกินไป ความคิดที่ 2 ก็ลดลงมาเหลือ 25 % เป็น 75 : 25 ที่ประชุมอธิการบดีทั่วประเทศก็คัดค้านไม่ยอมกันอีก บอกให้อย่างมาก 10 % จึงได้ออกมาเป็น 90 กับ 10 % เป็นวิชาหลักและวิชาเฉพาะตามหลักการข้อที่ 1 90 % และเน้นความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษา ม. ปลายกับอุดมศึกษา คือ GPA กับ PR 10 % ตามหลักการข้อที่ 2 แล้วก็แบ่งเป็น GPA 5 % PR 5 % สำหรับหลักการข้อที่ 3 ที่กำหนดว่าวิธีการคัดเลือกต้องมีประสิทธิภาพ สะดวก ประหยัด และเที่ยงธรรม อันนี้สำคัญ เพราะฉะนั้นการสอบ

คัดเลือกปี 2542 จึงเกิดขึ้นด้วยหลักการ 3 ข้อนี้ จะต้องสะดวก ประหยัด และเที่ยงธรรม
 มั่นขาดตอนเรื่องประหยัดไปนิดเดียว ตอนหลังไม่ค่อยประหยัดเท่าไร

จำนวนครั้งในการสอบ มีคนวิจารณ์กันมากกว่าทำไมต้องไปสอบเดือน
 ตุลาคม ทำให้เสียเวลาเรียน จริง ๆ ทำประชาพิจารณ์ไปทั่วประเทศ ทั้งครูแนะแนว
 อาจารย์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา และที่สำคัญที่สุดคือผู้เรียนอยากให้สอบ 2 ครั้ง ไม่ใช่
 ครั้งเดียวเหมือนสมัยเก่า กรรมการทุกฝ่ายบอกว่าจะไปหาเวลาที่ไหนมาสอบ 2 ครั้ง
 เพราะว่าเวลาที่ที่ดีที่สุด คือเวลาที่เรียน ม. 6 เสร็จเรียบร้อยแล้ว คือเดือนมีนาคม ครั้ง
 นั้นยึดเอาไว้แน่นอน อีกครั้งหนึ่งจะกำหนดตอนไหน ทุกคนก็บอกขอเป็นสิ้นภาคแรก
 ของ ม. 6 ก็ถกเถียงกันในเรื่องนี้ มีผู้เสนอให้เรียน 5 ภาค ไม่ใช่ 6 ภาค แต่สุดท้าย
เพื่อต้องการลดความเครียดของผู้เรียน และต้องการให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่
ตัวเองแข่งกับตัวเอง ไม่ใช่ไปแข่งกับคน 2 แสนคน ในการสอบครั้งที่ 1 กับครั้งที่ 2
 นั้น วิชาไหนที่เด็กสอบ ถ้าพอใจแล้วสอบครั้งเดียวได้ ไม่อยากสอบตอนกลางปี ม.6
 ไปสอบปลายปี ม.6 ก็ได้ไม่เป็นไร แต่โดยธรรมชาติเด็กอยากลองก่อน ลองแล้ว
 วิชาไหนได้คะแนนสูงสุด ก็ให้ใช้คะแนนในครั้งนั้น จะไม่ลดคะแนน และ
 สามารถเก็บคะแนนได้ถึง 3 ปี ถ้าสอบปีนี้ได้ ปีหน้าสอบใหม่ได้ แล้วมา
 เทียบคะแนนกัน เหมือนสอบ TOFEL ครั้งนี้เราสอบได้ 499 เขาอยากจะได้ 500
 ไปสอบให้ได้ 500 ให้ได้ เด็กก็ไม่เครียด การแข่งกับตัวเองทำให้สนใจเรียนหนังสือ
 มากขึ้น ใฝ่สัมฤทธิ์มากขึ้น **นี่คือ เจตนารมณ์ การสอบระบบใหม่**

สำหรับจำนวนครั้งในการสอบ เดิมคิดไว้เป็น 2 รอบ คือ รอบแรกให้เลือก
 ได้ 4-5 ตัวเลือก หลังจากนั้นใครไม่ได้ให้ทบวงมหาวิทยาลัยจัดสอบอีกครั้งหนึ่ง แต่ว่าครั้งที่
 2 เลือกได้เพียง 1 ตัวเลือก เขาไปเติมในมหาวิทยาลัยที่ยังรับไม่เต็มจำนวน สำหรับปีนี้
 ทำไม่ได้ แม้แต่มหาวิทยาลัยของรัฐยังต้องรับรอบสองหรือรอบพิเศษ ผมเป็น Board
 ที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ขาดไปถึง 200 กว่าคน คณะ
 วิทยาศาสตร์ขาดไป 100 กว่าคน ต้องไปรับรอบสอง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 มหาวิทยาลัยเอกชนรับรอบสอง ทุกมหาวิทยาลัยต่างรับรอบสอง เด็กก็วิ่งวุ่น ไปเชื่อน
 กัน 1 -2 วัน ไม่เป็นไปตามหลักข้อที่ 3 ที่เน้นในเรื่อง ประสิทธิภาพ ประหยัดและ
 สะดวก ผมไม่ทราบใครเอาข้อ 3 ออก ผมอยากให้สำนักทดสอบกลางรับผิดชอบ
 ครั้งที่ 2 อีกสักครั้ง เพราะครั้งแรกไม่สามารถรับได้เต็มจำนวน จะมีเด็กที่เลือกไม่เต็ม

ผมเป็นปลัดทบวงมหาวิทยาลัยอยู่ 2 ปี เห็นบางแห่งจะรับ 100 ได้ 1 คน หรือบางแห่งรับ 100 ได้ 39 ที่นั่งยังเหลืออยู่ เด็กที่ไม่ได้เลือกก็มี เพราะฉะนั้นควรให้โอกาสอีกสักครั้ง

วิชาที่จัดสอบ โดยเฉพาะวิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับต้องสอบทุกสาขา สำหรับภาษาต่างประเทศ เดิมทบวงมหาวิทยาลัยให้เลือกเพียง 4 ภาษา คือ ฝรั่งเศส เยอรมัน บาลี และอาหรับ เพราะมีเด็กที่เรียนมาทางสายบาลีจึงต้องเปิดหลักสูตรภาษาบาลีและมีเด็กจากโรงเรียนสอนศาสนาทางภาคใต้ที่เรียนภาษาอาหรับ จึงต้องเปิดภาษาอาหรับด้วย ซึ่งทำมานานหลาย 10 ปีแล้ว

อย่างไรก็ตาม ผมเสนอว่าในเมื่อเราค้าขายกับจีน ญี่ปุ่น และจะเปิดเป็นประเทศระดับนานาชาติ (internationalization) ทำไมไม่เปิดโอกาสให้สอบภาษาจีนกับญี่ปุ่นบ้าง ซึ่งทบวงมหาวิทยาลัยรับข้อเสนอนี้ ปีที่ผ่านมาจึงมีการสอบภาษาจีนกับภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเลือกด้วย จากเดิม 4 วิชา จึงเพิ่มเป็น 6 วิชา ในช่วงที่ผมทำงานให้ทบวงมหาวิทยาลัย เคยไปพูดในภาคกลางหลายจังหวัด ผมไปพูดกับเด็กอาจารย์แนะแนว ผู้บริหารโรงเรียน บอกว่าในระบบใหม่นี้ อยากให้โรงเรียน เข้มงวดให้เด็กได้เรียนเต็มหลักสูตรม.ปลาย เพื่อจะได้พัฒนาเต็มที่ตามหลักสูตร ม.ปลาย อันนี้เป็นเจตนารมณ์จริง ๆ ไม่ใช่ใช้เวลาในโรงเรียนกวาดวิชามากกว่าอยู่ในโรงเรียน

สุดท้ายที่ผมจะเรียนเป็นแนวคิดและข้อเสนอแนะสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษา **ประการแรก ควรปรับระบบแนะแนวการศึกษาอย่างต่อเนื่องและจริงจัง** **ประการที่ 2 โรงเรียนทุกโรงเรียนต้องให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนการสอนรายวิชาในระดับ ม.4 ม.5 ม.6** เพราะว่าเราต้องการผลสัมฤทธิ์ตรงนี้ เด็กไทยจะได้โตปกติ ไม่ใช่โตเร่งรัด เร่งรีบแบบที่เรากวาดวิชาโตกันแบบนั้น **ประการที่ 3 เป็นเรื่องสำคัญ คือยกมาตรฐานระบบวัดและประเมินผลให้เที่ยงตรงและเที่ยงธรรม** ระบบวัดและประเมินผลของทุกโรงเรียน 2,000 กว่าโรงเรียนทั่วประเทศ เข้มงวดไม่เท่ากัน และทุกกรมก็ไม่ทำ standardize การวัดและประเมินผล ทั้ง ๆ ที่แต่ละปีมีคนจบปริญญาโท ปริญญาเอก การวัดประเมินผลทั่วประเทศหลายพันคน สักครูอาจารย์ทองอินทร์จะมาเปิดเผยทำไมถึงใช้ GPA กับ PR ปีนี้ไม่ได้ ผมเจ็บใจมากๆ ว่าทำไมเกิดอะไรขึ้นกับประเทศไทย แต่เราต้องไม่ปล่อยให้ความผิดพลาดนี้หลุดมือไปโดยไม่แก้ไข เราต้องเรียนบทเรียนที่แพง ๆ นี้ให้ได้ **ผมถือเป็นอาชญากรรมทางการศึกษา** ถ้าระบบวัดและประเมินผลไม่ดี ไม่มีทางพัฒนาคุณภาพการศึกษาได้เลย เพราะใครจะให้คะแนน

ใครก็ได้ หลังจากสอบไปแล้วมาเติมทีหลัง ไม่มีประเทศไหนเขาทำกัน ผมขอฝากไว้ด้วย ยกมาตรฐานระบบวัดและประเมินผลให้เที่ยงธรรม หรือเที่ยงตรงให้ได้ ถ้าไม่อย่างนั้นไม่มีใครเขาเชื่อประเทศเรา ถ้าระบบวัดและประเมินผลทำกันแบบนี้ ไม่มีใครเขาเชื่อเราอีกต่อไป ผมว่าสักวันหนึ่งเขมรจะนำหน้าเรา ถ้าเรายังทำกันแบบนี้ และ**ประการที่ 4 ให้มีการการประกันคุณภาพทางวิชาการของโรงเรียนในสังกัดต่าง ๆ** ทั้งกรมสามัญศึกษากรรวมอาชีวศึกษา กรมการศึกษานอกโรงเรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน แล้วแบ่งงานกันให้เรียบร้อย ขอจบเพียงเท่านี้

การนำเสนอผลการวิจัย
เรื่อง
ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนเฉลี่ยสะสมกับคะแนนสอบคัดเลือก
เข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2542
โดย ดร. วิเชียร เกตุสิงห์
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

กราบเรียนท่านประธาน และผู้เข้าร่วมสัมมนาที่เคารพทุกท่าน ก่อนอื่นต้องขอเรียนว่า ที่มาแนะนำเสนอในวันนี้ มาในฐานะของผู้ที่สนใจเรื่องนี้เท่านั้น ไม่ได้มาในฐานะรองเลขาธิการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เรื่องนี้ยังไม่อยากเรียกว่าเป็นผลการวิจัย งานนี้ใช้เวลาทำประมาณ 15 วัน ซึ่งเป็นผลการวิจัยที่ใช้เวลาน้อยที่สุด เป็นเพียงเรื่องของการวิเคราะห์ข้อมูลเท่านั้น สาเหตุที่ศึกษา เรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยกับคะแนนสอบคัดเลือก เนื่องจากทบวงมหาวิทยาลัยยกเลิกการใช้เกรดเฉลี่ยกับตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ เพื่อประกอบการคัดเลือกเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยในปีนี้ จึงมีความสนใจ ประกอบกับท่านเลขาธิการเห็นว่าน่าจะลองศึกษาดู เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงระบบการคัดเลือกต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนผลการเรียนหรือเกรดเฉลี่ยกับคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาประจำปีการศึกษา 2542

วิธีดำเนินการ

ใช้ข้อมูลจากใบสมัครสอบคัดเลือกของนักเรียนที่สมัครสอบเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาประจำปี 2542 ทุกคน โดยขอคัดลอก (Copy) ข้อมูลจากแฟ้มข้อมูลของทบวงมหาวิทยาลัย โดยเลือกเฉพาะบางรายการที่จำเป็น คือ เพศ ปีที่จบการศึกษา รหัสโรงเรียน ผลการเรียน (เกรดเฉลี่ย) คณะที่สมัคร และคะแนนสอบรายวิชาทุกวิชา แล้วนำมาวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนผลการเรียนกับคะแนนสอบคัดเลือก (เฉพาะบางวิชาที่มีผู้สอบจำนวนมาก) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ในการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูล

ผลงานวิจัยในอดีต สำหรับงานศึกษาวิจัยในช่วงที่ผ่านมา สรุปได้คร่าว ๆ ว่า การศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบของ ม. ปลาย (ม.ศ. 5 ในขณะนั้น) กับคะแนนสอบคัดเลือก หรือผลการเรียนในมหาวิทยาลัย มีอยู่ไม่มากนัก เช่น งานวิจัยของ ดร. ธนู แสงศักดิ์ และคณะ ซึ่งเป็นข้อมูลตั้งแต่ปี 2500-2509 (เรื่องปีก่อนข้างลำบาก เพราะว่าเวลาอ้างผลการวิจัย ปีที่เราใช้มักจะเป็นปีที่ทำเสร็จ ปีที่พิมพ์ แต่การดำเนินการจะเป็นก่อนหน้านั้น ก็ประมาณในช่วงนั้น) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกกับคะแนน ม.ศ. 5 ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมชั้น ม.ศ. 5 กับคะแนนสอบคัดเลือกวิชาต่าง ๆ มีค่าอยู่ระหว่าง .009 ถึง .771

ต่อมาก็มีการศึกษาวิจัยเรื่องความสัมพันธ์คะแนน ม.ศ. 5 กับผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 กับปีที่ 2 ในมหาวิทยาลัย พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยกับผลการเรียนชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ในมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ และยังพบว่าถ้าใช้คะแนนชั้น ม.ศ.5 ช่วยในการทำนายจะทำให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น หรืออาจใช้คะแนน ม.ศ. 5 เป็นเครื่องตัดสินใจคัดเลือกเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยก็ได้

งานวิจัยอีกเรื่องหนึ่งก็พบว่า ผลการเรียนมัธยมปลายเป็นตัวแปรที่มีความหมายต่อผลการเรียนมหาวิทยาลัยมากที่สุด อันนี้คงมีตัวแปรอื่นพิจารณาด้วย

เรื่องต่อมาเป็นวิทยานิพนธ์ของผมเอง ใช้ผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัย โดยมานั่งดูกันทีละคน แล้วนำมา match กับ คะแนน ม.ศ. 5 พบว่าคะแนน ม.ศ. 5 ในช่วงนั้น ซึ่งเป็นการสอบที่ต่างคนต่างสอบ ไม่ใช่มาตรฐานเดียวกัน ก็เป็นพิสูจน์ว่า แม้มาตรฐานแต่ละโรงจะไม่เหมือนกัน ก็ยังแสดงความความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนในชั้นมัธยมปลาย กับคะแนนสอบคัดเลือก ทั้งตัวที่เป็นคะแนนกับตัวผล แม้จะวิเคราะห์คร่าว ๆ แค่นี้ก็ไม่ได้ ค่าสหสัมพันธ์ก็สูง โดยสรุปก็คือ อยู่ในช่วง .29 -.64 ซึ่งก็นับว่าอธิบายได้พอสมควร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้สมัครสอบคัดเลือกฯ ผู้สมัครสอบทั้งหมด 124,574 คน เป็นชายร้อยละ 34.4 เป็นหญิงร้อยละ 65.6 ผู้สมัครร้อยละ 72.0 เพิ่งจบการศึกษาในปีที่สมัคร จบการศึกษาเมื่อปีที่แล้ว มีร้อยละ 14.6 เหลืออีกร้อยละ 13.4 จบการศึกษาในปีก่อนหน้า และร้อยละ 87.4 ของผู้สมัครจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากสถานศึกษาในระบบโรงเรียน ร้อยละ 10.3 ใช้วุฒิการศึกษาจากการ

สมัครสอบ เหลืออีกร้อยละ 2.3 จบจากสถานศึกษาประเภทอาชีวศึกษาและอื่น ๆ เช่น โรงเรียนผู้ใหญ่ โรงเรียนพระปริยัติธรรม เป็นต้น

2. ผลการเรียนรู้สะสมในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (เกรดเฉลี่ย)

2.1 ผลการเรียนรู้ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเกรดเฉลี่ยของผู้สมัครแต่ละคนมีตั้งแต่ต่ำกว่า 1.00 จนถึง 4.00 กลุ่มใหญ่ที่สุดคือกลุ่มที่ได้เกรดเฉลี่ยระหว่าง 2.00 - 2.50 ซึ่งมีประมาณร้อยละ 34.1 ของผู้สมัครทั้งหมด การกระจายของเกรดเฉลี่ย ไม่ว่าจะพิจารณาเป็นบุคคลหรือรายโรงเรียน พบว่าอยู่ในลักษณะใกล้เคียงกับโค้งปกติ (Normal distribution) โดยมีลักษณะเบ้ไปทางซ้าย (Positive skewness) และเตี้ยกว่าโค้งปกติ (Platykurtic) เล็กน้อย

2.2 เมื่อแบ่งกลุ่มผู้สมัครสอบตามกลุ่มโรงเรียน ที่มีลักษณะบางประการต่างกันพบว่า ลักษณะการกระจายของเกรดเฉลี่ยในกลุ่มผู้จบมัธยมศึกษาตอนปลายโดยการสมัครสอบ หรือที่เรียกกันว่า “สอบเทียบ” มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด คือมีเกรดเฉลี่ยไม่ถึง 2.00 ในขณะที่กลุ่มที่จบการศึกษาจากสายอาชีวศึกษา ได้เกรดเฉลี่ยสูงสุด (เกือบ 3.00) นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ที่จบจากโรงเรียน/สถานศึกษาที่ตั้งอยู่ในต่างจังหวัด มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่จบชั้นมัธยมปลายจากโรงเรียนที่อยู่ในกรุงเทพมหานครเล็กน้อย และเมื่อจำแนกตามขนาด (โดยพิจารณาจากจำนวนผู้จบจากโรงเรียนเดียวกัน ไม่นับผู้จบโดยการสอบเทียบ สายอาชีวศึกษา และอื่น ๆ) พบว่า แต่ละกลุ่มมีเกรดเฉลี่ยแตกต่างกันเล็กน้อย โดยมีแนวโน้มว่า กลุ่มที่มาจากโรงเรียนที่มีผู้มาสอบคัดเลือกน้อยกว่า 100 คนมีเกรดเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ และกลุ่มที่มาจากโรงเรียนที่ผู้มาสมัครสอบคัดเลือกระหว่าง 100-200 คนมีเกรดเฉลี่ยต่ำสุด อย่างไรก็ตาม เกรดเฉลี่ยของสองกลุ่มดังกล่าวก็ต่างกันเพียง 0.11 เท่านั้น

3. คะแนนสอบคัดเลือก

3.1 วิชาที่สอบคัดเลือกทั้งหมดมี 41 รายวิชา วิชาที่มีผู้สมัครเลือกสอบ (ตามเงื่อนไขของคณะที่เลือก) มากที่สุด 10 วิชา ได้แก่ วิชา ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ 1 ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา วิทยาศาสตร์กายภาพ/ชีวภาพ คณิตศาสตร์ 2 และ แวວความเป็นครู

3.2 วิชาที่ผู้สมัครสอบสามารถทำคะแนนได้มาก-น้อย (พิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของแต่ละวิชา) ตามลำดับดังนี้ คือ ภาษาไทย (49.31) สังคมศึกษา (46.05) ภาษาอังกฤษ (40.53) วิทยาศาสตร์กายภาพชีวภาพ (39.49) ฟิสิกส์ (35.31) คณิตศาสตร์ 2 (34.15) ชีววิทยา (32.08) และเคมี (28.72)

3.3 การกระจายของคะแนนสอบคัดเลือกรายวิชา และคะแนนรวม (6 วิชา) พบว่าเป็นปกติ 2 วิชา คือ ภาษาไทย กับ สังคมศึกษา ส่วนวิชาอื่น ๆ (รวมทั้งคะแนนรวม 6 วิชา) จะมีลักษณะเป็นโค้งโด่ง (Laptykurtic) และเบ้ไปทางคะแนนต่ำ หรือเบ้ไปทางบวก (Positive skewness) อย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสองอย่าง ซึ่งแสดงว่าผู้สอบส่วนใหญ่ทำคะแนนได้น้อยเมื่อเทียบกับคะแนนเต็ม แต่ก็มีผู้ที่ได้คะแนนมาก ๆ อยู่ด้วยแต่มีจำนวนน้อยมากในแต่ละช่วงคะแนน จึงทำโค้งของความถี่มีลักษณะเบ้มาทางคะแนนต่ำ

4. ความสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยกับคะแนนสอบคัดเลือก ในภาพรวมเมื่อคำนวณจากผู้สมัครสอบทั้งหมดพบว่า คะแนนสอบคัดเลือกที่มีความสัมพันธ์กับเกรดเฉลี่ยสูงสุดคือ วิชาภาษาไทย ($r=.33$) รองลงมาคือวิชาชีววิทยา และเคมี ($r=.29$) ฟิสิกส์ และสังคมศึกษา ($r=.27$) ภาษาอังกฤษ ($r=.25$) คณิตศาสตร์ 2 ($r=.22$)

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าเกรดเฉลี่ยชั้นมัธยมปลายจากโรงเรียนมัธยมมีความสัมพันธ์กับคะแนนสอบคัดเลือก โดยภาพรวมเกรดเฉลี่ยสามารถอธิบายคะแนนสอบคัดเลือก (รวม) ได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 11.6 ($r = .34$) และบางกลุ่มสามารถอธิบายได้สูงถึงร้อยละ 61 ($r = .78$) และเมื่อพิจารณาค่าสหสัมพันธ์เป็นรายโรงเรียน ก็ยังพบความสัมพันธ์สูงเช่น แม้จะมีโรงเรียน/สถานศึกษาบางกลุ่ม บางประเภทที่พบค่าสหสัมพันธ์ในระดับต่ำอยู่บ้าง แต่ก็มีจำนวนไม่มากนัก

อย่างไรก็ตาม จากผลอันนี้ชี้ให้เห็นว่า เกรดเฉลี่ยมีความสำคัญกับผลการสอบ ถ้าใช้ผลการสอบ เกรดเฉลี่ยก็จะสามารถเอามาใช้ร่วมด้วย อย่างน้อย 10 % ต้องได้แน่ ๆ โดยที่คะแนนส่วนตัว 30 % สบาย ๆ จากผลตรงนี้

การนำเสนอผลงานวิจัย
เรื่อง ผลกระทบของการสอบเข้ามหาวิทยาลัยระบบใหม่ที่มีต่อการเรียน
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2541
ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย
โดย นางสาวบุษกร หมอนทอง และคณะ *
มหาวิทยาลัยนเรศวร

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลกระทบของการสอบเข้ามหาวิทยาลัยระบบใหม่ที่มีต่อการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และเปรียบเทียบผลกระทบที่มีต่อการเรียน จำแนกตามเพศ ขนาดโรงเรียน ระดับชั้น โปรแกรมการเรียนและผลการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2541 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย จำนวน 769 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามวัดผลกระทบของการสอบเข้ามหาวิทยาลัยระบบใหม่ที่มีต่อการเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว ผลการศึกษา พบว่า

1. การสอบเข้ามหาวิทยาลัยระบบใหม่มีผลกระทบต่อการเรียนด้านแรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับมาก ด้านการเรียนพิเศษเพิ่มเติม ด้านกระบวนการสอนของครูและด้านความเครียดอยู่ในระดับปานกลางตามลำดับค่าเฉลี่ย

2. นักเรียนที่มีเพศต่างกันได้รับผลกระทบด้านความเครียด ด้านกระบวนการสอนของครู ด้านการเรียนพิเศษเพิ่มเติม และด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

3. นักเรียนในโรงเรียนขนาดต่างกัน ได้รับผลกระทบด้านความเครียด ด้านกระบวนการสอนของครู ด้านการเรียนพิเศษเพิ่มเติม และด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* คณะผู้ศึกษา นางสาวชนิดนีย์ รักมหาคุณ

นางสาวสนธยา เจียรกุลพิสิฐ

นางอัปสร เกตุทิม

นางสัมฤทธิ์ ชื่นชมชาติ

4. นักเรียนในระดับชั้นต่างกัน ได้รับผลกระทบด้านความเครียดและด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน แต่ได้รับผลกระทบด้านกระบวนการสอนของครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และได้รับผลกระทบด้านการเรียนพิเศษเพิ่มเติมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. นักเรียนที่เรียนโปรแกรมแตกต่างกัน ได้รับผลกระทบด้านความเครียดด้านการเรียนพิเศษเพิ่มเติม และด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน แต่ได้รับผลกระทบด้านกระบวนการสอนของครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. นักเรียนที่มีผลการเรียนต่างกัน ได้รับผลกระทบด้านการเรียนพิเศษเพิ่มเติมไม่แตกต่างกัน แต่ได้รับผลกระทบด้านความเครียดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และได้รับผลกระทบด้านกระบวนการสอนของครู และด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการศึกษา

การศึกษาผลกระทบของการสอบเข้ามหาวิทยาลัยระบบใหม่ที่มีต่อการเรียนของนักเรียน พบว่า

1. ผลกระทบด้านความเครียดโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าการสอบเข้ามหาวิทยาลัยระบบใหม่นั้นถึงแม้จะเครียดในห้องเรียนมากขึ้น แต่ก็สามารถสอบได้ถึง 2 ครั้ง และมีโอกาสเลือกคณะได้ตรงตามความสามารถมากขึ้น เนื่องจากทราบคะแนนก่อนตัดสินใจสมัครหรือเลือกอันดับคณะ

2. ผลกระทบด้านกระบวนการสอนของครู โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่าครูมีกระบวนการสอน ความมุ่งหมายและจุดประสงค์ของการสอนอันเป็นอุดมการณ์ของครูแต่ละคน มีกระบวนการวัดผลสำเร็จเพื่อวัดว่าสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้สำเร็จตามวัตถุประสงค์

3. ผลกระทบด้านการเรียนพิเศษเพิ่มเติมโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งระบบการสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่ผ่านมาใช้การสอบเพียงครั้งเดียว ทำให้นักเรียนต้องดิ้นรนไปเรียนพิเศษเพิ่มเติม หรือกวดวิชา ส่งผลให้ผลกระทบด้านการเรียนพิเศษเพิ่มเติม โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

4. ผลกระทบด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า มีการนำคะแนนผลการเรียนตลอดหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบการตัดสินใจคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย ส่งผลให้นักเรียนมีการ แข่งขันกับเพื่อน มีความสนใจการเรียนเพิ่มขึ้น มีการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม ขยันและ เพียรพยายามเพิ่มขึ้น

5. นักเรียนเพศต่างกันได้รับผลกระทบด้านความเครียดไม่แตกต่างกัน ซึ่ง สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นกอดล แจ่มอ่อน (2537) ที่ได้ศึกษาความวิตกกังวลและวิ ลอดความวิตกกังวลในการเตรียมตัวสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดชลบุรี จำนวน 287 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนเพศต่างกันมีความวิตกกังวลใน การเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าความเครียดเป็น ระดับของความวิตกกังวลที่บุคคลรับรู้ขึ้นเนื่องมาจากสภาวะการณ์ต่าง ๆ ความคงทนของ มนุษย์ต่อความเครียดขึ้นอยู่กับธรรมชาติของมนุษย์ เช่น ประสบการณ์ที่เกี่ยวกับ ความเครียด การปรับตัว พื้นฐานทางกรรมพันธุ์ ระดับพัฒนาการการตอบสนองต่อ การเรียนรู้ รวมทั้งจำนวนครั้งของความเครียดที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ ยังขึ้นอยู่กับ ธรรมชาติของความเครียดที่มารบกวน เช่น ความเนิ่นนานในการเกิดความเครียดของ แต่ละครั้ง รวมไปถึงความรุนแรงของความเครียดที่เกิดขึ้น ดังนั้น เพศจึงเป็นปัจจัยที่ไม่ นำส่งผลกระทบต่อความเครียด

6. นักเรียนเพศต่างกัน ได้รับผลกระทบด้านกระบวนการสอนของครูไม่ แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าครูสอนโดยเน้นกระบวนการสอนในรายวิชาตาม จุดประสงค์การเรียนรู้ โดยคำนึงถึงเป้าหมาย เนื้อหา และโครงสร้างของหลักสูตร อันเป็น อุดมการณ์ของครูที่ดี ในอันที่จะประสิทธิประสาทวิชาแก่ผู้เรียน โดยมีได้แบ่งเพศ หรือ ชนชั้น

7. นักเรียนเพศต่างกันได้รับผลกระทบด้านการเรียนพิเศษเพิ่มเติมไม่แตกต่าง กัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าสถานที่เรียนพิเศษเพิ่มเติมต่าง ๆ เปิดรับสมัครผู้ที่มีความ ประสงค์จะเรียนโดยไม่จำกัดเพศ และปัจจุบันเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปในสังคมไทยว่า สิทธิของหญิงและชายมีความทัดเทียมกัน หรือถ้าแตกต่างกันก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ดังนั้น นักเรียนเพศหญิงและชายจึงมีโอกาสเท่าเทียมกันในการเรียนพิเศษเพิ่มเติม ส่งผลให้ผลกระทบด้านการเรียนพิเศษเพิ่มเติมไม่แตกต่างกัน

8. นักเรียนเพศต่างกันได้รับผลกระทบด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าระบบการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยโดยทั่วไปมิได้นำคุณสมบัติด้านเพศมาใช้ในการตัดสิน นักเรียนหญิงและชายมีโอกาสเท่าเทียมกันในการเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งมนุษย์ทุกคนไม่ว่าเพศใดย่อมต้องการความก้าวหน้าในชีวิต นักเรียนทุกคนไม่ว่าเพศใดย่อมปรารถนาความเจริญก้าวหน้าและมีความต้องการที่เรียนต่อในระดับที่สูงขึ้นเพื่อพัฒนาตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของบุหงา วชิระมงคลศักดิ์ (2516) ที่ได้เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ ชั้น ปก.ศ. สูง ปีที่ 2 ในกรุงเทพมหานคร และจังหวัดในภาคเหนือ 228 คน ผลการศึกษาพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเพศชายและหญิงไม่แตกต่างกัน

9. นักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลาง ได้รับผลกระทบด้านความเครียดน้อยกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่และใหญ่พิเศษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโรงเรียนขนาดใหญ่และใหญ่พิเศษตั้งอยู่ในตัวเมือง ในขณะที่โรงเรียนขนาดเล็กและกลางอยู่ห่างจากตัวเมืองออกไป ส่งผลให้ข้อมูลข่าวสารหรือสื่ออื่น ๆ ที่นักเรียนได้รับน้อยกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่และใหญ่พิเศษ ซึ่งได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อมากมาย หลากหลายรูปแบบ ทำให้นักเรียนมีการตื่นตัว มีการแข่งขันสูง ส่งผลให้เกิดความเครียดสูงตามมา

10. นักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กได้รับผลกระทบด้านกระบวนการสอนของครูมากกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่และใหญ่พิเศษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนในโรงเรียนขนาดกลางได้รับผลกระทบด้านกระบวนการสอนของครูมากกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าโรงเรียนขนาดเล็กและกลางต้องการยกระดับมาตรฐานของโรงเรียนในเมื่อการสอบเข้ามหาวิทยาลัยระบบใหม่นำคะแนนผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมาใช้ในการสอบคัดเลือก ส่งผลให้ทุกโรงเรียนมีความตื่นตัว พัฒนาปรับปรุงด้านกระบวนการเรียนการสอนหรือด้านอื่น ๆ เพื่อให้ นักเรียนของตนสนใจในการเรียนเพิ่มขึ้น อันจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น ขณะเดียวกันโรงเรียนขนาดเล็กและกลางเห็นว่าเป็นโอกาสที่จะสนับสนุนเด็กของตนให้ได้ผลการเรียนสะสมสูง ๆ ประการหนึ่ง และความพร้อมของโรงเรียนซึ่งน้อยกว่าโรงเรียนขนาดใหญ่และใหญ่พิเศษ จึงทำให้ตื่นตัวมากกว่า

11. นักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กได้รับผลกระทบด้านการเรียนพิเศษเพิ่มเติมมากกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดกลางและใหญ่พิเศษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กมีความกระตือรือร้นเพิ่มขึ้นสูงอีกทั้งการเรียนพิเศษเพิ่มเติมของนักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กในอดีตมีปริมาณไม่มาก ขณะที่โรงเรียนขนาดกลางและใหญ่พิเศษ นักเรียนมีการเรียนพิเศษเพิ่มเติมมากเป็นปกติอยู่แล้ว ผลกระทบด้านการเรียนพิเศษเพิ่มเติมของนักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กจึงมากกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดกลางและใหญ่พิเศษ

12. นักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กได้รับผลกระทบด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่และใหญ่พิเศษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็ก มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นเนื่องจากการนำคะแนนผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มาใช้ประกอบในการคัดเลือกการสอบเข้ามหาวิทยาลัย โดยมีการคิดคะแนนตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ในโรงเรียน ทำให้นักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กมีความหวังและมีแรงจูงใจสูงขึ้น ดังนั้นการตั้งใจเรียน มีความขยันและเพียรพยายามเพิ่มมากขึ้น จึงเอื้อต่อการได้รับระดับผลการเรียนที่ดีและอยู่ในระดับต้น ๆ ของโรงเรียน

13. นักเรียนระดับชั้นต่างกัน ได้รับผลกระทบด้านความเครียดไม่แตกต่างกัน โดยผลกระทบด้านความเครียดในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการนำคะแนนผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมาใช้ประกอบการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ส่งผลให้นักเรียนทุกระดับชั้นต้องตั้งใจเรียนเพื่อระดับผลการเรียนที่ดี ซึ่งความเครียดที่เกิดจากความต้องการได้รับระดับผลการเรียนที่สูงนั้นมีโอกาสเกิดแก่นักเรียนโดยไม่จำกัดว่าจะอยู่ในระดับชั้นใด

14. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้รับผลกระทบด้านกระบวนการสอนของครูมากกว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหมายถึงว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความคิดเห็นว่าครูมีการพัฒนากระบวนการสอนมากกว่า หรือมีความครบถ้วนในเนื้อหาบทเรียนมากกว่า เป็นต้น ทั้งนี้จะเป็นเพราะว่าการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีเนื้อหาที่ลึกซึ้งเพิ่มขึ้น ต้องอาศัยความเข้าใจอย่างมาก แต่มีระยะเวลาเรียนน้อย คือต้องเรียนให้ครบตามหลักสูตรภายใน 1 ภาคเรียน เพื่อให้ทันการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ขณะที่การเรียน

ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เป็นช่วงเริ่มต้นในการเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักเรียนมีเวลาเรียน 2 ภาคเรียน ทำให้เอื้อต่อกระบวนการเรียนการสอนที่มีความครบถ้วนในเนื้อหาบทเรียน นอกจากนี้ การนำคะแนนผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมาใช้ประกอบในการคัดเลือกการสอบเข้ามหาวิทยาลัย นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จึงสนใจและกระตือรือร้นในการเรียน เพื่อทำคะแนนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้ดี ส่งผลให้การรับรู้ต่อกระบวนการสอนของครูเพิ่มมากขึ้น จึงมองเห็นการพัฒนาทางด้านกระบวนการสอนของครู

15. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้รับผลกระทบด้านการเรียนพิเศษเพิ่มเติมน้อยกว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เรียนพิเศษเพิ่มเติมอยู่แล้ว ขณะที่นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เดิมทีอาจยังไม่จำเป็นต้องเรียน แต่เมื่อทราบว่ามีการใช้คะแนนเฉลี่ยสะสมและค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ จึงต้องขวนขวายหาที่เรียนแต่เนิ่น ๆ และอาจเรียนมากวิชาขึ้น ส่วนนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นั้นเปลี่ยนแปลงอะไรไม่ทันแล้ว

16. นักเรียนระดับชั้นต่างกัน ได้รับผลกระทบด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะการใช้คะแนนเฉลี่ยสะสมของชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นเกณฑ์สำหรับคัดเลือกนักเรียนเข้ามหาวิทยาลัย จะกระตุ้นให้นักเรียนเอาใจใส่การเรียนอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากนักเรียนตระหนักดีว่าผลการเรียนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ไปจนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนในชั้นสูงต่อไปของนักเรียน และการเรียนต่อระดับมัธยมศึกษาตอนปลายไม่ว่าระดับชั้นใดก็ต้องการเรียนต่อมหาวิทยาลัยเหมือน ๆ กัน นอกจากนี้ ความแตกต่างระหว่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีที่ 5 และปีที่ 6 เมื่อพิจารณาตามอายุ โดยทั่วไปพบว่าแตกต่างเพียง 1-2 ปี ซึ่งไม่น่าส่งผลให้ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในการสอบเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยแตกต่างกัน

17. นักเรียนที่เรียนโปรแกรมแตกต่างกัน ได้รับผลกระทบด้านความเครียดไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นภดล แจ่มอัน (2537) ที่ได้สำรวจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดชลบุรี พบว่านักเรียนแผนการ

เรียนวิทยาศาสตร์และนักเรียนแผนการเรียนศิลปศาสตร์ มีความวิตกกังวลด้านการเรียน ไม่แตกต่างกัน

18. นักเรียนที่เรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์ได้รับผลกระทบด้านกระบวนการสอนของครูน้อยกว่านักเรียนที่เรียนโปรแกรมศิลปศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งหมายถึงว่านักเรียนที่เรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์ มีความเห็นว่าคุณมีการพัฒนากระบวนการสอนน้อยกว่า หรือมีความครบถ้วนในเนื้อหาบทเรียนน้อยกว่า เป็นต้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าเนื้อหาวิชาของการเรียนในโปรแกรมวิทยาศาสตร์ต้องอาศัยกระบวนการเรียนรู้ทางวิทยาศาสตร์ เพื่อให้เข้าใจในรายละเอียด และความลึกซึ้งของเนื้อหามากกว่าการเรียนในโปรแกรมศิลปศาสตร์ เช่น วิชาเคมีหรือวิชาชีววิทยา ประกอบกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีระยะเวลาเรียนน้อย กล่าวคือ ต้องเรียนให้ครบตามหลักสูตรภายใน 1 ภาคเรียนเพื่อให้ทันการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ทำให้กระบวนการสอนขาดรายละเอียดส่วนลึกของเนื้อหา หรือขาดกระบวนการที่จะส่งผลให้ได้รับประสบการณ์จริง

19. นักเรียนที่เรียนโปรแกรมต่างกัน ได้รับผลกระทบด้านการเรียนพิเศษเพิ่มเติมไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การนำคะแนนผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมาใช้ประกอบในการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ทำให้นักเรียนมีความคาดหวังและต้องการมีระดับผลการเรียนสะสมที่ดี ประกอบกับสถานที่ในการเรียนพิเศษเพิ่มเติม หรือสถาบันกวดวิชามีจำนวนมาก และเปิดทำการสอนหลากหลายทั้งโปรแกรมวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ นักเรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ จึงมีโอกาสเท่าเทียมกันในการเรียนพิเศษเพิ่มเติม

20. นักเรียนที่เรียนโปรแกรมต่างกัน ได้รับผลกระทบด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการนำคะแนนผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมาใช้ประกอบในการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย ส่งผลให้นักเรียนทั้งโปรแกรมวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์สนใจขยันเรียนในห้องเรียนอย่างสม่ำเสมอ

และตั้งใจเรียนทุกรายวิชาเพิ่มขึ้น เนื่องจากความหวังที่จะเรียนต่อในมหาวิทยาลัยมีอยู่ในนักเรียนไม่ว่าจะโปรแกรมใด

21. นักเรียนที่มีระดับผลการเรียนสะสมเฉลี่ยสูงกว่า 3.00 ได้รับผล

กระทบด้านความเครียดมากกว่านักเรียนที่มีระดับผลการเรียนสะสมเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนที่มีระดับผลการเรียนสูง จะตั้งความหวังในชีวิตตนเองสูง มีความเพียรพยายามเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่ตนตั้งไว้ และมีการแข่งขันกันระหว่างเพื่อนสูง จึงก่อให้เกิดความเครียดสูงกว่านักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิติพงศ์ ประเสริฐผล (2535) ที่พบว่า ความเครียดของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับผลการเรียน การที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงอาจมีความคาดหวังในการคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในคณะที่เป็นที่นิยมผู้สอบจำนวนมาก จึงย่อมมีการแข่งขันสูง และทำให้มีความเครียดสูงในที่สุด

22. นักเรียนที่มีระดับผลการเรียนสะสมเฉลี่ยสูงกว่า 3.00 ได้รับผลกระทบด้านกระบวนการสอนของครูน้อยกว่านักเรียนที่มีระดับผลการเรียนสะสมเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 และนักเรียนที่มีระดับผลการเรียนสะสมเฉลี่ยระหว่าง 2.00-3.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนที่มีระดับผลการเรียนสูง จะมีความสามารถในการเรียนรู้ได้ด้วยตนเองสูง สนใจในการเรียนสม่ำเสมอ แต่ในขณะที่ นักเรียนที่มีระดับผลการเรียนต่ำ หรือปานกลางมีความต้องการระดับผลการเรียนสูงขึ้น อันเนื่องมาจากระบบใหม่ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย จึงตั้งใจเรียนมากขึ้น การสนใจเรียนทำให้การรับรู้ต่อกระบวนการสอนของครูเพิ่มขึ้น ทำให้มีความคิดเห็นว่าคุณภาพพัฒนาขึ้น ครูสอนอย่างกระตือรือร้นขึ้น

23. นักเรียนที่มีผลการเรียนต่างกัน ได้รับผลกระทบด้านการเรียนพิเศษเพิ่มเติม ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนแต่ละคนต่างมีความคาดหวังและจุดมุ่งหมายเป็นของตนเอง เช่น ต้องการศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย เมื่อมีความต้องการที่จะศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยและต้องการระดับผลการเรียนที่ดีขึ้น จึงมีการเรียนพิเศษเพิ่มเติม

24. นักเรียนที่มีระดับผลการเรียนสะสมเฉลี่ยระหว่าง 2.00-3.00 ได้รับผลกระทบด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่านักเรียนที่มีระดับผลการเรียนสะสมเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำ ส่วนใหญ่จะขาดความขยัน ความเพียรพยายาม และตั้งมาตรฐานสำหรับตนเองค่อนข้างต่ำ ในขณะที่นักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนใหญ่

จะยังมีความหวังว่าจะเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัย เนื่องจากมีโอกาสสูงในการประสบความสำเร็จตามความมุ่งหวังถ้ามีความตั้งใจเรียน มุมานะ และเพียรพยายามเพิ่มขึ้น จึงตั้งมาตรฐานสำหรับตนเองสูงกว่านักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำ เป็นการผลักดันตนเองเข้าไปอยู่ในกลุ่มนักเรียนที่เรียนเก่ง โดยไม่ต้องการอยู่ในกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้อย ซึ่งสอดคล้องกับธรรมชาติมนุษย์ตามแนวคิด Existentialism ที่ว่า โลกของคนเป็นโลกแห่งความหมาย (The world of meaning) ความหมายประจำชีวิตเป็นของจำเพาะตัวแต่ละคน เป็นไปตามบทบาท สติปัญญา และบุคลิก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ Secord และ Backman (1964) ที่ว่าแต่ละบุคคลจะตอบสนองต่อสถานการณ์แตกต่างกัน บุคคลที่ตั้งมาตรฐานสำหรับตนเองสูง จะพยายามอย่างมากเพื่อไปให้ถึงมาตรฐาน ส่วนบุคคลที่ไม่ได้ตั้งมาตรฐานสำหรับตนเองก็จะมีความพยายามน้อย และมีความรู้สึกเฉย ๆ เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ต่อมาตรฐานที่ตั้งไว้ บุคคลสองกลุ่มนี้จึงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

นักเรียนมีความรู้สึกวิตกกังวลต่อระดับผลการเรียน โรงเรียนควรมีการแนะแนววิธีการเรียนที่ดีแก่นักเรียน ครูและผู้ปกครองควรมีบทบาทในการส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนมีความตั้งใจเรียนและขยันสม่ำเสมอ รวมถึงมีการพักผ่อนอย่างเหมาะสม นอกจากนี้ ปัญหาด้านความครบถ้วนในเนื้อหาบทเรียน โรงเรียนควรกำกับติดตาม ดูแลและชี้แนะแก่ครูเกี่ยวกับการสอนที่มีประสิทธิภาพ ไม่เร่งสอนจนขาดรายละเอียด ส่วนลึกของเนื้อหา หรือขาดกระบวนการที่จะส่งผลให้เด็กมีประสบการณ์จริง ดิฉันเห็นด้วยกับการนำคะแนนผลการเรียนสะสมเฉลี่ยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มาใช้ในการประกอบการตัดสินใจคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย แต่วิธีการคิดหรือกลวิธีต่าง ๆ ควรจะคำนึงถึงความเป็นธรรมให้มากที่สุด สุดท้ายนี้ดิฉันขอฝากไว้ว่าเพื่อสังคมแห่งการเรียนรู้ และสังคมแห่งภูมิปัญญา จำเป็นที่เราจะต้องมีสติสำนึกอยู่ด้วยความสามัคคี อันจะพาคนไทย สังคมไทย และลูกหลานก้าวไปในยุคโลกาภิวัตน์ได้อย่างผาสุก และมั่นคง

เวทีเสวนาทางวิชาการ

เรื่อง

การคัดเลือกนักศึกษาระบบใหม่ GPAX ,PR สำคัญอย่างไร ?

วิทยากร : รศ.ดร.ทองอินทร์ วงศ์โสธร

: รศ.ดร.ประกอบ คุปรัตน์

: ดร.ประพัฒน์พงศ์ เสนาฤทธิ์

: นางสมหมาย วัฒนศิริ

: นายณัฐพนธ์ เกษสาคร

ดำเนินรายการโดย : นางสาวศิริบูรณ์ ณัฐพันธ์

นางสาวศิริบูรณ์ :

ขออนุญาตแนะนำวิทยากรที่เข้าร่วมเสวนาในครั้งนี้ และจะเป็นผู้บรรยายบนเวทีทั้ง 5 ท่าน ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับรูปแบบการคัดเลือกนักศึกษาระบบใหม่ทั้งสิ้น มีทั้งผู้คิด ผู้ทำ และผู้ถูกกระทำ ท่านแรกนั่งอยู่ทางด้านซ้ายมือดิฉัน ท่านรองปลัดทบวงมหาวิทยาลัย รศ. ดร. ทองอินทร์ วงศ์โสธร ทางด้านขวามือ ท่านเป็นรองผู้อำนวยการฝ่ายบริหารและการสื่อสาร จากสำนักเลขาธิการรัฐมนตรีศึกษาแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รศ. ดร. ประกอบ คุปรัตน์ กลับไปด้านซ้ายมือ ถัดจากท่านรองปลัดทบวงมหาวิทยาลัย ท่านรองอธิบดีกรมสามัญศึกษา ดร. ประพัฒน์พงศ์ เสนาฤทธิ์ ต่อด้วยสุภาพสตรีที่นั่งทางด้านซ้ายมือสุด ท่านเคยเป็นครูอาจารย์มาก่อน และปัจจุบันมารับตำแหน่งเป็นอุปนายกสมาคมผู้ประกอบการและครูโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ท่านอาจารย์สมหมาย วัฒนศิริ และท่านสุดท้ายเป็นผู้ถูกกระทำ จะได้สอบถามกันว่าผู้ถูกกระทำท่านนี้รู้สึกอย่างไรบ้าง จะมาเป็นผู้แทนในการถ่ายทอดความรู้สึกและผลที่เกิดจากการคัดเลือกระบบอุดมศึกษาระบบใหม่ว่าเป็นอย่างไรบ้าง คุณณัฐพนธ์ เกษสาคร ผู้แทนนักศึกษาเข้าใหม่ปี 2542 คณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันนี้มีอาจารย์จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยหลายท่าน แต่ไม่ต้องเกรงใจวันนี้พูดได้เต็มที่ วันนี้เราคงจะคุยกันว่าการคัดเลือกนักศึกษาระบบใหม่เป็นอย่างไรบ้าง มีการบรรยายพิเศษตั้งแต่แรก ท่านอาจารย์เกษม วัฒนชัย ท่านบรรยายให้ทราบ สรุปภาพรวมความเป็นมา เป็นไป มีนักศึกษาคุณชิตนีย์ คุณบุษกร มาเล่าให้ฟังว่าได้ไปศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลกระทบของการสอบเข้ามหาวิทยาลัยระบบใหม่นั้นเป็นอย่างไรบ้าง น่าสนใจ

ทั้ง 2 ช่วง แต่ว่าช่วงนี้เป็นช่วงแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพื่อฟังความคิดเห็นจากท่านผู้เข้าร่วมสัมมนา ท่านอาจารย์เกษมเล่าให้ฟังว่าระบบเอ็นทรานซ์แบบเก่าเริ่มมาตั้งแต่ปี 2504 จนถึงปี 2541 เวลา 35 ปีมานี้ เราพยายามเปลี่ยนแปลงให้เป็นรูปแบบใหม่ จากปี 2518-2541 เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น ต้องเรียนถามว่าผู้ที่มีเกียรติที่เข้าร่วมสัมมนาว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะว่ามีท่านอาจารย์บางท่านบอกว่าปัญหาอยู่ที่มหาวิทยาลัยไม่ยอมรับการปรับระบบใหม่ สิ่งทีฟังมาทั้งหมดกำลังจะหาบทสรุปว่าปัญหาเกิดขึ้นมาจากตรงไหน เพราะว่าปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นไม่ว่าเราจะปรับระบบเป็นระบบใหม่ ปรับระบบด้วยรูปแบบของประเทศอะไรก็ได้แล้วแต่ เราก็มาปรับระบบให้ใช้กับบ้านเรา ทั้งเรื่องของทัศนคติ ทั้งเรื่องของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงศึกษาธิการ ทบวงมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ยังมีความเห็นไม่ตรงกัน และเชื่อว่าวิธีการคัดเลือกนักศึกษาในระบบใหม่ อย่างไรก็ตามก็ยังไม่ประสบความสำเร็จ เพราะฉะนั้นวันนี้เรามาระดมความคิดเห็นกัน

ในร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติที่พวกเราพยายามผลักดันกันอยู่ มีอยู่มาตราหนึ่ง คือ มาตรา 25 ระบุว่าให้สถานศึกษาจัดการประเมินผู้เรียน โดยพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรม และการทดสอบควบคู่กันไปในกระบวนการเรียนการสอนตามความเหมาะสมของแต่ละระดับและรูปแบบการศึกษา ให้สถานศึกษาใช้วิธีการที่หลากหลายในการจัดสรรโอกาสการเข้าศึกษาต่อ และให้นำผลการประเมินผู้เรียนตามวรรค 1 มาใช้ประกอบการพิจารณาด้วย เราจะมาดูกันว่าแนวคิดในการคัดเลือกนักศึกษาในระบบใหม่กับแนวของร่าง พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติ มีความสอดคล้องสัมพันธ์กันเพียงใด หน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรง คือ ทบวงมหาวิทยาลัย เพราะเป็นหน่วยงานที่จัดสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย ท่าน ดร. ทองอินทร์ จะกล่าวถึงมูลเหตุในการนำ GPAX กับ PR มาใช้ในการคัดเลือก ระบบใหม่และคณะกรรมการที่ทำการปรับปรุงปฏิรูประบบการคัดเลือกระบบใหม่ของทบวงมหาวิทยาลัยมีแนวความคิดอย่างไรบ้าง

รศ. ดร.ทองอินทร์ :

เรื่องนี้ถือว่ามีความสำคัญมาก เมื่อสักครู่นี้ชัดเจนทั้งผลงานของผู้เสนอการวิจัย ผลงานของอาจารย์วิเชียรได้ชี้ให้เห็นว่ามีความสัมพันธ์ระหว่าง GPA กับคะแนนการสอบเข้า เป็นเรื่องที่ยืนยันความน่าเชื่อถือของ GPA และรายงานที่เกี่ยวข้องกับ

สุขุขทัยก็ชัดเจน ผมจดไว้เข้าใจว่าประมาณ 68 % ของเด็กที่เห็นด้วยกับวิธีการที่จะให้เอา GPA มาใช้ เพียงแต่ว่าวิธีการจะเป็นอย่างไร สำคัญคือใช้ 2 องค์ประกอบ คือ GPA กับ PR ซึ่งใช้ 10 % แล้วก็ไปสอบวิชาหลัก วิชาเฉพาะอีก 90 % และสอบ 2 หน คือสอบเดือนตุลาคมกับสอบเดือนมีนาคม ซึ่งกระบวนการที่สอบ 2 ครั้งที่ผ่านมาเรียบร้อย มีคะแนนเปิดเผย พ่อแม่ผู้ปกครองไปดูคะแนนได้ ครั้งที่แล้วมาติดเรื่องความไม่สมบูรณ์ของ GPA กับ PR จึงได้ยกเลิกไป ปีนี้ทบวงมหาวิทยาลัยได้ร่วมมือกับกระทรวงศึกษาธิการและกรมที่เกี่ยวข้อง พยายามปรับปรุงแก้ไข ในที่สุดก็ถูกบังคับด้วยเงื่อนไขของเวลา ก็ไม่สามารถจะใช้ได้ในปีนี้ หลักการเดิม ผมคิดว่ายังมีอยู่ และยังคงอยู่ และควรจะใช้ แต่การจะให้ความสำคัญของ GPA และ PR 10 % ของวิชารวมที่จะไปสอบ ถ้าหากว่าสอบวิชานั้น 300 ก็ให้ 10 % ของ 300 400 ก็ให้ 10 % ของ 400 ใน 10 % ก็แบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนที่หนึ่งก็คือ GPA อีกส่วนหนึ่งเป็น PR ผมเรียนในเชิงปัญหาว่า ปัญหาที่รับฟังมา ที่ถูกว่าตลอดเวลา ก็คือเรื่องของความเชื่อถือของ GPA ผมเคยไปสัมภาษณ์หลายแห่ง แล้วก็ไปรับทราบปัญหานี้ **ประเด็นแรกคือ GPA จะเชื่อถือได้อย่างไร** หนองหมาว้อกับโรงเรียนที่มีชื่อ โรงเรียนที่มีชื่อ ความสัมพันธ์สูงมาก จะเชื่อถือได้อย่างไร ผมก็ประสานไปทางกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ให้ช่วยตอบเรื่องมาตรฐานของโรงเรียน และได้พยายามชี้แจงไปว่ามีครูอาจารย์จำนวนน้อยเท่านั้นเองที่เห็นแก่การปล่อยเกรดให้เพื่อ ผมเชื่อมั่นตรงนั้น ผมอธิบายต่อสาธารณชนไปแล้ว นอกจากนั้นกรมสามัญเองก็ยังมีสหวิทยาเขตที่จะไปควบคุมดูแลกันได้ เพราะฉะนั้นท่านมั่นใจเถอะว่า GPA ของโรงเรียนเชื่อถือได้ และทางกระทรวงศึกษาก็มีระเบียบของการวัดผลที่ชัดเจน กรมวิชาการก็บอกชัดเจน เมื่อสักครู่ผมฟังแล้วเกรดต่ำกว่า 1 ก็ยังสอบได้ ผมสงสัยอยู่เหมือนกัน น่าจะมีเกณฑ์เดียวของประเทศไทยคือ 1.00 ของกรมวิชาการ แต่ฟังเมื่อสักครู่ ผมก็ทราบ ผมก็ยืนยันตรงนี้

ศึกมีอยู่ 2 ด้าน คือ **ศึกในเชิงความคิด และ ศึกในเชิงการปฏิบัติ** สำหรับศึกในเชิงการปฏิบัติไม่น่ามีปัญหา คิดว่าจะประสานงานกับกรมสามัญศึกษาซึ่งเป็นลูกค้ารายใหญ่มีโรงเรียนในสังกัด 2 พันกว่าโรงเรียน ถ้าหากว่าเอามาใช้จริงถึงปีหน้า ผมว่าน่าจะได้สำเร็จ ทำให้สมบูรณ์ถูกต้อง ก็ปรับระบบ แม้กระทั่งที่กำลังผ่านไปแล้ว ปีหน้าพวกนี้คงจะกลับมาอีก ผมกำลังจะร่วมมือทำหนังสือไปยังกระทรวงศึกษาธิการ จะแก้ GPA แก้ PR ให้ถูกต้อง คงประสานกับทางโรงเรียน คิดว่าคงจะเสร็จ

ทันทีที่มีคุณายนกับกรกฎาคม เข้า file database อย่างสมบูรณ์ พุดง่าย ๆ คือเดือน มีนาคมมีคะแนนสอบ เดือนตุลาคมมี GPA กับ PR ที่ถูกต้อง อันนี้ผมคงจะร่วมมือกับ โรงเรียนและกระทรวงศึกษาธิการด้วย ส่วนที่เข้ามา ม. 6 ปีนี้แล้ว จะต้องเร่งทำ ทางผมก็ตั้งกรรมการแล้ว ก็คงประสานงานกัน ผมคิดว่าจะทำได้ แล้วก็ทำให้เบ็ดเสร็จสมบูรณ์ ถึงวันสมัครเด็กไม่ต้องนำผลการเรียนมาแสดงเอง แต่โรงเรียนจะต้องบรรจุข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์ ผมกราบเรียนในเชิงปฏิบัติ ผมคิดว่าเราในฐานะที่เป็นจำเลยร่วมกัน ครั้งนี้นับเป็นบทเรียนราคาแพง เราควรจะหันหน้าเข้าหากัน ผมเองไม่สนใจว่าใครถูกใครผิดเวลานี้ ผมสนใจแต่เพียงว่า มาคิดร่วมกันและแก้ปัญหาร่วมกัน (solve problem together) ทำให้เกิดระบบที่ดี และเห็นด้วยกับหมอเกษมที่พูดว่า โรงเรียนต้องปรับระบบการให้เกรด เราถือโอกาสนี้สังคายนาเรื่องของการประเมินผลระดับโรงเรียน เรื่องการให้เกรดระดับโรงเรียน และมากไปกว่านั้นคือเรื่องของการแนะแนว การแนะแนวก็สำคัญ มีพ่อแม่ผู้ปกครองหลายท่าน มาถามว่าจะเลือกอะไร เมื่อสักครู่ผมฟังการเสนอรายงานการวิจัย คนที่ต่ำกว่า 2 ไม่เครียดเลยก็จะไปเครียดได้อย่างไร ถ้าต่ำกว่า 2 ไม่จำเป็นต้องคิดเข้ามหาวิทยาลัย ก็ไม่เครียด อาจารย์แนะแนวก็ต้องมาคิดกันใหม่ จะให้คนกลุ่มนี้ไปสู่ออนาคตอย่างไร อุดมศึกษาอาจจะไม่ใช่ทางเลือกทางเดียวของกลุ่มนี้ ควรจะจัดการเรียนการสอนให้กว้างขวาง สำหรับกลุ่มที่เครียดกลายเป็นกลุ่มที่ได้ 3 ขึ้นไป ครูแนะแนวผมคิดว่ามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง สมมุติว่าสอบวิชาที่ว่าด้วยสถาปัตยกรรมไม่ได้ จะสอบใหม่อีกก็ได้ ถ้าสอบได้ 2 หน ผมคิดว่าเราต้องใช้ข้อมูลนี้ไปแนะแนวเขาให้ถูกต้อง ผมพูดถึงการปฏิบัติ ว่าเราควรจะมีมือกันหันหน้าเข้าหากัน ผมยืนยันว่าทบวงมหาวิทยาลัยจะร่วมมือกับกระทรวงศึกษาธิการแล้วเราก็ทำร่วมกัน ณ ปัจจุบันนี้เราได้ตั้งกรรมการขึ้นแล้ว ก็ประสานกันอยู่

ศึกในเชิงความคิด จะเอาอย่างไร GPA ที่บอกว่าหนองหมาว้อ ไม่เหมือนกับที่อื่นเราก็ยอมรับ แต่ผมก็เคยกราบเรียน ผมเคยไปเมืองนอก บางรัฐที่เขาเอา GPA มาใช้ เช่น แคลิฟอร์เนีย สูงสุด 12 % เหมือนกับเดินเข้ามหาวิทยาลัยเลย 12 % ของโรงเรียนต่าง ๆ อยู่เหนืออยู่ใต้ ก็ต่างกัน เขาก็บอกว่ำนั่นฝรั่ง ฝรั่งดีกว่าเรา ก็ไม่ว่าตรงนั้น แต่นี้เป็นประเด็น GPA พอไปถึง PR ต้องยอมรับว่าเป็นเรื่องใหม่ แต่ครูอาจารย์ก็ยังไม่คุ้นที่จะให้ PR ข้อผิดพลาดมีมาก โรงเรียนต่าง ๆ ที่ให้ PR มา มีจำนวนเท่าไร ซึ่งเราก็คงจะช่วยกันแก้ไขประเด็นของ PR ซึ่งเป็นการจัดอันดับ เพราะฉะนั้นโรงเรียนที่มี

ข้อเสียของสมมุติที่ 1 ได้ 4.00 ที่สุดทำได้ 3.00 คนที่ได้ 3.00 PR จะต้องเป็น 1 ไซหรือเปล่า ก็จะต้องต่ำ ซึ่ง PR เราแบ่งเป็น 20 ช่วง 1 - 5.00 ช่วงหนึ่ง 5.01 – 10.00 เป็นช่วงหนึ่ง แต่ละช่วงจะมีตัวคูณ เพราะฉะนั้นสมมุติคะแนนเต็ม 50 คือคิดแล้วคะแนน 50 ที่ได้จากส่วนนี้ คนที่ได้เต็มก็เหมือนได้ 50 ที่ได้ PR 100 PR 99 แต่คนที่ PR 1 จะว่าไปเหมือนไม่ได้พูดไม่ได้เกิด ถ้าจะมองอีกแบบหนึ่ง เพราะพบว่าจะไปทำให้คะแนนต่างกันมาก เด็กบางคนอาจจะได้ 2 เต็ม เพราะ PR 1 แล้วคนที่ได้ PR 99 ได้คะแนน 50 เต็มคือช่วงต่างกัน เพราะฉะนั้นนักวิชาการนักคิดก็ยังติดที่ประเด็นนี้ ผมกราบเรียนว่าประเด็นนี้คงจะปรึกษาหารือได้ แม้กระทั่งในที่ประชุมนี้ ผมว่าลองเสนอแนะทำอย่างไรประเด็นตรงนี้จะต้องให้ชัดเจน สามารถที่จะตกลงกันได้ตอนนี้ ผมเองยังมองว่าเกณฑ์เดิมที่ยังใช้อยู่ เกณฑ์แรกผมว่าคงไม่มีทางอื่น แล้วเราก็ต้องยอมรับกัน สักกระยะโรงเรียนของเราคงมีการปรับมาตรฐาน ทำอะไรดีขึ้น ระบบของการตรวจสอบตรงนี้ดีขึ้น PR ก็เหมือนกัน แต่ว่าประเด็นความคิดตรงนี้ คงถกเถียงกันอยู่ใน 2 ประเด็นนี้ และผมเห็นว่าวิธีที่จะพัฒนาการศึกษาของเราต้องไปเอา GPA มาใช้ ผมเห็นด้วยอย่างเต็มที่ เมื่อเร็ว ๆ นี้ ยูเนสโกประชุมกันที่ปารีส เมื่อวันที่ 9 เดือนตุลาคมปีที่แล้ว ปฏิญญาโลกว่าด้วยการอุดมศึกษา พูดถึงมาตราที่ 3 เขาใช้คำอยู่ 5 คำ คือว่าการเลือกคนเข้าศึกษาต่อ ต้องคำนึงถึงอะไรบ้าง คำแรกเขาบอกว่า ต้องมี **คุณธรรม (merit)** คำที่ 2 คือ **ความสามารถส่วนบุคคล (capacity)** คำที่ 3 คือ **ความพยายาม (effort)** คำที่ 4 คือ **ความอดุสาหะ (persevere)** พยายามทำให้ประสบความสำเร็จ คำสุดท้ายคือ **การอุทิศตน อุทิศเวลา (devotion)** ถ้าดูอย่างนี้ ผมกราบเรียนตามตรงว่า การสอบครั้งเดียววัดอะไรไม่ได้ ท่านต้องดู GPA หรือผลการเรียนในโรงเรียนมัธยม จึงจะเป็นไปตามปฏิญญาโลกว่าด้วยการรับเข้าศึกษาต่อ

ผมกราบเรียนเบื้องต้นเพียงเท่านี้ อยากให้ท่านเห็นว่า คีในเชิงการปฏิบัติผมคิดว่าเราประสานกันได้ และคิดว่าจะทำให้สมบูรณ์ได้ ผมเป็นห่วงอย่างเดียวคือ คีความคิด GPA เชื้อถือได้อย่างไร PR พอเอามาใช้แล้วบางโรงเรียน GPA สูงแต่ PR ต่ำ ท่านจะปรับกันอย่างไร อันนี้เป็นประเด็นที่เขาถกเถียงกันอยู่ ผมก็ขอฝากไว้เพียงเท่านี้

คุณศิริบูรณ์ :

จริง ๆ แม้จะยอมรับว่าเป็นจำเลย แต่ดิฉันขอแสดงความชื่นชม ไม่ทราบ ว่าท่านผู้มีเกียรติในที่นี้เห็นด้วยหรือเปล่า อย่างที่ได้เรียนไว้ข้างต้น เรามีความพยายาม เปลี่ยนแปลงมาตั้งแต่ปี 2518 จนถึงปี 2541 แล้วเราสามารถที่จะทำระบบใหม่ได้ในปีนี้ แม้ว่าจะมีการเตรียมการใน 2-3 ปีมาแล้วก็ตาม แต่ว่าสำเร็จได้ในปีนี้ สำเร็จเบื้องต้นแม้ว่าจะยังเอาไปใช้จริง ๆ ไม่ได้ แต่ก็ถือว่าเป็นความกล้าหาญที่กล้าเปลี่ยนแปลง เพราะที่เราทำมาเป็น 10 ๆ ปี ไม่มีใครทำตรงนี้ได้สำเร็จเลย เพราะฉะนั้นการเปลี่ยนแปลง ครั้งแรกย่อมมีปัญหาอุปสรรคอยู่ แต่ดิฉันเชื่อว่า คงต้องอาศัยความคิดความเห็นจาก ท่านผู้รู้ ณ ที่นี้ อย่างที่ท่านอาจารย์ทองอินทร์บอกอันแรกก็คือ ระบบการใช้ GPAX หรือ GPA แล้วก็ PR กับการคัดเลือกเข้าสู่ระบบการศึกษาระบบใหม่ ท่านเห็นด้วยหรือเปล่า คิดคำตอบเอาไว้ และช่วยแสดงความคิดเห็นด้วย ถ้าไม่เห็นด้วยขอข้อเสนอแนะว่าควรจะเป็นอย่างไร เชิญท่านรองอธิบดีกรมสามัญศึกษา ท่านประพัฒน์พงศ์ เสนาฤทธิ์ เราฟังใน ส่วนของทบวงมหาวิทยาลัยไปแล้ว ในส่วนของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติ ถูก วิพากษ์วิจารณ์มาก เพราะว่าเป็นผู้ดำเนินการและมองไปถึงครูอาจารย์ว่ามีความผิดพลาด ให้ท่านเล่าให้ฟังแล้วกันว่าปัญหาอุปสรรคติดขัดตรงไหนบ้าง มาตรฐานตกลงเท่าหรือไม่เท่าอย่างไรบ้าง เชิญท่านรองคะ

ดร. ประพัฒน์พงศ์ :

ผมได้มารับงานนี้ได้ 1 เดือนพอดี ได้รับมอบหมายให้ดูแลเรื่องนี้ ผมดีใจ ที่มีการจัดสัมมนาอย่างนี้ เพราะว่าเมื่อมาดูข้อมูลต่าง ๆ แล้ว ก็มีความคิดหลายอย่าง การพัฒนาการศึกษาของไทยมีอย่างนี้ 40 ปีแล้ว ผมเองก็เป็นผลพวงของการสอบแข่งขัน เข้ามหาวิทยาลัยเหมือนกัน แต่เวลาเราไปเรียนเมืองนอก เราไม่เห็นเขาสอบแข่งขันเลย ส่งใบสมัครเข้าไปเขาก็คัดเลือกเอาเข้าเรียน มหาวิทยาลัยไหนก็ได้ ไม่รู้เราแข่งกับใคร แต่เราส่งเข้าไปแล้ว เขาตอบรับหรือไม่รับเท่านั้นเอง เขาไม่ได้ไปดูว่าจะต้องสอบเอ็นทรานซ์กับใคร ไม่ได้มีการสอบสัมภาษณ์ ยกเว้นบางครั้ง Professor มาสอบสัมภาษณ์ที่ ผมอยากจะเรียนว่า ถ้าเราดูประวัติศาสตร์ของการเตรียมการเพื่อปรับการสอบเอ็นทรานซ์ระบบใหม่ ผมว่า 10 กว่าปี ทำมาตั้งแต่ปี 2518-2540 เป็นการเตรียม

การอย่างเดียว จะเห็นว่า พอเริ่มทำปี 2541 ท่านบอกจะต้องให้ได้ 100 % เราหวังเกินไปหรือเปล่าในสังคมไทย หลาย ๆ อย่าง ระบบที่เราทำ ระบบแบบที่เราใช้ ถามว่ามีผิดพลาดหรือเปล่า เลือกลงที่เรามีผิดพลาดหรือเปล่า อีกหลายอย่างที่เราทำ อบต. ระบบทุกอย่างที่เป็นของใหม่ที่ใช้ของไทย มันอาจจะเกิดข้อผิดพลาดได้ ผมมีความคิดอย่างนั้น ส่วนที่ผิดพลาดนั้น เราลองมาดูกัน ท่านรองปลัดทบวงมหาวิทยาลัยก็ได้บอกแล้วว่า มันเกิดข้อผิดพลาดได้ ทางกระทรวงศึกษามีข้อผิดพลาดได้ เท่าที่ผมดูข้อมูลทั้งหมดในเวลา 2-3 สัปดาห์ในเรื่องนี้ ผมคิดว่าระบบที่เราคิดก็มีส่วนผิดพลาด เพราะว่าเราคิดไว้นาน บางที่เราอบรมครูเมื่อ 2 ปีที่แล้ว เตรียมการนานเกินไป พอถึงตอนนั้นครูคนนั้นย้ายไปอยู่ที่อื่น บางโรงเรียนก็ไม่รู้เอาจริงหรือเปล่า จะใช้แค่ไหนอย่างไร แล้วก็กรอกใบสมัครก็ให้ผู้สอบไปกรอกเอง บางทีพอรู้ว่าใช้ GPA ก็เลยกรอกผิดกรอกถูก

ประการแรก ยังขาดระบบที่ตรวจสอบความถูกต้อง บางที่เป็นข้อผิดพลาดเล็กน้อยแต่ทำให้เสียเวลาในการแก้ไข **ประการที่ 2 ปัญหาเชิงเทคนิค** มีข้อผิดพลาด เพราะว่าเท่าที่ตรวจสอบแล้ว ปรากฏว่าหลายโรงเรียนไม่ว่าจะเป็นของกรมสามัญศึกษา ของเอกชน ของใครก็ตาม ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ในการคิด GPA แตกต่างกัน จุดศูนยบางแห่ง 2 จุด 3 จุด 4 จุด แล้วแต่โปรแกรมที่คิดขึ้นมา บางกรมเอกชนทำมาขาย ซื้อมาแล้วต้องใช้ บางโรงเรียนมีนักวิชาการคิดขึ้นมาเอง เพราะฉะนั้นมีข้อผิดพลาดอยู่บ้างในเรื่องเหล่านี้ และเจ้าหน้าที่บางคนได้รับโปรแกรมไปแล้ว อาจยังไม่ลึกซึ้งในโปรแกรมเหล่านั้น ทำให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้นได้ในเวลาจำกัด

ประการที่ 3 เกิด human error ขึ้นมาได้ ในภาพต่างๆ เหล่านี้ มีข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น ผมได้รับทราบครั้งแรกจากการประชุมที่กระทรวงศึกษาศึกษาธิการจัดขึ้น เพื่อพิจารณาเรื่องนี้ โดยเชิญทั้งอาจารย์ นักวิชาการ และครูทั้งหลายมาพูดให้ข้อคิดเห็น ท่านบอกว่าเพียงแต่เรามีเวลาอีกสักนิดหนึ่งไม่เกิน 2 สัปดาห์ เราจะสามารถใช้ GPA ในการประกาศผลสอบในการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยปีนี้ได้แน่นอน แต่เผชิญช่วงนั้นเป็นช่วงวันหยุดสงกรานต์ มีวันหยุดราชการมาก และมีเวลากระชั้นชิดมาก ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ เลยจำเป็นต้องรับมติของการประชุมอธิการบดีว่าจำเป็นต้องยกเลิกไปก่อน ระบบไม่ได้ผิดพลาดทั้งหมด ยังใช้ได้อยู่ แต่เวลาไม่เอื้ออำนวย และก็เป็นระบบใหม่ เวลาติดตั้ง 10 ปีใช้ให้ถูกในปีเดียวก็อาจจะหวังมากไปนิดหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม ถือว่ากรมสามัญศึกษาเป็นตัวแทนของอีกหลายหน่วยงาน ในกระทรวงศึกษาธิการที่มีผู้จับชั้น ม.ปลาย ไม่ว่าจะเป็นอาชีวศึกษา การศึกษาเอกชน กรมศิลปากร สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล หรือหน่วยงานที่จับทางนี้ ต่างไม่ได้นั่งนอนใจ ขณะนี้มีการประชุมไป 2-3 ครั้งแล้ว วันจันทร์ก็จะประชุมอีกครั้งหนึ่ง การประชุมทุกครั้ง ได้เชิญผู้แทนจากทบวงมหาวิทยาลัยมาช่วยแนะนำ แก้ไข อยากจะเห็นระบบนี้เป็นไปใน ทิศทางที่ถูกต้อง เมื่อได้ฟังการวิจัยและท่านผู้รับบอกว่า การใช้ GPA จะช่วยทำให้นักเรียน สนใจการเรียนมากขึ้น คิดว่าน่าจะเป็นทิศทางที่เราเดินไปถูก ผมอยากจะกราบเรียนว่า ในส่วนของกรมสามัญศึกษาในขณะนี้ ตั้งเป้าหมายในใจไว้ 2 เรื่อง

เรื่องแรกคือ จะต้องคิดแก้ไข การคิด GPA และ PR ให้ถูกต้อง ปีนี้ กรมสามัญศึกษาคิดว่าจะให้ error เท่ากับ 0 จะหวังมากเกินไปหรือเปล่าไม่ทราบ ผม อาจจะถูกกลับมาเป็นจำเลยตัวจริงก็ได้ ถ้าผมว่าเราจะทำเรื่องนี้ได้อย่างไร ผมอยากจะกราบ เรียนระบบที่เราคิดออกมาแล้วเวลานี้ก็คือว่า เราจะแบ่งระบบการทำงานออกเป็น 4 ระดับ ในระดับกรม ระดับจังหวัด และระดับสหวิทยาเขต หรือกลุ่มโรงเรียน หลายโรงเรียนเข้ามารวมกัน ซึ่งมีอยู่ 500 กว่ากลุ่ม และระดับโรงเรียน จุดสำคัญ จะต้องไปดูที่ระดับโรงเรียน ซึ่งเรากำหนดให้แต่ละโรงเรียนจะต้องมีเจ้าหน้าที่เป็น ตัว เป็นตน อย่างน้อย 2 คน ดูแลเรื่องนี้เป็นการเฉพาะและก่อนโรงเรียนจะส่ง GPA และ PR ขึ้นมาโดยแผ่นดิสก์ หรือ print out ก็ตาม ต้องเซ็นรับรองโดยผู้อำนวยการ เสร็จแล้วก็ส่ง เข้าสหวิทยาเขต ซึ่งจะมี 3 - 5 โรงเรียนช่วยกันคิด กรรมการจะต้องดูแลตรวจสอบ ใคร ให้เกรดเพื่อ ไม่เพื่ออย่างไร ประธานสหวิทยาเขตรับรอง แล้วส่งขึ้นมา โดยแผ่นดิสเก็ต หรือ ซีดีรอม เข้ามายังจังหวัด ทุกจังหวัดเรามีผู้อำนวยการสามัญศึกษาจังหวัด จะต้องดู พร้อมกับผู้อำนวยการโรงเรียนร่วมกัน ว่าในจังหวัดของเราเกรดเป็นอย่างไร น่าเชื่อถือ หรือไม่ แล้วผู้อำนวยการสามัญศึกษาจังหวัดต้องเซ็นรับรอง ส่งซีดีรอมเข้ามาให้กรม กรมก็จะมารวมกันเข้าเป็นภาพของกรม ตรวจสอบส่งไปให้กระทรวง ระบบที่เราคิดกัน เวลานี้ กระทรวงมีศูนย์คอมพิวเตอร์แล้ว จะเชื่อมโยงกับทบวงมหาวิทยาลัย โดยระบบ คอมพิวเตอร์ด้วยกัน นักเรียนจะกรอกอะไรก็แล้วแต่ในใบสมัคร แต่จะถูก modify โดย ข้อมูลที่เรามีอยู่ในฐานคอมพิวเตอร์ ถามว่าทำได้ไหม ระบบ credit card ที่เราใช้ ผมคิด ว่าเราทำได้ เทคนิคมีอยู่แล้ว ขณะนี้เราตรวจสอบได้ ปีหนึ่งผมคิดว่าคนสอบเอ็นทรานซ์

ประมาณแสนคน น่าจะตรวจสอบได้ ว่าโรงเรียนนี้ รหัสตรงนี้ออกมาแล้วเกรดเท่านี้จริง หรือเปล่า สามารถตรวจสอบกับ reference ที่เรามีในระบบตรงนี้ ก็จะแก้ไขใบสมัคร ของนักเรียนเหล่านั้นได้ ถ้าเราทำได้แบบนี้ความถูกต้องก็จะเกิดขึ้น สมมุติว่ามีรหัส ผิดออกมาที่กรมสามัญศึกษา กรมสามัญก็จะเช็คว่ารหัสอะไร ตรวจสอบเสร็จก็จะรู้ว่าจังหวัดอะไร รู้ว่าสหวิทยาเขตไหน รู้ว่าโรงเรียนไหน ที่ท่านอยากให้ชี้มือไปหาคน รับผิดชอบ ก็จะสามารถชี้ได้ในปีหน้า เพราะฉะนั้นถ้าเราสร้างระบบแบบนี้ ผมคิดว่าการคิด GPA ไม่ได้ยากเย็นอะไร ถ้าเราคิดกันจริง ๆ ท่านที่เป็นครูอาจารย์ ก็เป็นลูกศิษย์ ของอาจารย์ที่อยู่มหาวิทยาลัยทั้งนั้น ที่สอนหนังสืออยู่ทุกวันนี้ ผ่านการคิดเรื่องนี้มาหมดแล้ว ไม่มีคอมพิวเตอร์เราก็คิดได้อยู่แล้ว เพียงแต่ว่าตอนนี้เราจะคิดให้เป็นระบบ เดียวกัน อย่างเดียวกัน อันนี้เป็นเรื่องของระบบ สิ่งที่จะต้องแก้ไขในเรื่องของเทคนิคก็คือ ว่า เรามีความคิดอยากจะทำให้ทุกโรงเรียนทุกสังกัดใช้โปรแกรมการคิด GPA PR เป็น โปรแกรมเดียวกัน แต่ก็มีผู้เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์ให้ข้อเสนอแนะเหมือนกันว่า บาง โรงเรียนเขาบอกโปรแกรมเขาดีมากทำได้ไม่มีผิด ทำไมเขาต้องไปทำโปรแกรมใหม่ อย่างนี้เป็นต้น อยากให้ทบวงมหาวิทยาลัยมีหน่วยงานที่จะมา audit และcertify program ต่างๆ รับรองว่าโปรแกรมนี้ได้รับรองโดยทบวงมหาวิทยาลัย ให้นำไปคิด GPA PR ได้ โรงเรียนไหน กรมไหน จะนำโปรแกรมไหนไปคิด ส่งให้ทบวงมหาวิทยาลัย รับรองก่อน ผมคิดว่าอย่างนี้ด้านเทคนิคจะแก้ไขได้

สำหรับ human error กรมสามัญศึกษาคิดว่า เมื่อเราเลือกครูทุกคน โรงเรียนละ 2 คนเป็นอย่างน้อย ก็จะมีประมาณ 5 พันคน เราเตรียมการที่จะอบรม เจ้าหน้าที่ภายในเดือนกรกฎาคม 2542 ระบบการคิด 4 ระดับนี้ คิดว่าจะให้เสร็จภายใน เดือนมิถุนายน 2542 เมื่อถึงเดือนกันยายน ก็ทดลองระบบต่างๆ เหล่านี้ไปแล้วโดยใช้ ตัวเลขเดิม พอเดือนตุลาคมทบวงมหาวิทยาลัยจะสอบ ก็เอาอันนี้ไปใช้กับตัวเลขใหม่ ที่จะออกมาในเทอมแรกของทบวงมหาวิทยาลัย ผิดตรงไหนแก้ไขได้ จนถึงมีนาคม คิดว่าจะทำ error ให้เท่ากับ 0 ให้ได้ อันนี้กรมสามัญศึกษาถือว่าสำคัญ กรมสามัญจะมี คณะกรรมการที่จะติดตามในเรื่องนี้ว่าแต่ละโรงเรียนทำอย่างไร แต่ละเขตทำอย่างไร สหวิทยาเขตทำอย่างไร แต่ละจังหวัดทำอย่างไร เรามีความมั่นใจว่า งานชิ้นนี้จะแก้ไข ข้อผิดพลาดได้ทันเวลาในปีหน้า อยากจะสร้างความมั่นใจกับทุกท่าน ก็มีผู้บริหาร โรงเรียนหลายท่านนั่งอยู่ในที่นี้ ก็อาจเสนอแนะความคิดเห็นต่างๆ

เรื่องที่ 2 คือต้องสร้างความมั่นใจเรื่องมาตรฐานของโรงเรียน จะเชื่อได้อย่างไรว่า 4.0 ที่หนองหมาวัว กับ 4.0 ที่สวนกุหลาบเหมือนกัน เหมือนกับการที่ท่านไปซื้อผลไม้ทุกวันนี้ ท่านมั่นใจไหมว่าซื้อผลไม้ 1 กิโลกรัม ได้ 10 ซีด ผมคิดว่าเราไม่มั่นใจ ถ้าอยากจะมั่นใจ ต้องไปซั่งกิโงของกรมการค้าภายใน ในแง่ของการศึกษาก็เช่นเดียวกัน ไม่มีตราชั่งวัดได้ **เพราะฉะนั้นผมคิดว่าต้องมีระบบกลาง ประเมินคุณภาพ ประเมินมาตรฐานกลาง** ซึ่งใน พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติมี ผมยังหวังว่าระยะยาวจะสามารถแก้ไขปัญหานี้ได้ สร้างความเชื่อมั่นได้

ถ้ามีปัญหาเกิดขึ้น สมมติโรงเรียนใดโรงเรียนหนึ่งให้ 4.0 มา 20 คน จาก 30 คน ก็รับไป พอไปสอบอีก 90 % ทำไม่ได้ เพราะไม่ใช่ 4.0 จริง เพราะไม่ใช่ 10 ซีดจริง ไปสอบอีก 90 % ของการสอบเอ็นทรานซ์ จะทำคะแนนไม่ได้ ซึ่งทดสอบแล้วว่าถ้าหากเกรดเพื่อ โรงเรียนนั้นจะตกเป็นจำเลยของชุมชน ของผู้ปกครอง ของนักเรียนเอง ของผู้อำนวยการ เด็กของเราได้ 4.0 ทำไม่ถึงสอบเอ็นทรานซ์ไม่ได้ สังคมก็เริ่มถามเขา เขาก็ต้องปรับตัวเองให้เป็นเกรดที่จริง ๆ ระบบการตลาดจะบังคับเขาเองว่าถ้าเด็กเขาไม่เก่งจริง จะสอบ 90 % ไม่ได้ ผมว่าเราอย่าวิตกเกินไป แล้วคนที่เป็นครูก็ต้องมีศักดิ์ศรีในการคิดเหมือนกัน ระบบการตลาดมันจะบังคับเขาเองถ้าเด็กเขาไม่เก่งจริง จะสอบ 90 % ไม่ได้ ถ้าไม่ใช่เกรดที่เป็นจริงสะท้อนความรู้จริง ผมคิดว่าทำได้ไม่นาน อันนี้ผมคิดว่าระยะยาวระบบจะแก้ปัญหาด้วยตัวเอง แต่ถ้าท่านรองปลัดฯถามว่า แล้ว PR จะทำอย่างไร เพราะว่าโรงเรียนเก่ง ๆ อย่างสวนกุหลาบ เตรียมอุดม ต่ำสุดอาจจะ 3.0 อย่างท่านว่า แต่โรงเรียนอ้อมก้อย โรงเรียนที่อื่น ๆ จะไม่มีใครได้ 3.5 เลย แต่ PR จะขึ้นมาอันดับ 1 ระยะยาวน่าจะเป็นเรื่องดี เพราะว่าคนเก่ง ๆ จะได้ไม่ต้องไหลมากองอยู่ที่เดียว การฝากเด็กเข้ากรมสามัญศึกษาจะได้เลิก สมมติว่าถ้าเราทำระบบนี้จริง ใช้ PR จริง คนที่เก่งได้เกรดแค่ 3.5 จะไม่มาเตรียมอุดม 3.0 เขาจะอยู่ตามจังหวัดของเขา ตามโรงเรียนของเขา เพื่อเป็น 1 ในโรงเรียนต่าง ๆ ทั่วประเทศ ทั่วภูมิภาค โรงเรียนก็จะมีขนาดเล็กลง เหลือขนาดที่ควรจะเป็น ห้องหนึ่งก็จะลดลงจาก 70 คน เหลือ 40 คน ตามหลักวิชาการ

ดังนั้นควรใช้ GPA และ PR ต่อไป จะทำให้เราเกลี่ยคนเก่งไปตามโรงเรียน

ต่าง ๆ ให้เขามีโอกาสได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ถ้าเขากองอยู่ที่เดียว เขารู้ว่าเขาเก่งไม่จริง เขาจะไม่มาสู้ แล้วเดี๋ยวนี้อาจมีคนพ่อแม่เลือกเอง วิทย์-คณิต พอไปถึงเทอมที่ 6 ไปไม่ไหว แล้วขอเปลี่ยนโปรแกรม พ่อแม่เองก็เป็นต้นเหตุของปัญหาอย่างหนึ่ง จะต้องมีการประชาสัมพันธ์ มีการแนะนำให้ชัดเจน จะทำให้การศึกษาเป็นไปตามหลักสูตรที่ควรจะเป็น

อันสุดท้ายผมมีข้อคิดเห็นส่วนตัวเล็กน้อย นอกจากการเป็นผู้แทน ถ้าเราใช้ GPA หรือ PR จริง ๆ ผมว่าเราที่เป็นนักวิชาการ รู้ดีว่าใครจะเป็นผู้ที่ได้ GPA สูง มีการวิจัยของท่านรองวิเชียรออกมาแล้วว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างสถานะทางสังคม ทางครอบครัว ทางเศรษฐกิจ กับ GPA คนรวย ๆ จะได้ GPA สูง เพราะเขาเตรียมมาพร้อม ดังนั้นถ้าใช้ GPA มาก ๆ คนจนก็หมดโอกาสที่จะเข้ามหาวิทยาลัย เพราะว่า GPA ยิ่งค่าสูงขึ้นเท่าไร พ่อแม่ที่มีความพร้อม ก็จะเตรียมตัวเพื่อให้ได้ GPA สูง ๆ ใน ม. 6 มากขึ้นเท่านั้น แล้วโอกาสจะเป็นอย่างนั้นด้วย เพราะสติปัญญาของเขาจะดีตั้งแต่เขาอยู่ในท้อง ผมก็เลยคิดว่า อาจจะเป็น GPA ส่วนหนึ่ง PR ส่วนหนึ่ง อาจจะมีโควตาบ้างส่วนหนึ่ง สำหรับคนที่ลูกไม่เคยเข้ามหาวิทยาลัยก็ให้เขาไปครอบครัวละคน ได้ใหม่ บางคนลูก 6 คน จบปริญญาโท ปริญญาเอกหมดเลย ส่วนบางคนลูก 4 คน ป.6 ก็ไม่จบ แล้วจะเข้ามหาวิทยาลัยได้อย่างไร การันตีไปเลยว่าครอบครัวไทยต่อไปนี้ ใครที่มีลูก 1 คน ให้เข้ามหาวิทยาลัยเลย ถ้าอย่างนี้เขาก็จะเตรียมลูกเข้ามหาวิทยาลัย พอจบมหาวิทยาลัยเขาจะดูแลน้องของเขา ดูแลญาติพี่น้องของเขา ดูแลครอบครัวของเขา มีศักดิ์ศรีในสังคม แทนที่ 6 คนนั้นเข้ามหาวิทยาลัยหมดแล้วรัฐบาลก็สนับสนุนเขาอย่างเต็มที่ อีกครอบครัวหนึ่งไม่มีโอกาสได้เข้าแม้แต่มัธยม คิดว่าวิธีการสอบคัดเลือกคนเข้ามหาวิทยาลัยต้องการมีการคิดหลาย ๆ อย่าง มีนักวิชาการสงสัยเรื่องความคิด ก็เป็นเรื่องที่ถูกต้อง ก็อยากจะฝากต่อที่ประชุม อาจจะไม่ใช้ทางเดียวที่เราเลือกมาแล้ว อาจจะมีทางเลือกอันอื่น ๆ เพราะไหน ๆ ท่านเลขาฯ รุ่งก็พาเราไปปฏิรูปการศึกษาไปแล้ว กรุณาเปิดใจไว้บ้างว่าการปฏิรูปการสอบเข้ามหาวิทยาลัยนี้ อาจจะมีมากกว่าหนึ่งทาง

คุณศิริบุรณ์ :

ได้ความคิดอะไรใหม่ๆ เพิ่ม ดิฉันว่าความคิดของอาจารย์นอกจากจะปรับระบบการศึกษาใหม่ อาจจะช่วยกันคุมกำเนิดด้วย เพราะต่อไปครอบครัวอาจจะมีลูกแค่คนเดียว จะได้เข้ามหาวิทยาลัยได้เลย ได้ความคิดอะไรหลากหลายเหมือนกัน

ดิฉันเห็นปฏิกริยาผู้เข้าร่วมสัมมนา คงอยากจะถูกชี้ขึ้นมาพูดกันหลายท่าน อดใจอีกนิด เดี่ยวคงได้แสดงความคิดเห็นกันได้เต็มที่ นั่นคือส่วนราชการที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรง เป็นผู้กำหนดนโยบาย เรามาดูในภาคปฏิบัติ คนที่เกี่ยวข้องโดยตรงเหมือนกัน มีผลกระทบโดยตรง เพราะว่าเป็นผู้ปฏิบัติหรือว่าเป็นผู้ที่มีผู้ถูกกระทำอยู่ในมือ ก็คือ ผู้ปกครอง เขารู้สึกอย่างไรกับการปรับระบบใหม่แบบนี้ มีผลกระทบอะไรเกิดขึ้นมาบ้าง เรียนเชิญท่านอุปนายกสมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ท่านเคยเป็นผู้อำนวยการของสวนกุหลาบวิทยาลัยด้วย ท่านอาจารย์สมหมาย วัฒนะศิริ

อาจารย์สมหมาย :

กราบเรียนท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน วันนี้ดิฉันมาในนามผู้ปกครอง ดิฉันเกษียณอายุแล้ว เคยเป็นครู ที่มาวันนี้ ดิฉันมาเก็บข้อมูลด้วย เพราะว่าส่วนหนึ่ง กำลังทำงานเรื่องนี้ให้กรมการศึกษาคึกษา

ได้ฟัง 2 ท่านบอกว่าเป็นจำเลย เพิ่งจะได้ยินวันนี้ คำว่าจำเลยของผู้ที่รับผิดชอบ เพราะว่าท่านไม่เคยประกาศว่าท่านเป็น แต่ท่านเป็นตรงนี้ แล้วก็ยังมีท่านผู้มีเกียรติที่นำเสนอเมื่อเช้านี้ ใช้คำว่าอาสาสมัครทางการศึกษา ดิฉันชอบใจมาก เพราะว่าทั้ง 2 หน่วยงานถือว่าร่วมกันทำอาสาสมัครทางการศึกษา ไม่ทราบว่ามันตรงกับหน่วยงานใด มีการจับ มีการทำโทษ หรือมีการทำอะไรสักอย่าง

ในฐานะผู้ปกครองดิฉันเจ็บปวด ในฐานะครูก็เจ็บปวด เพราะถูกทวงมหาวิทยาลัยเรียก และผู้บังคับบัญชาข่มขู่ แล้วก็ต้องรับผิดชอบเช่นลงนามอีกต่างหาก ก็ให้เป็นจำเลยโดยไม่รู้ตัว พวกเรากลายเป็นจำเลย อันนี้กลายเป็นความเจ็บปวดโดยที่ยังหาใครรับผิดชอบไม่ได้ ดิฉันก็เลยมองไปข้างหน้า ในฐานะหัวหน้าผู้ปกครอง ถ้ามันพลาดอีกในเร็ววันนี้ อีก 2-3 เดือนก็จะสอบครั้งที่ 1 แล้ว แล้วก็ต้องใช้คำว่า **จะ คงจะ เร่งจะ น่าจะทำได้ สมมุติว่าจะใช้ GPA และ PR** อีกต่างหาก ที่ผู้แทนพูดมา (ตัวจริงท่านไม่มา) ท่านก็อาจจะใช้คำว่าตรงนี้ **ต้องได้ ต้องทำ** ดิฉันเห็นข้อมูลของกรมสามัญศึกษา และพวกเราได้ไปวิเคราะห์เรียบร้อยแล้ว ข้อมูลที่เรากำลังรวบรวมขณะนี้ คือว่า ตัวที่เป็นผลสำคัญที่สุดในหัวอกผู้ปกครอง แม้กระทั่งครูคือลูกศิษย์ ชาติบ้านเมืองคือเยาวชนหรือเปล่า ดิฉันอยากจะถาม เพราะฉะนั้นการทำอะไรก็แล้วแต่ มีเวลาตั้งนาน ท่านคิดปี 2518 ท่านบอกว่าจะนานไป คิดแล้วหลงลืม คนเก่าก็ออกไปแล้ว

แต่ในการคิดคือการสะสมอะไรต่ออะไรมา แล้วอะไรที่ดีที่สุด ที่แน่ๆ จะรู้ว่าทำคือ 3 ปีแน่ๆ เพราะดิฉันอยู่ในเหตุการณ์ ในช่วงที่ดิฉันทำหน้าที่อยู่ ดิฉันร่วมขบวนการการเตรียมตัว เพราะเราไม่รู้จะให้ใครช่วย ผู้บังคับบัญชาไม่บอก ดิฉันพูดได้เต็มที่ น้องๆ ห้ามพูด เพราะว่าท่านจะเสียหาย ดิฉันพูดแทนให้ เพราะว่าเราต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างช่วยตัวเอง แม้กระทั่งแผนอะไรของท่านที่อุตสาหกรรมที่ไปนั่งทำกัน กรมวิชาการกับกรมสามัญ แล้วส่งมาให้ ดิฉันก็ไปสุ่มถาม ดิฉันไปมา 5 จังหวัด ดิฉันไปถามตามโรงเรียนเลยว่าท่านได้ เมื่อไร ได้แล้วใช้เมื่อไร บางแห่งเพิ่งได้มาเมื่อต้นปี 2542 ก็มี เพราะฉะนั้นคิดว่าเรามีเวลา 3 ปี ท่านต้องเห็นความสำคัญของเด็กๆ เพราะนี่คือการสอบของเด็ก เด็กจะโตเหมือนพวกเรา เพราะฉะนั้นพอมีการผิดพลาด ทบวงมหาวิทยาลัยยกเลิก บอกว่าไม่ใช่แล้ว ผู้ปกครองบางคนไม่รู้เรื่อง ดิฉันเองไม่รู้เรื่อง ตัวเลข GPA ตัวเลข PR คำนวณยุ่งเหยิงไปหมด ตัวเลขที่บ่งชี้ ที่แบ่งเป็นท่อนๆ ตรงนั้นแคไหนอย่างไร ประชาชนไม่เข้าใจ แต่โรงเรียนต้องเข้าใจ โรงเรียนจะเข้าใจได้อย่างไร ก็ในเมื่อผู้บังคับบัญชาจะเอาอย่างไรก็ไม่รู้ ฟังเจ้านายก่อนว่าจะสั่งอย่างไร ไม่มีการสั่งการ แม้กระทั่งแผนโปรแกรมก็ไม่ได้บอกว่าจะใช้ เมื่อจะใช้เขาก็ต้องรีบควานหาเอง ในกรณีการการศึกษา เราสุ่มตัวอย่างมีบางโรงเรียนผิด 100 % ดิฉันไม่โทษตรงนี้ เพราะเขาต้องช่วยตัวเองกับการที่ค้นหาโปรแกรม จะใช้จุดทศนิยม 4 หรือ 2 ทศนิยมก็ไม่บอก ผู้บริหารบางคนยังไม่รู้ อีกว่าสอบเอ็นทรานซ์มีอะไรบ้าง เมื่อสักครู่ท่านบอกว่าต้องมีเป็นตัวเป็นตน ดิฉันก็เลยเดาว่าแต่ก่อนไม่มีตัวไม่มีตน มีแต่ชื่อ มีแต่แผ่น นำเสนอสวยหรูมาก เราก็เลยแปลเอาเอง ถึงแม้ท่านบอกว่ายกเลิกเลย เพราะว่ามันไม่ต่างกันเท่าไรหรอก แต่ท่านรู้ไหม ขณะนี้ เรายังไม่มีความเชื่อมั่นเลย ดิฉันอยากจะทำให้มีความชัดเจน ดิฉันก็เลยเสนอกรมวิชาการว่าต้องมีการติดตามเรื่องนี้ ต้องทำเรื่องนี้แล้วสรุปเสนอเข้า ครม. ให้รัฐมนตรีอนุมัติ เมื่อวานดิฉันไปสงขลา ไปมุกดาหารก็ถามนักเรียน นักเรียนฝากมาถามว่าปีนี้จะใช้ GPA และ PR อีกหรือไม่ เพราะฉะนั้นอยากได้ข้อสรุป เอาจริงหรือเปล่า แล้วก็เรื่องมาตรฐานของโรงเรียนที่ว่าไม่เท่ากัน โรงเรียนอะไร ความเครียดเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ความรักของลูกคือที่สุดในชีวิตแล้ว เป็นธรรมดา ดิฉันว่ายังโชคดีที่ 2 กระทรวง ทบวง ผู้ปกครองไม่ลุกขึ้นมาร้อง แบบมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เพราะเขาไม่รู้ว่าเขาจะทำอะไร ดังนั้นเขาก็เลยไม่ได้มาร้อง ปัญหาที่ตามมาอีกประการหนึ่งคือ ปัญหาพื้นฐานทั่วไป คือ ความรับผิดชอบ ความมีระบบ ความจริงจัง และเห็นความ

สำคัญของเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นถ้าสมมุติว่าว้าวายแล้วล้อมคอก ดิฉันว่าปีหน้าท่านอาจจะถูกตำครั้งที่ 3 เพราะว่าท่านถูกตำไป 2 รอบ เพราะปีหน้าอาจจะมีการผิดพลาดอย่างนี้ขึ้น เนื่องจากบางโรงเรียนที่ไม่มีคอมพิวเตอร์ เขาใช้มือเขียน และบางโรงเรียนถึงจะมี แต่นักเรียนเขามีประมาณ 20-30 คน เท่านั้นเขาก็มีสิทธิ์ใช้มือคิดเอา แต่ท่านเองในช่วงระยะเวลาที่ท่านรับไปเป็นแสน ท่านป้อนข้อมูลเข้าไป ท่านป้อนข้อมูลถูกหรือเปล่านั้นไม่รู้

เพราะฉะนั้น ต้องศึกษาอย่างใกล้ชิดระหว่างทบวงมหาวิทยาลัยกับกระทรวงศึกษาธิการ ว่าระบบเป็นอย่างไร แล้วมาตรา 25 ถูกต้องแล้วที่เขาเขียนตรงนั้น เพราะเราหยิบเด็กของเราออกจากโรงเรียน ในระยะเวลาที่สมควรแล้ว แต่ที่ท่านเอาไว้ 90 % ท่านใจแคบ ส่วนผลการเรียน 10 % ที่ท่านไม่เชื่อมั่น ดิฉันคิดว่าคงทำได้ในต่างประเทศใช้ผลการเรียนถึง 30 % แต่อย่างไรก็ตาม การหยิบเด็กที่พร้อมที่สุดไป คือสิ่งที่ท่านจะสบายที่สุดและถูกต้องที่สุด เราในฐานะผู้ปกครองที่ลูกของเราจบไปจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย อย่างผู้ที่มีความพร้อม และเข้าไปยังมหาวิทยาลัย ท่านก็จะรับอย่างสบายใจ เมื่อก่อนนี้ มีครูคนหนึ่งฝากมาถามอีกว่า อาจารย์รู้ไหมว่าใครได้ใครเสีย ที่มีการใช้ GPA กับ PR ในปีนี้ เขาบอกว่าที่แน่ๆ คือ ทบวงมหาวิทยาลัยไม่อยากจะเด็กของพวกเรา ที่เข้าไปในระบบแบบนี้ เขาอยากสอบ ง่ายดี ทำให้เด็กเครียด แต่ขอให้เชื่อมั่นว่าตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ประกาศให้สาธารณชนทราบโดยทั่วกันอย่างรวดเร็วที่สุด เพื่อพวกเราเองจะได้มีความสุข ไม่อย่างนั้นก็เครียด เป็นความเครียดอันยิ่งใหญ่

คุณศิริบุรณ์ :

วันนี้เป็นการสะท้อนความรู้สึกเล็กๆ ของผู้ที่ถูกกระทบอย่างตรง ๆ จากระบบใหม่ที่จัดตั้งขึ้นมา ในฐานะที่เป็นผู้ปกครอง อาจารย์เห็นด้วยกับระบบนี้ แต่ขอความเชื่อมั่นเท่านั้นเอง ขอให้เกิดความเชื่อมั่น มั่นใจ แล้วทำงานประสานกันทุก ๆ ฝ่าย ขอแค่นั้น พอใจแล้ว ฟังความรู้สึกของผู้ปกครองไปแล้ว ลองฟังความรู้สึกของผู้ที่เข้าสู่มหาวิทยาลัยด้วยระบบใหม่กันดูบ้างว่าน้องณัฐพนธ์ เกษสาคร รู้สึกอย่างไรบ้าง กอดันกว่าเดิม หรือแยกว่าเดิม เพื่อน ๆ เป็นอย่างไรลองสะท้อนความรู้สึกให้ท่านครูอาจารย์ที่นั่งอยู่ ณ ที่นี้ฟังหน่อยแล้วกัน

คุณณัฐพันธ์ :

เรื่องแรก การเปลี่ยนแปลงระบบใหม่ อันที่จริงแล้วอะไรก็ตามที่เป็นมา โดยตลอด สมมุติว่าถ้าเกิดเราเดินเฉมาโดยตลอด แล้วมาเดินตรง ย่อมมีการผิดพลาดแน่ แต่ความผิดพลาด ไม่น่าจะเกิดกับส่วนรวม ไม่น่าจะเกิดกับประเทศชาติ ส่วนเรื่อง GPA กับ PR มีผลดีอย่างไร ตามทฤษฎีแล้ว ไม่ใช่แต่ผม เพื่อน ๆ ทุกคนก็เห็นด้วย เขาบอกว่าเป็นการลดความเครียดจริงหรือไม่ เพราะตั้งแต่พวกผม เพื่อน ๆ ทราบเรื่อง ให้มีการเก็บคะแนน 3 ปี การกวดวิชา จึงเป็นเรื่องสำคัญมาก อยู่ ๆ ก็มีการกวดวิชาสารพัด ตั้งแต่การปูพื้นฐาน เตรียมตัวเน้นหนักเนื้อหา เก่งข้อสอบ และกวดวิชาตั้งแต่ ม. 4 เพื่อต้องการทำคะแนนเก็บในแต่ละระดับชั้นให้มากที่สุด ฉะนั้นพอตกเย็นก็ไปเรียน บางคนกลับบ้าน 2-3 ทุ่ม นี่แหละคือที่เรียกว่าไม่เครียดของระบบใหม่ ตรงกันข้ามทุกคนจะเครียดกับทุกวิชา ทุกคนเครียดกันหมด และบอกว่าถ้าเรียนทุกวิชาจะมีคุณภาพที่จริงแล้ว คุณภาพของคน เราไม่ได้วัดที่การเรียนหนังสืออย่างเดียว แต่อยู่ที่การที่เราได้มีส่วนร่วมในการคิดหรือการทำกิจกรรมด้วยหรือเปล่า เมื่อเราเน้นหนักด้านการเรียนมาก สิ่งที่ผมพบมา ผมมาจากสวนกุหลาบ คือผมเป็นรองประธานนักเรียน กิจกรรมปกติเคยรุ่งมาก ทุกคนเคยเรียนไปด้วย ทำกิจกรรมไปด้วย กลายเป็นว่ากิจกรรมเริ่มลดลง ความสนใจเริ่มน้อยลง ไม่ค่อยมีโอกาสได้คุยหรือมีปฏิสัมพันธ์กัน ผมก็ไม่รู้ว่าจะต่อไปเจอหน้ากันเขาจะคุยกันอย่างไร เขาจะวางตัวในสังคมได้หรือเปล่า **เพราะคนเราสำคัญที่สุดคือ การใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น** ไม่ได้ใช้ชีวิตกับตำราตลอดชีวิต ตั้งแต่เริ่มทำ ความเข้าใจครั้งแรกเมื่อ 2-3 ปีก่อน มีตัวแทนจากกรมวิชาการ ไปตามโรงเรียนต่าง ๆ มาอธิบายให้เพื่อนนักเรียนทุกคน อย่างสวนกุหลาบจะมีรวมเป็นส่วนกลาง หลาย ๆ คน ตอนนั้นไม่ให้ความไว้วางใจ ไม่เชื่อถือ เวลาเขามาอธิบายว่า GPA คิดง่าย ๆ เพื่อน ๆ ผมหรือเพื่อน ๆ โรงเรียนอื่น ที่ฟังจะถามว่า จะใช้ได้หรือ มาตรฐานจะเท่ากันหรือ ขนาดอาจารย์โรงเรียนเดียวกัน วิชาเดียวกันยังมีมาตรฐานในการให้คะแนนนักเรียนไม่เท่ากัน แล้วนี่ระดับทั้งประเทศ 3 ปี จะพอหรือ สิ่งที่เขาตอบมา คือพอ ทำได้แน่นอน แล้วเวลานักเรียนออกมาพูดว่าไม่น่าจะเกิดขึ้น ทางผู้ใหญ่ก็จะพูดว่านักเรียนจะไปรู้อะไร เขาระดับไหนแล้ว เป็น ดร. ก็คือไม่ฟังความคิดเห็น แล้วพวกผมจะโดนย้อกว่า ถ้างผู้ใหญ่ไม่รู้ไม่จริง สุดท้ายทุกคนก็เชื่อ ทำได้จริงก็เชื่อ ผลที่ออกมาก็คือ เกิดการเปลี่ยนแปลง ถ้าใคร

ที่อยู่ที่นี่ติดตามข่าวจะเห็นว่ามีอยู่ช่วงหนึ่ง ที่มีเด็กนักเรียนไปยื่นจดหมายเปิดผนึกที่กระทรวงศึกษาธิการ ผลเอ็นทรานซ์ออกมาสอบติดหมด แม่ผมหรือเพื่อนเองก็ตาม มีทั้งหมด วิศวะ มีทุกสาขา การยกเลิก GPA คือทางเลือกที่ดีที่สุดตอนนั้น แต่ทำไมถึงปล่อยให้เกิดขึ้น เพราะว่าเราไปในฐานะของนักเรียนทั่วประเทศ ไม่น่าจะนำนโยบายนี้มาใช้จริงโดยที่ไม่ได้ผ่านการทดลองหรือการวิจัย หรือการยืนยันให้แน่ชัดว่าเกิดขึ้นได้จริง แถวบ้านผม เด็กที่เขาช่วยพ่อแม่ขายก๊วยเตี๋ยว อยู่โรงเรียนวัดสุทธิ พอได้ข่าวยกเลิก GPA เขาร้องไห้ บางคนอาจจะไม่คิด เหมือน 10 คะแนน ในเมื่อบอกว่าจะคิดแล้ว เด็กคนไหนบ้างจะไม่คิด คิดทุกคน เพื่อนผมเองก็คิด ไม่ว่าจะอยู่สตรีวิทยา หรืออยู่เตรียมอุดมศึกษา เขาก็คิดกันหมด พอได้ข่าวตรงนี้ เวลาถามความคิดเห็น ทุกคนรู้สึกทำไม ทำไมถึงต้องสร้างความไม่ชัดเจนเกิดขึ้น ทำไมต้องทำลายความหวังของเขา ในขณะที่เขาตั้งใจเรียนมาตลอด แล้วไม่น่าจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเลยกับนโยบายระดับประเทศชาติ แล้วพอเวลาเกิดขึ้นมา ไม่มีใครรับผิดชอบ ในช่วงแรกในตอนนั้น ทุกคนบ่นความผิดหมด แล้วอย่างนี้ศรัทธาที่นักเรียนสร้างขึ้นมาให้เชื่อว่า ต้องทำได้ หรือสิ่งที่ดีงาม ต้องเกิดขึ้น ก็หมดลง พวกผมเลยจำเป็นต้องไปยื่นจดหมาย

เรื่องที่ 2 การมองข้ามความคิดของเด็ก ทุกครั้งที่การจัดระบบเกิดขึ้นมา เคยมีไหมว่าเด็กนักเรียนมีส่วนร่วม เด็กในวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า ถ้าเด็กในวันนี้มีความคิดหรือไม่สามารถมีกระบวนการในการคิดได้ แล้วต่อไปประเทศชาติจะพัฒนาได้อย่างไร **เด็กทุกคนมีความคิด แต่ความคิดถูกปิดกั้น** คือไม่สามารถจะแสดงความคิดเห็นได้ อย่างที่ผมพูดตอนแรก ทุกคนมองว่าเด็กยังเรียนมาน้อย เด็กไม่สามารถจะมาคิดระบบ หรือจัดระบบการศึกษาได้ เวลาผมเจอใครที่ไหน ผมก็จะพูดอยู่เรื่องหนึ่งว่า ถ้าผมอยากจะทำบ้านหลังนี้ ผมไม่จำเป็นต้องมีความรู้ว่าจะต้องเทพื้นอย่างไร จะต้องวางเสาเข็มอย่างไร หรือว่าจะต้องใช้อิฐ 3 ส่วน ดิน 2 ส่วน ผมไม่จำเป็นต้องรู้ ขอเพียงแค่ผมมีวิศวกรเก่ง ๆ สักคนหรือ 2 คนก็ได้ แล้วก็บอกเขาว่าผมต้องการบ้านอย่างนี้ แล้วก็บอกเขาว่า ทาสีขาว สีฟ้า และรูปทรงอย่างนี้ ถ้าวิศวกรบอกว่าทรงนี้ยังไม่ทันสมัย เปลี่ยนหน้าตาเป็นโค้งๆ ไหม ผมก็ตกลง พอสร้างเสร็จแล้ว คนอยู่ก็สบายใจ วิศวกรก็สบายใจ สร้างแล้วคนอยู่พอใจ ก็เหมือนกับระบบการศึกษา เด็กอาจจะไม่รู้ว่าจะต้องจัดอย่างไร แต่เด็กสามารถบอกผู้ใหญ่ได้ว่า เขาต้องการ

อะไร ถ้าเราสามารถปรับความเข้าใจกัน เข้าหากันได้ เด็กก็จะเดินอย่างมีความสุข แล้วผู้ใหญ่ที่จัดระบบมา ก็จะสบายใจได้ว่า สามารถจะไปด้วยกันได้

เรื่องที่ 3 การให้คะแนน ผมว่าไม่มีอาจารย์ที่ไหนที่ไม่อยากให้เด็กของตัวเองได้คะแนนดี ผมเคยเสนอความคิดให้กับท่านรองปลัดกระทรวงศึกษาธิการว่าทำไมถึงไม่ทดลองใช้กับกลุ่มโรงเรียนก่อน เราอาจจะทดลองกับ ม.ต้น ก็ได้ ทำเป็นกลุ่มโรงเรียน สัก 5 โรงเรียน อาจจะเป็นโรงเรียนสวนกุหลาบ สตรีวิทยา วัดราชบพิธ เบญจมราชาลัย และเทพศิรินทร์ก่อน ใช้ข้อสอบเดียวกันในการวัดมาตรฐาน และทดลองคิดค่า PR ในกลุ่มและในโรงเรียน นักเรียนก็จะตั้งใจเรียนมากขึ้น เพราะรู้คะแนนตัวเองว่าอยู่ในระดับไหนเมื่อเทียบกับกลุ่ม และรู้ว่าตัวเองอยู่ในอันดับที่เท่าไรของโรงเรียน ในส่วนของอาจารย์เองก็จะเป็นการวัดความสามารถในการสอนด้วย เช่น โรงเรียนวัดราชบพิธ ทำคะแนนเฉลี่ยคณิตศาสตร์ได้ 70 โรงเรียนสตรีวิทยาได้ 80 โรงเรียนเทพศิรินทร์ได้ 60 โรงเรียนสวนกุหลาบได้ 40 อาจารย์สวนกุหลาบก็จะเครียดว่าเราสอนอย่างไร เด็กทำได้น้อย การปรับเปลี่ยนวิธีการสอนจะเกิดขึ้น จะเกิดการแข่งขันกัน และอาจารย์จะทุ่มเทมากขึ้น และลองขยายกลุ่มต่อไป จึงค่อยทดลองจริง แต่ถ้าเกิดผิดพลาด ก็จะสามารถเจาะกลุ่มย่อย ๆ ได้ว่าผิดพลาดอะไร

ในส่วนของเด็กเอง ถ้าเกิดนาระบบนี้มาใช้ ผมคิดว่านักเรียนก็คิดได้ อาจจะไม่ถูก 100 % อย่างน้อย 90 % เมื่อนักเรียนสามารถคิดได้ การตรวจสอบก็จะง่ายขึ้น เพราะนักเรียนจะรู้ว่าตรงนี้ผิด ตรงนี้ถูก ทำไมคิดมาไม่ตรงกับอาจารย์ ทำไมคิดมาไม่ตรงกับโปรแกรม นักเรียนพัฒนาความคิดของตัวเองได้ และสามารถตรวจสอบระบบได้ด้วยตัวเอง รวมถึงผู้ปกครองด้วย อันนี้ทดลองกับ ม. ต้น แล้วถ้าได้ ค่อยกระจายต่อไป

ส่วนอีกเรื่องหนึ่ง ที่บอกว่าเด็กนักเรียนจะแห่มาสอบโรงเรียนดัง ถ้าเกิดทำตรงนี้แล้วจะอยู่กับที่ อันนี้ผมก็ได้ข้อมูลมา อยากจะพูดว่า การที่นักเรียนไปสอบโรงเรียนที่มีชื่อ ก็เป็นสิทธิ์ของเขา เป็นความผิดหรือที่เด็กคนหนึ่งพอเรียน ๆ อยู่จะพัฒนาตัวเองให้ขยันขึ้นมา ผมเองตอนแรกผมมาสอบสวนกุหลาบผมก็ไม่ได้รู้จักมาก่อน แต่เห็นเขาบอกว่า ที่นี่ดี สถานที่ดี อาจารย์สอนดี ก็เลยขยัน ตั้งแต่นั้นมาก็ลองสอบดูแล้วสอบได้ซึ่งผมเองก็ไม่ได้อยู่ในพื้นที่บริการ บ้านผมอยู่เกือบสมุทรสาคร แล้วก็มาสอบ แล้วเพื่อน ๆ อีกหลายคน บางคนมาจากขอนแก่น มาจากต่างจังหวัด เขารู้ว่าที่นี่

ดี เขาพัฒนาตัวเองมาสอบ ผมมีคนที่รู้จักเป็นเพื่อนอยู่เตรียมอุดม เขาเล่าให้ฟังว่า รุ่นน้องเขาสอบเข้าเตรียมอุดมได้ รู้สึกจะมาจากภูเก็ต เข้า ม. 4 พอทราบข่าวเรื่อง GPA กับ PR ยังไม่ทันเรียนเลย เขาก็ลาออก คนที่มา เขาไม่ได้แห่มาทั้งโรงเรียน แต่เขาหลงดูในเมื่อค่านิยมของสังคมไทย ไม่สามารถลบได้ แม้แต่ค่านิยมของการเรียนมหาวิทยาลัยก็ตาม ท่านผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการบอกว่า น่าจะให้คนที่มีความรู้คนเดียวเข้าเรียนมหาวิทยาลัยได้เลย นี่คือนิยมว่าต้องเรียน ก็เหมือนกัน นี่คือนิยมของการมาสอบ คนนั้นเขาก็เลยตัดอนาคตของตัวเองไป เขามาอยู่อาจจะไม่ดีกว่าเดิมก็ได้ แต่บางที่เขาอาจจะได้เพื่อนมากขึ้น เขาได้สังคมอีกรูปแบบหนึ่ง และเขาอาจจะกลับไปถ่ายทอดให้กับคนในสังคมที่ตามมา เป็นเรื่องของเขา แต่ตอนนี้เขายังไม่ทันเริ่มเลย เขาตัดอนาคตของตัวเองไปแล้ว อันนี้คืออีกจุดหนึ่ง

ส่วนเรื่องโอกาสทางการศึกษาของผู้ที่มีฐานะดีกว่า จะเห็นว่าผู้ที่มีฐานะดีก็มีโอกาสได้เรียนกวดวิชา มีโอกาสได้ทำอย่างอื่นได้มากกว่า อย่างคณะที่ผมเรียนอยู่ไม่ใช่มีแต่เด็กกรุงเทพ มีเด็กกระยอง เด็กต่างจังหวัดเยอะไปหมด แต่เสาร์อาทิตย์มากวดวิชาที่กรุงเทพ อยู่ต่างจังหวัดก็มากวดวิชาที่กรุงเทพได้ เดี่ยวนี้เป็นอย่างนี้แล้ว และที่สำคัญคือเรื่องของการสอบเทียบ ทำไมตอนแรก ผมได้ข่าวว่าจะมีการยกเลิก ก็รู้สึกดีใจ เด็กในโรงเรียนจะได้ทำกิจกรรมมากขึ้น จะได้เป็นผู้เป็นคนกับเขาบ้าง ไม่ใช่เรียนอย่างเดียว เพราะเรียนมากจะคุยกันไม่รู้เรื่อง สื่อสารกันไม่ค่อยเข้าใจ เพราะว่าอ่านแต่หนังสือ อย่างนั้นคือเรียนอย่างเดียว แต่พอปัญหาตรงนี้เกิดขึ้น ทีแรกผมสอบเทียบ รู้สึกดีใจไม่ให้สอบ แต่พอต่อมามีข้อห้าม เช่น ถ้าไม่มี lab สอบเอ็นทรานซ์ระบบใหม่ไม่ได้ แต่ทำไมเปิดให้ลงเพิ่ม ถ้าใครอยากได้ lab ก็ไปลง จะได้เอ็นทรานซ์ได้ ก็ต้องเสียเงินเพิ่ม กลายเป็นว่าเด็กสอบเทียบเกิดขึ้นมามากขึ้น แล้วอะไรเกิดขึ้น เด็กที่เรียนยังไม่ครบ ก็เน้นกวดวิชา ก็เป็นผลประโยชน์เรื่องเงินมหาศาล ปีที่ผมสอบ เพราะความไม่มั่นใจในระบบสอบเอ็นทรานซ์ เพื่อนผม 90 % สอบเทียบหมด แล้วเมื่อย้อนอดีตไป 3 ปีก่อน เป็นปีที่รู้สึกจะมีการสอบเทียบมากเลย คือตามที่สอบต่าง ๆ เงินไหลมาเทมามากมาย เพราะอะไรทำไมถึงปล่อยให้ตรงนี้เกิดขึ้น ถ้าเกิดเรายังมองเห็นเงินทองหรือสิ่งนี้เป็นสิ่งเล็กน้อยในตอนนี้นี้ แล้วผมก็ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับประเทศชาติ

เรื่องสุดท้ายคือเรื่องสาเหตุที่ยื่นหนังสือ คืออยากให้เปิดเวทีประชาพิจารณ์ให้นักเรียน เขาบอกไม่ได้ว่าจะชอบหรือไม่ชอบ แต่บอกได้ว่าอะไรดีหรือไม่ดี อะไรควร

ปรับปรุง และอยากให้มีนักวิชาการหรือใครที่ต้องการทำประโยชน์ให้กับประเทศชาติ ให้มีส่วนร่วมมา พวกผมเลยจำเป็นต้องทำตรงนั้นไป เพื่อว่าอยากจะจุดประกายว่าตอนนี้ แม้แต่เด็กเองก็มองเห็นความสำคัญของการศึกษาว่าอะไรเกิดขึ้น แล้วผู้ใหญ่หลายคน ไม่อยากให้นิ่งดูตาย เพราะว่าคนที่เก่ง คนที่มีความสามารถในประเทศยังมีอยู่อีกเยอะ ให้ยื่นมือเข้ามาช่วย แล้วก็ไม่ได้มีใครที่ไม่เห็นด้วยกับ GPA หรือ PR ในการจัดครั้งนี้ ไม่มีใครบอกว่าไม่ดี ทุกคนบอกว่าทฤษฎีออกมาดีหมด ทุกอย่างดีหมด แต่เป็นอุดมคติ จะเป็นได้หรือเปล่า ถ้าการจัดระบบนี้สามารถจัดให้อย่างที่เขายกเป็นหัวข้อในตอนต้น ของนโยบายอย่างยุติธรรม ให้เกิดความเป็นธรรมอย่างแท้จริง ทำได้ ก็ทำไปเถอะ ไม่มีใครเขาไม่อยากให้ทำ สิ่งดีที่เกิดขึ้นมา แต่ตอนนี้เวลา 3 ปีที่ผ่านมากับการพิสูจน์ผลงาน บางท่านบอกถ้าให้ 2 สัปดาห์จะทำได้ 3 ปีที่ผ่านมาไปไหน เต็ม ๆ เลย 3 ปีที่ผ่านมา เป็นบทพิสูจน์แล้วว่า ไม่สามารถจะเกิดขึ้นได้ ไม่มีใครอยากจะให้ยกเลิกระบบ GPAX กับ PR แต่ถ้าเกิดความพร้อมและสามารถทำให้เกิดขึ้นได้จริง ก็ควรจะทำต่อไป ทุกอย่าง เหมือนกำลังจะเริ่มต้นขึ้นมาใหม่ เพียงแต่มีบทเรียนเท่านั้นเอง ถ้าเกิดไม่สามารถจะทำ ได้จริง ๆ หลาย ๆ คน เพื่อน ๆ ผมถามมาแล้ว อยากให้หยุดก่อน แต่ไม่ใช่หยุดไปเลย ให้หยุดที่จะนำมาใช้ก่อน แต่เรื่องการวิจัย การทำทดลองต้องจริงจัง และให้ได้ผลชัดเจน มากขึ้น ถ้าตรงนั้นทำได้จริง ถูกต้องยุติธรรมจริง พวกผมอยากจะบอกว่าปีผมขอ ให้เป็นความโชคร้ายเป็นครั้งสุดท้ายที่เกิดขึ้นกับนักเรียนกว่าแสน 2 หมื่นกว่า ชีวิต และเกิดขึ้นกับประเทศไทย อยากให้เป็นบทเรียนครั้งสุดท้าย แล้วไม่อยากให้ ผลที่เกิดมาเกิดขึ้นกับรุ่นหลัง ๆ เกิดขึ้นกับรุ่นน้อง ๆ ต่อไป เพราะว่าเขาก็คืออนาคตของ ประเทศชาติ เมื่อสิ่งตรงนี้ยังไม่มั่นคง ศรัทธาก็ไม่เกิดขึ้น ต่อไปก็จะไม่สามารถพัฒนา ประเทศชาติได้

คุณศิริบูรณ์ :

น้องณัฐพนธ์ คิดว่าอะไรที่จะเป็นความสุขที่สุดของการเรียน

คุณณัฐพนธ์ :

เพื่อนกับสังคม ถ้าเราเรียนไป เรามีเพื่อนด้วย ถึงแม้เราจะไม่เข้าใจ เพื่อนก็อธิบายให้เราฟังได้ ถ้าเพื่อนไม่เข้าใจ เราก็อธิบายให้เพื่อนฟังได้

คุณศิริบุรณ์ :

มีความสุขที่สุด คือมีความรู้คู่กับเพื่อนไปด้วย มีสังคมไปด้วย

คุณณัฐพร :

หลักของการศึกษาคือความรู้คู่คุณธรรม

คุณศิริบุรณ์ :

เด็กหรือผู้เรียนจะเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ ผู้เรียนบอกแล้วว่าต้องการอะไร จัดการศึกษาตามความต้องการของผู้เรียน มีนักวิชาการอีกท่านหนึ่งบอกว่าจะหยุดไปก่อนดีหรือไม่หยุด แล้วถ้าไม่หยุดจะมั่นใจได้อย่างไรว่า ฝันร้ายที่น้องณัฐพรเจอ นั้นจะไม่กลับมาเกิดขึ้นอีกกับน้อง ๆ รุ่นต่อไป เชิญท่านอาจารย์ ดร. ประกอบ คุปรัตน์

ดร. ประกอบ :

สิ่งที่ผมคิดว่าสำคัญที่สุด คือ ขอกลับไปใช้ชีวิตเหมือนที่เคยเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย เป็นอาจารย์หนุ่ม ๆ 30 ปี แล้วใช้หลักวิชาการกับความเป็นมนุษย์ที่เราต้องมี ว่าสิ่งที่เรามองกับสิ่งที่เราเห็นคืออะไร อะไรได้เกิดขึ้นในบ้านนี้เมืองนี้นั้นคือสิ่งที่ผมอยากจะพูดและใช้เวลาพูดไม่มากนัก ผมขอพูดถึงระบบว่าควรจะเดินต่อไปหรือไม่ ผมเห็นว่าควรจะเดินต่อ 3 ปีที่รอกันมานานพอแล้ว เราคิดย้อนกลับไปดูว่าเศรษฐกิจตกต่ำ คนเดือดร้อน 18 เดือน เงินไม่ได้ออกจากธนาคาร ตกงานเป็นแสน เด็กที่เข้ามา จบมาไม่มีงานอีกเท่าไร เราอยากรอนักหรือ กับการเคลื่อนประเทศไปช้า ๆ อย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เดินต่อทำอย่างไร ผมคิดว่าคะแนนที่ใช้ Grade Point Average จากโรงเรียน คะแนนที่เป็น Percentile Rank จากโรงเรียนนั้น เป็นสิ่งที่ดี ได้พูดกันมานานแล้ว แต่ไม่ใช่ดีที่สุด แต่ควรเดินต่อและผมเคยยืนยันหลายครั้งในการพูดออกสื่อ 2-3 สื่อ ว่าน้อยไปที่เขาให้เพียง 10 % ผมไม่ได้มองเพียงโรงเรียนหนองหมาว้อ หรือสวนกุหลาบ แต่โรงเรียนในอนาคตที่บ้านเรานั้น ไม่ควรเป็นอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ โรงเรียนในอนาคตจะดีกว่านี้อีกมากมาย ถ้าเราเปลี่ยนวิธีการคิด วิธีการสอนใหม่ แต่ถ้ายังจมปลักกันแบบนี้ คงยังทำไม่ได้

ข้อเสนอของผมจากการวิเคราะห์ เดินต่อทำอะไร ลองแก้ปัญหา 8 ประการ ซึ่งผมเขียนไว้ในสมมุติฐานของความผิดพลาดที่เกิดขึ้น

ประการแรก เป็นจริงหรือเปล่าว่า **ปัญหาเกิดจากความอ่อนล้าในระบบราชการ** สิ่งที่เป็นปัญหาขณะนี้ เป็นภูเขาน้ำแข็งที่เห็นลอยอยู่ 10 % เท่านั้น และเป็นภูเขาน้ำแข็งที่เรือไททานิคเจอ แล้วมองไม่เห็น ไปชนจนล่ม แต่ระวังว่าจะเป็นภูเขาน้ำแข็งที่ท่านยังไม่ได้แก้ไข ระบบราชการยังไม่ได้แก้ไข ระบบการศึกษาในระบบราชการยังไม่มีมีการกระจายอำนาจ พระราชบัญญัติการกระจายอำนาจยังไม่ได้เกิด ระวังไททานิคภาค 2 จะเกิดขึ้น สิ่งที่คุณคิดว่าน่าจะเป็น อาจจะไม่ได้อาจเป็นอย่างนั้น แต่ผมเห็นว่า ควรต้องเดินหน้า แต่ต้องเข้าใจว่า ยังเดินหน้าด้วยกรอบปัญหาที่ราชการเสื่อมและอ่อนล้า ไม่มีเหตุผลจะมาบอกได้ว่าเพราะสงกรานต์เลยไม่ได้ดูแลการสอบให้ดี หรือดูแลคะแนนสอบให้ดี สงกรานต์ก็สงกรานต์ แต่ต้องมีคนดูแล ถ้าไม่อย่างนั้น นักบินบอกช่วงสงกรานต์ คนเฝ้าหอการบินเขาก็กลับไปนอนบ้านหมด ตำรวจจราจรก็กลับไปนอนบ้านหมด อันนั้นไม่ใช่คำตอบ อันนั้นไม่ใช่ทางเลือก

ประการที่ 2 ในระดับภายในของกระทรวงนั้น **มีการเปลี่ยนแปลงบุคลากรหลักในระดับสูงบ่อยมาก** ในทั้ง 2 หน่วยงานหรือเปล่า แต่ที่ผมเห็นมากคือ กระทรวงศึกษาธิการในส่วนนี้ ซึ่งทำให้ถามว่าแล้วใครรับผิดชอบอะไร มีคนใหม่มารับผิดชอบต่อทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนแปลง

ประการที่ 3 ระบบการเมืองระดับสูงเปลี่ยนแปลงฝ่ายบริหารบ่อย ทำยสุดไม่มีใครรับผิดชอบ แก้ไขได้ไหม ผมมองว่าเงื่อนไขนี้ ยังไม่ได้แก้ แต่ก็ให้รับทราบว่าอันนี้คือข้อปัญหาแท้จริงที่ได้เกิดขึ้น

ประการที่ 4 ระบบการวางแผนเพื่อการเปลี่ยนแปลงยังไม่ดีพอ ณ วันนี้ผมได้ฟังว่าในกระทรวงศึกษาธิการโดยกรมสามัญศึกษาได้มีความพยายามที่จะปรับเปลี่ยนและก็มองเห็นว่า 70-80 % น่าจะเป็นไปในทิศทางนั้น และน่าจะดีขึ้นกว่าเดิมมากมาย แต่คนที่ส่งเข้าไปเรียนในระบบอุดมศึกษาในปัจจุบันไม่ได้มาจากกรมสามัญอย่างเดียว มหาวิทยาลัยมีโรงเรียนสาธิต กรมการศึกษานอกโรงเรียนมีคนที่สอบเข้าได้ กรมอาชีวศึกษา ก็สามารถสอบเข้าได้ ระบบเป็นระบบเปิดและกว้างขวางอย่างมากมาย แต่ขณะนี้เราตรวจสอบบอกว่าน้ำเน่าที่จะไหลออกจากกรุงเทพนั้น ได้

แก้ไขปัญหมาแล้ว แต่น้ำที่ไหลจากทั่วประเทศ ลงแม่น้ำเจ้าพระยา ยังไม่ได้แก้ไข วันนี้ยังไม่
ไม่มีคำตอบ ทำอย่างไร แต่ผมเห็นว่า ตัวนี้ น่าจะต้องมีการปรับปรุง

ประการที่ 5 ขาดการซ่อมใหญ่ ซ่อมใหญ่ที่ราคาแพงที่สุดได้เกิดขึ้นแล้ว คือการสอบที่ผ่านมา ควรตรวจสอบ แล้วก็ไปเอากล่องดำที่เครื่องบินโบอิง 747 ตกพร้อมกัน คนตายพร้อม ๆ กัน แล่น 2 หมื่นคน หมายความว่าตายไม่มาก แต่ทุกคนได้รับผลกระทบจากตรงนี้ ลองมาแกะกล่องดำ แล้วก็ศึกษาอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง เพราะฉะนั้นการขาดการซ่อมใหญ่เป็นเรื่องสำคัญ

ประการที่ 6 ท่านอดีตนายกรัฐมนตรี ได้พูดถึงว่าเป็นอาชญากรรมทางวิชาการ ผมคิดว่าข้อเท็จจริงคือ**เป็นอาชญากรรมทางแผ่นดิน** มีผิดตามกฎหมาย ขอประทานโทษถ้ามีท่านผู้อำนวยการนั่งอยู่ ณ ที่นี้ ถ้าทำผิดแล้ว ตรวจสอบไปพบว่าเป็นความผิดของระบบโรงเรียน ท่านเพียงเซ็นส่งเหมือนบุรุษไปรษณีย์ ความผิดนั้นคือความผิดอาญา สอบได้เหมือนความผิดเรื่องยา พิจารณาดู เพราะฉะนั้นผมเข้าใจว่าท่านผู้อำนวยการในยุคใหม่นี้ ต้องแกร่ง กล้า และไม่ใช้บุรุษไปรษณีย์ และไม่ใช้คนที่เปลี่ยนไปตามจังหวัดต่าง ๆ หรือโรงเรียนต่าง ๆ ตามวาระตามสมัย แต่ต้องยืนหยัด ณ จุดที่ยืนอยู่ และทำระบบนี้ แก้ปัญหานี้ให้ได้ ผมคิดว่าแม่ทัพด่านแรก คือท่านผู้อำนวยการระบบทุกระบบ ซึ่งจะต้องส่งคะแนน เพราะมีลายเซ็นตัวเอง อย่าเซ็นส่ง เซ็นผ่าน

ประการที่ 7 คือการขาดการมอบหมายและให้อำนาจในแต่ละระดับ ผมคิดว่า ณ เวลานี้ ผมยังไม่มีคำตอบชัดเจน งานนี้เป็นงานใหญ่ ถ้าถามว่าใครคือคนรับผิดชอบสูงสุด ในการทำให้ระบบการคัดเลือกของประเทศจะดำเนินต่อไปได้ ถ้าจัดเอเชียนเกมส์ ยังรู้เลยว่า มีแม่งานคือใคร จัดโอลิมปิกก็รู้ว่า แม่งานคือใคร นายกเทศมนตรีของเมืองนั้น ๆ รับผิดชอบ ถ้าถามว่าคราวนี้คนรับผิดชอบสูงสุดคือใคร ไม่มี เปลี่ยนได้ ย้ายได้ โยกได้ ผมว่าคำตอบท้ายสุดคราวหน้าก็คือว่า ผมก็เพิ่งมาเดือนนี้ ผมก็เพิ่งมาปีนี้ ผมก็เพิ่งมา ผมกำลังเรียนรู้งาน แล้วถามว่าใครคือตัวจริง อันนี้ต้องเตรียมว่าปัญหานี้อาจจะเกิดขึ้นอีก ไม่มีแม่งานชัดเจน อยู่ที่ใคร แต่ถามว่าจะมีอะไรดีขึ้น เพราะขณะนี้ระบบราชการก็รวนอยู่แล้ว ยังเวียนย้ายกันอยู่ตลอด เพราะฉะนั้นแม่งานขาด แต่ผมอยากมองว่า ใครคือผู้รับผิดชอบในระดับท้องถิ่น ท้องถิ่นในที่นี้ ไม่ได้หมายความว่าท้องถิ่นของกรมสามัญ มีหลายหน่วยงานที่เขามีสิทธิ์ที่จะสอนคนแล้วจบเทียบเท่ากับมัธยมศึกษาได้ แก้ปัญหาตรงจุดนั้นอย่างไร ผมอยากมองที่จังหวัด ว่าน่า

จะมีคนประสานงานที่ไม่สังกัดกรม ผมก็ไม่ได้อยู่กระทรวงศึกษาธิการ แต่เผชิญบ้านเรามีระบบองค์ชาย 14 จริง ๆ เพราะมี 14 กรม ต่างคนต่างอยู่และไม่ประสานกัน องค์ชาย 14 แล้วยังมีวังหน้าวังหลัง คือ ทบวงมหาวิทยาลัยกับกระทรวงศึกษาธิการ จุดประสานงานตรงนี้ยังขาด ถ้ามองว่า nobody's land เยอะจริง ๆ ถ้ามองว่าแผ่นดินตรงนี้ใครปกครอง นี่คือปัญหาของระบบ ก็คือน่าจะต้องมีคนในจังหวัด ซึ่งมีพื้นฐานที่ดีทางด้านสถิติ ทางด้านการวัดการประเมินผล และตั้งทีมงานในระดับนั้น เพื่อจะดูแลในระดับการศึกษาของจังหวัด

ประการที่ 8 ผมว่าคราวหน้าไม่น่าจะเกิดได้ คือ **ต้องเตรียมมาตรการรองรับ** ผมอยู่ในมหาวิทยาลัย ผมรู้ว่าในมหาวิทยาลัย ไม่ต้องการระบบใหม่ที่เปลี่ยนแปลง มหาวิทยาลัยเก่า ๆ ก็อยากได้คนดี ๆ คนแบบเก่าในระบบเดิม เข้ามาเหมือนเดิม เพราะฉะนั้น การที่ฟังเขาแล้วบอกว่า ได้ 4.0 ยกชั้น ได้ 4.0 ทั้งโรงเรียน ควรฟังหูไว้หู ควรต้องเอามาศึกษาอย่างที่เราการศึกษาได้ศึกษาแล้วว่า ข้อมูล ข้อเท็จจริงเป็นอย่างไร และในข้อเท็จจริง นั้น คือ There is no life test ไม่มี life test ถูกหมดแต่อาจไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตก็เป็นได้ ก็ฝากไว้ ถึงเสียชีวิตไปแล้วก็ยังบอกไม่ได้ คน ๆ นั้นประสบความสำเร็จในชีวิตหรือไม่ นักเขียนหลายคนเสียชีวิตไป 200 ปี เพิ่งถูกเอางานออกมา แล้วบอกว่านี่เป็นงานชิ้นเยี่ยมยอด แต่ 200 ปีที่ผ่านมา ไม่มีคนรู้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นได้ พยายามทำสิ่งสมมุติว่าเป็นคำตอบจากพระเจ้า แม้แต่ระบบที่จะจัดขึ้นในอนาคต ก็เป็นไปได้ ผมอยากมองอย่างนี้ว่า ในความผิดพลาดนั้น ต้องเข้าใจว่าเกิดขึ้นได้ ปีนี้ก็เกิดขึ้นอีก แต่ไม่มากนัก เราต้องยอมรับว่า ถ้าผิดพลาดในระดับโรงเรียน ก็จัดการไปตามโรงเรียน ผิดพลาดในระดับจังหวัดก็พิจารณาระดับจังหวัด และที่สำคัญที่สุด ผมคิดว่าความยืดหยุ่นนั้น ทุกมหาวิทยาลัยต้องเตรียมรองรับ เช่น ในสาขานี้รับเกินเอาไว้ 15 % เสร็จแล้วก็บวกลบบ้างเล็กน้อย อันนี้ผมคิดว่าเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะฉะนั้นเตรียมรองรับ no show รับครั้งเดียวก็ได้ จะเหลือเปอร์เซ็นต์ที่ผิดพลาดน้อยมาก เพราะมหาวิทยาลัยจะรู้อยู่แล้วว่าจะเหลือเปอร์เซ็นต์ drop เท่าไร อย่างในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง บางคนวิชา จะมีการ drop ถึงประมาณ 50 คน ในจำนวนผู้เรียนประมาณ 200 คน เพราะฉะนั้นเตรียมรองรับ no show

ทั้งหมดนี้ ผมอยากขอให้เตรียมเดินหน้าต่อไป และต้องเข้าใจว่าเป็นเวลาการต่อสู้ ผมมาจากมหาวิทยาลัย ผมลาออกจากชีวิตราชการแบบมหาวิทยาลัย

แล้ว และผมก็รู้ว่าอาจารย์มหาวิทยาลัยไม่ใช่ผู้ที่จะรู้เรื่องและเป็นผู้ที่จะกำหนดอนาคต อาจจะเสนอเปลี่ยนแปลงโลกทั้งโลกได้ เปลี่ยนแปลงประเทศได้ เปลี่ยนแปลงการเมืองได้ แต่สิ่งที่มหาวิทยาลัยไม่ยอมทำที่สุด คือการเปลี่ยนแปลงตัวเอง ร้อยละ 80 ของมหาวิทยาลัย เห็นด้วยว่าให้ปรับระเบียบการเงิน เป็นการค้าเสรี เห็นด้วยว่าให้มีการกระจายอำนาจ เห็นด้วยอย่างนั้นอย่างนี้ ยกเว้นไม่เห็นด้วยที่จะให้มหาวิทยาลัยออกจากระบบราชการ ร้อยละ 85 เห็นว่าไม่ควรออก แต่เพราะทุกคนมีผลประโยชน์ส่วนตัวที่ต้องคิดอย่างนั้น ผมคิดว่าในขณะนี้คนที่เป็นผู้ตัดสินใจนั้น ในเวทีนี้คือประชาชน เปิดกว้างอย่างที่มีในวันนี้ ก็สำคัญ คุณณัฐพนธ์ ได้มาวันนี้ ผมอยากนำเด็กอีกคนซึ่งเขาไม่ได้มีโอกาสพูด แล้วผมคิดว่าระบบการสอบมีผลต่อเขาอย่างมาก มีเด็กคนหนึ่งในโครงการจุฬารัฐบาล ผมได้มีโอกาสสัมภาษณ์เขาเมื่อวันที่เขาเข้ามา และรับฟังเขา เขาเล่าให้ฟังว่า ตอนเขาอายุ 4-5 ขวบ แม่เขาอยากจน แต่อยากให้เขาได้รับการศึกษาที่ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ จึงส่งไปอยู่กับญาติ ทั้ง ๆ ที่เด็กไม่ยอมไป แต่พอไปอยู่กับญาติ ก็ปรากฏว่าญาติเขามีลูกใหม่ขึ้นมา เด็กคนนี้ก็กลายเป็นเด็กนอกความต้องการ เขาก็เกิดความรู้สึกที่ว่าก้าวร้าวมากขึ้น ไปอยู่กับครู ความก้าวร้าวก็ติดตัวไปอีก เขาเปลี่ยนที่อยู่ถึง 7 แห่ง แต่เด็กคนนี้เผชิญเก่ง ที่ยังรักการเรียนและสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ แต่จากการที่คนสัมภาษณ์ตรวจสอบแล้ว พบว่าเด็กคนนี้เป็นโรคที่สำคัญที่สุด แล้วอาจจะแก้ไขไม่ได้ตลอดชีวิต คือ เป็นโรคขาดความรัก ถูกผลักออกจากบ้าน เราผลักเขาออกจากตำบล อำเภอ อาจจะผลักแล้วไปอยู่โรงเรียนสวนกุหลาบก็ได้ ทำไมโรงเรียนเล็ก ๆ ของเราจึงเป็นโรงเรียนที่ดีไม่ได้ ทำไมหนองหมาว้อจะเป็นโรงเรียนที่ดีไม่ได้ ในอเมริกาโรงเรียนที่ดีที่สุดคือ Home School เล็กที่สุด แต่เขาอยู่กับพ่อแม่ อยู่กับสิ่งที่สำคัญที่สุด คืออยู่กับความรัก อยู่กับพ่อแม่ ทำไมเราไม่ไปสูจุดนั้น โรงเรียนที่เรียนขณะนี้อยู่กรุงเทพฯ เราก็ไม่พอใจ ฝุ่นควันข้างนอกเต็มไปหมด มองข้ามแม่น้ำเจ้าพระยา ก็เป็นเช่นนั้น ทำไมเราไม่ชื่นชมกับโรงเรียนเล็ก ๆ ที่เป็นโรงเรียนดี ๆ แล้วช่วยกันทำโรงเรียนเหล่านั้นให้ดีขึ้น

ที่เสนอมาทั้งหมดผมเห็นด้วย 100 % ว่าการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้สมบูรณ์ 100 % แต่อย่างน้อยต้องให้โอกาส ให้เต็มต่อกับโรงเรียนเล็ก ๆ เหล่านั้น แล้วให้เด็กที่ชื่อนนท์ ที่ผมได้สัมภาษณ์เขา และเด็กคนอื่น ๆ อีกมาก อยู่ใกล้บ้านเขา ได้สิ่งที่สำคัญมากกว่าการศึกษาคือความรัก

คุณศิริบุรณ :

ขอยอมรับว่า วันนี้ดำเนินการอภิปรายด้วยความยากลำบากมากที่สุด เพราะว่าดิฉันไม่สามารถสรุปได้ว่า เนื้อหาของการสัมมนาบนเวทีแห่งนี้จะสรุปว่าอย่างไร ดิฉันอยากจะบอกว่าเป็นการนำเสนอข้อมูลมากกว่า นำเสนอข้อมูลของแต่ละฝ่าย ที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวข้องไม่ใช่เฉพาะระบบการศึกษา แต่เกี่ยวข้องกับชีวิตของเด็กไทยที่จะพัฒนาเป็นผู้ใหญ่ต่อไปในอนาคต เพราะฉะนั้นวันนี้มีคนแสดงความรับผิดชอบเยอะ แต่ดิฉันขอปิดความรับผิดชอบแล้วกัน ขอให้คนที่สรุปการสัมมนาทางวิชาการ เรื่อง เส้นทางปฏิรูปอุดมศึกษาไทยครั้งนี้ ขอให้ทำหน้าที่ของผู้มีเกียรติ หลังจากจบสิ้นบนเวทีนี้ไป ดิฉันขอมอบเวทีนี้ให้กับท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน ช่วยกันหาข้อสรุป ช่วยกันหาคำตอบ ว่าการดำเนินการเพื่อนำไปสู่การคัดเลือกนัศึกษาระบบใหม่ ควรจะดำเนินการอย่างไรต่อไป ให้มีประสิทธิภาพสูงสุด และที่สำคัญขอฝากไว้เมื่อกี้ดิฉันเริ่มต้นที่มาตรา 25 ขอจบท้ายที่มาตราที่ 22 **การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด** กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ ขอให้ยึดถือตรงนี้ และขอมอบเวทีนี้ให้กับท่านผู้มีเกียรติต่อไป ในโอกาสนี้ขอกราบขอบพระคุณสำหรับวิทยากรทุกท่าน ที่ให้ความรู้ ให้อารมณ์ ให้ความรู้สึกลึก ๆ กันอย่างหลากหลายเหลือเกิน ขออนุญาตเรียนเชิญท่านเลขาธิการฯ ดร. รุ่ง แก้วแดง เป็นประธานแสดงความคิดเห็นต่อไป

โครงการสัมมนาทางวิชาการ
สู่เส้นทางการปฏิรูปอุดมศึกษาไทย ครั้งที่ 3
เรื่อง

การสอบคัดเลือกระบบใหม่ ; GPA,PR สำคัญอย่างไร

หลักการและเหตุผล

สืบเนื่องจากการที่ทบวงมหาวิทยาลัยได้เปลี่ยนแปลงระบบการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาระบบใหม่ในปีการศึกษา 2542 โดยใช้ผลการเรียนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (GPAX) และค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์แรงก์ (PR) ของผู้สมัครประกอบการพิจารณาคัดเลือก โดยให้ค่าน้ำหนักร้อยละ 10 รวมกับคะแนนสอบวิชาความรู้พื้นฐานทางวิชาการ (วิชาหลัก) และวิชาเฉพาะวิชาชีพ (วิชาชีพ) รวมกันอีกร้อยละ 90

แม้จะมีกระแสวิพากษ์วิจารณ์การคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาระบบใหม่นี้ ถึงความได้เปรียบเสียเปรียบของโรงเรียนดีมีชื่อเสียง รวมไปถึงความไม่เท่าเทียมกันในคุณภาพของโรงเรียนมัธยมศึกษาในประเทศ แต่โดยหลักการแล้วระบบใหม่นี้ นอกจากจะส่งผลให้การเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นไปตามปรัชญาและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ให้มหาวิทยาลัย/สถาบันได้ผู้เรียนที่มีความรู้ ความสามารถและความถนัดตรงตามสาขาวิชาที่เรียนแล้ว ยังมีความสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ที่กำหนดให้สถานศึกษาใช้วิธีการที่หลากหลายในการจัดสรรโอกาสการเข้าศึกษาต่อ และให้นำผลการประเมินผู้เรียนมาใช้ประกอบการพิจารณาด้วย

อย่างไรก็ตาม เมื่อเริ่มใช้ระบบการคัดเลือกระบบใหม่ในปี 2542 นี้ พบว่าเกิดปัญหาในทางปฏิบัติเกี่ยวกับการนำค่า GPAX และPR ของผู้สมัครมาใช้เป็นองค์ประกอบหนึ่งในการพิจารณาคัดเลือก ที่มีการวิพากษ์วิจารณ์ว่าเกิดจากความด้อยประสิทธิภาพของการประสานงาน และความไม่พร้อมของหน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบในที่สุดต้องมีการประกาศยกเลิกการใช้ค่าคะแนนดังกล่าว และใช้ระบบการพิจารณาจากคะแนนสอบวิชาหลักและวิชาเฉพาะอย่างเดียวยุติตามระบบเดิม ผลจากการประกาศ

ยกเลิกค่าคะแนนดังกล่าวได้ก่อให้เกิดกระแสสังคมการวิพากษ์วิจารณ์ถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะกับนักเรียน รวมทั้งการเรียกร้องหาผู้รับผิดชอบ ขณะเดียวกันก็เกิดความไม่มั่นใจในระบบใหม่และความพร้อมในการนำระบบนี้มาใช้ในปีต่อไป

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ในฐานะหน่วยงานนโยบายและวางแผนการศึกษาของประเทศ พิจารณาเห็นว่า การคัดเลือกนักศึกษาเป็นประเด็นสำคัญที่ควรจะต้องเร่งระดมความคิดเห็นเพื่อแสวงหาแนวทางพัฒนานโยบายและการปฏิบัติในอนาคต จึงเห็นสมควรจัดสัมมนาทางวิชาการในครั้งนี้นี้ขึ้น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อระดมความคิดเห็น เกี่ยวกับปัญหาอุปสรรคในนำระบบการคัดเลือกนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาระบบใหม่มาใช้ และข้อเสนอแนะทางแก้ไข
2. เพื่อนำเสนอแนวคิด เกี่ยวกับรูปแบบการคัดเลือกนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา
3. เพื่อแสวงหาแนวทางในการการพัฒนาระบบการคัดเลือกนักศึกษาเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา

วิธีการดำเนินการ

1. การบรรยายพิเศษ เรื่อง แนวคิดการปรับระบบการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา
2. การนำเสนอผลการวิจัย เรื่อง ผลกระทบของการสอบเข้ามหาวิทยาลัยระบบใหม่ที่มีผลต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
3. เวทีเสวนาทางวิชาการ
4. การอภิปรายทั่วไป

กำหนดวัน เวลา สถานที่

วันพฤหัสบดีที่ 10 มิถุนายน 2542 เวลา 8.30 - 13.30 น.
ณ ห้องกรุงธนบอลรูม ชั้น 3 โรงแรมรอยัลริเวอร์ กรุงเทพมหานคร

ผู้เข้าร่วมสัมมนา

ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้บริหาร คณาจารย์ นักวิชาการ และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในสถาบันอุดมศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน สังกัดกระทรวงศึกษาธิการและทบวงมหาวิทยาลัย ผู้บริหารและอาจารย์ในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา สมาคมผู้ประกอบการและครู ผู้แทนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สื่อมวลชน นักเรียน นักศึกษา ผู้ปกครองและประชาชนผู้สนใจ ทั่วไป รวมทั้ง ผู้บริหารและข้าราชการสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ จำนวน 362 คน

ค่าใช้จ่าย

จำนวน 68,000 (หกหมื่นแปดพันบาทถ้วน) จากงบประมาณของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

ผู้รับผิดชอบ

สำนักงานโครงการปฏิรูปอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

กำหนดการสัมมนาทางวิชาการ
สู่เส้นทางการปฏิรูปอุดมศึกษาไทย ครั้งที่ 3
เรื่อง การคัดเลือกนักศึกษาระบบใหม่ : GPAX, PR สำคัญอย่างไร?
วันพฤหัสบดี ที่ 10 มิถุนายน 2542
ณ ห้องกรุงธนบอลรูม ชั้น 3 โรงแรมรอยัลริเวอร์ กรุงเทพมหานคร

- 8.30 – 9.00 น. ลงทะเบียน
- 9.00 – 9.30 น. กล่าวต้อนรับ เปิดการสัมมนา และบรรยายพิเศษ เรื่อง
“แนวความคิดปรับระบบการคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา”
โดย ศ.น.พ. เกษม วัฒนชัย
อธิการบดีมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
- 9.30 - 10.00 น. นำเสนอผลการวิจัย เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนเฉลี่ย
สะสม (GPAX) กับคะแนนสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา”
โดย ดร.วิเชียร เกตุสิงห์
รองเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
นำเสนอผลการวิจัย เรื่อง “ผลกระทบของการสอบเข้ามหาวิทยาลัย
ระบบใหม่ที่มีต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย”
โดย นางสาวชิตนีย์ รักมหาคุณ และ นางสาวบุษกร หมอนทอง
ภาควิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร
เวทีเสวนาทางวิชาการ
- 10.00 – 11.30 น. โดย รองศาสตราจารย์ ดร. ทองอินทร์ วัชชีโสธร
รองปลัดทบวงมหาวิทยาลัย
ดร.ประพัฒน์พงศ์ เสนาฤทธิ์
รองอธิบดีกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

รองศาสตราจารย์ ดร.ประกอบ คุปรัตน์

รองผู้อำนวยการฝ่ายบริหารและการสื่อสาร

สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรีศึกษาแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

นางสมหมาย วัฒนะคีรี

อุปนายกสมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย

นายณัฐพันธ์ เกษสาคร

11.30 – 12.20 น.

ผู้แทนนักศึกษาเข้าใหม่ปี 2542

12.20 – 12.30 น.

นางสาวศิริบุญรัตน์ ณัฐพันธ์ ผู้ดำเนินรายการ

อภิปรายทั่วไป

สรุปผลและปิดการสัมมนา

12.30 – 13.30 น.

โดย ดร. รุ่ง แก้วแดง

เลขาธิการคณะกรรมการการการศึกษาแห่งชาติ

รับประทานอาหารกลางวัน

รายชื่อผู้เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ
สู่เส้นทางการปฏิรูปอุดมศึกษาไทย ครั้งที่ 3
เรื่อง การคัดเลือกนักศึกษาระบบใหม่ : GPAX , PR สำคัญอย่างไร ?
ณ ห้องกรุงธนบอลรูม ชั้น 3 โรงแรมรอยัลริเวอร์ กรุงเทพมหานคร
วันพฤหัสบดีที่ 10 มิถุนายน 2542

ประธาน/ผู้อภิปราย/นักวิจัย

1	ศ.นพ.เกษม วัฒนชัย	อธิการบดีมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
2	รศ.ดร.ทองอินทร์ วจีโสธร	รองปลัดทบวงมหาวิทยาลัย
3	ดร.ประพัฒน์พงศ์ เสนาฤทธิ์	รองอธิบดีกรมสามัญศึกษา
4	รศ.ดร.ประกอบ คุปรัตน์	รองผอ.ฝ่ายบริหารและการสื่อสาร สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรีศึกษาแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
5	นางสมหมาย วัฒนะศิริ	อุปนายกสมาคมผู้ปกครองและครูโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
6	ดร.วิเชียร เกตุสิงห์	รองเลขาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
7	นางสาวชนิดนีย์ รักมหาคุณ	มหาวิทยาลัยนเรศวร
8	นางสาวบุษกร หมอนทอง	มหาวิทยาลัยนเรศวร
9	นางสาวศิริบุรณ์ ญัฐพันธ์	ไทยทีวีสีช่อง 11
10	นายณัฐพันธ์ เกษสาคร	ผู้แทนนักศึกษาเข้าใหม่ปี 2542

ผู้ทรงคุณวุฒิ

11	ดร.กมล สุกประเสริฐ	ข้าราชการบำนาญ
12	ศ.นพ.อดุลย์ วิริยเวชกุล	ข้าราชการบำนาญ
13	รศ.ดร.ศิริพงษ์ ศรีพิพัฒน์	ข้าราชการบำนาญ

สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย

14	นายสุชาติ เมืองแก้ว	ที่ปรึกษาด้านนโยบายและแผน
15	ดร.สุเมธ แยมุ่น	ผอ.สำนักนโยบายและแผนอุดมศึกษา
16	นายอาณัติ พงศ์สุวรรณ	สำนักนโยบายและแผนอุดมศึกษา
17	นายพิเชษฐ อุไรรงค์	สำนักนโยบายและแผนอุดมศึกษา

18	นางวราภรณ์ สีหนาท	ผู้อำนวยการสำนักทดสอบกลาง
19	นายชวนสิทธิ์ สุชาติ	สำนักทดสอบกลาง

มหาวิทยาลัย/สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

20	ผศ.ดร.สุลักษณ์ ศรีบุรี	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
21	รศ.พวงแก้ว ปุณยกนก	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
22	รศ.ดร.ธีระพร วีระถาวร	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
23	ผศ.ดร.สุดาพร ลักษณะนิยานาวิน	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
24	นางวราภรณ์ เทพสัมฤทธิ์พร	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
25	นางสาวพัชรี ลีลาดี	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
26	รศ.สุภาพ ฦ.นคร	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
27	นายสุนทร แก้วไชย	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
28	นางกาญจนา โปบุญเรือง	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
29	นางศรีสุรางค์ จันทรสสมบัติ	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
30	นางสมใจ กลับเพิ่มพูน	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
31	ผศ.ดร.ฉันทนา จันทร์บรรจง	มหาวิทยาลัยนเรศวร
32	นายพิจิตร มีพจนา	มหาวิทยาลัยบูรพา
33	ผศ.ดร.สมศักดิ์ ไสภณพินิจ	มหาวิทยาลัยบูรพา
34	นายสมศักดิ์ เขียมคงสี	มหาวิทยาลัยบูรพา
35	ศ.ดร.ศรีสิน คุณสมิทธิ์	มหาวิทยาลัยมหิดล
36	รศ.ดร.ฉลอง บุญญานันต์	มหาวิทยาลัยมหิดล
37	รศ.ผ่องศรี ศรีมรกต	มหาวิทยาลัยมหิดล
38	ดร.อาณัติ นิตินธรรมยง	มหาวิทยาลัยมหิดล
39	นายกฤษดา ภัคดี	มหาวิทยาลัยแม่โจ้
40	ดร.สมสุข ธีระพิจิตร	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
41	รศ.ดร.วิรัช วรรณรัตน์	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
42	ผศ.ดร.สุนันท์ ศลโกสุม	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
43	รศ.อังคณา สายยศ	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

44	รศ.ชูศรี วงศ์รัตนะ	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
45	ผศ.ดร.ธีระ นุชเปี่ยม	มหาวิทยาลัยศิลปากร
46	นางสาววัลยา วิริยเสนกุล	มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
47	ดร.กฤษณพงศ์ กีรติกร	อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
48	นายสมชาย ปัญญาอินแก้ว	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
49	อาจารย์พลรัตน์ ลักษณะียนาวิน	สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
50	ผศ.ดร.สุชีพ สุขสุแพทย์	สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
51	ดร.อนุมงคล ศิริเวทิน	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
52	รศ.ดร.ไทย ทิพย์สุวรรณกุล	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี
53	ดร.สุพิศ ฤทธิ์แก้ว	มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
54	นางสาวรัตนากร ชนะขำ	มหาวิทยาลัยรามคำแหง
55	ผศ.อมรรัตน์ ภิญญอนันตพาส์	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

มหาวิทยาลัย/สถาบันอุดมศึกษาเอกชน

56	ผศ.ดร.นันทนวล ศรีจาด	มหาวิทยาลัยศรีปทุม
57	นายดลพิวัฒน์ ปรีดาวิภาต	มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
58	นายวัลลภ สุวรรณดี	มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
59	ผศ.ดวงพร หัซชะวะนิช	มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
60	นางสาวลัดดา เดชกำแหงพิทักษ์	มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
61	นายกมล กิจสวัสดิ์	มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
62	นายเอกชาติ สมพงษ์	มหาวิทยาลัยรังสิต
63	นายประทีป มากมิตร	มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์
64	นางนิภาพรรณ เวียงพระปรก	มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น
65	นางสาวกาญจนา สหัสทัศน์	มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น
66	นายสุรวัชร ยิงสวัสดิ์	มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น
67	นางเรณู สิงห์คะนอง	มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น
68	นางปราณี วงษ์ชวลิตกุล	มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล
69	อาจารย์ขวัญใจ จินดานุรักษ์	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร

70	อาจารย์กัณฑิมา ปลื้มใจ	มหาวิทยาลัยสยาม
71	อาจารย์บุญส่ง หาญพานิช	มหาวิทยาลัยสยาม
72	นายชันสิน สุขวิบูลย์	วิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
73	ดร.คศทา ชื่นตา	วิทยาลัยเทคโนโลยีธนบุรี
74	นางสาวจิตตภา วินิจกุลชัย	วิทยาลัยมิชชัน
75	นางสาวสมพร บุญล้ำพันธ์	วิทยาลัยมิชชัน
76	นางสาวสุกัญญา ไกวงศ์ดิติก	วิทยาลัยพยาบาลเซนต์หลุยส์
77	นางณัฐประภากร เปรมจิตต์	วิทยาลัยรัตนบัณฑิต
78	นางนงเยาว์ ไสมรรคา	สถาบันเทคโนโลยีรัตนโกสินทร์
79	นายบรรยงค์ โตจินดา	วิทยาลัยลุ่มน้ำปิง
80	นางนิตยาภรณ์ ทานสละ	วิทยาลัยโยนก
81	นางวีรา พาสพัฒนพาณิชย์	วิทยาลัยดุสิตธานี

สภามหาวิทยาลัย/สภาคณาจารย์/

82	ดร.ดวงกมลชาติประเสริฐ	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
83	รศ.วารี เกรอด	มหาวิทยาลัยศิลปากร
84	รศ.สมสรร วงษ์อยู่น้อย	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
85	นายนพดล สุธาพาณิชย์	มหาวิทยาลัยทักษิณ
86	ว่าที่ร้อยตรี ภาณุรัฐ ก้วยเจริญพานิชย์	มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
87	นางสาวสุจิตรา สอนสม	มหาวิทยาลัยมหิดล
88	ดร.สมบุญรณ์ ชิตพงศ์	มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

สมาคมศิษย์เก่า

89	นายพงษ์ศักดิ์ เกียรติสุรินนท์	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
90	พลเรือตรีสมภาพ เสดะรุจิ	ม.เทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
91	นางอังสนา ศิริประชา	มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
92	นางเพ็ญสุวรรณ นาคะปรีชา	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

สโมสรมนักศึกษา/องค์กรนักศึกษา

93	นางสาวพะเยีย จันทนมัฏฐะ	องค์กรนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
94	นายธนาธร จึงรุ่งเรืองกิจ	องค์กรองค์กรนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
95	นายพุทธพล มงคลวรวรรณ	องค์กรองค์กรนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
96	นายอินทวัช ศรีกุลรักษ์	องค์กรนิสิตมหาวิทยาลัยม.บูรพา
97	นายวิกรานต์ ไ้วสุวรรณ	นายกสโมสรมักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม
98	นายดลพิวัฒน์ ปรีดาวิภาต	นายกสโมสรมักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ
99	นายดุสิต คงจิตงาม	นายกสโมสรมักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร
100	นางสาวจรรุวรรณ โพนปลัด	อุปนายกสโมสรมักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
101	นายชลทิศ สุวรรณเปี่ยม	สโมสรมักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
102	นางสาวอุมาพร สวัสดิโกศล	สโมสรมักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

กระทรวงศึกษาธิการ

สำนักงานปลัดกระทรวงฯ

103	นายเจตนา แดงอินทวัฒน์	สำนักนโยบายและแผนฯ
104	นางศรีประภา เกิดกรุง	สำนักนโยบายและแผนฯ
105	นายสมชัย แก้วละเอียด	สำนักนโยบายและแผนฯ

สถาบันราชภัฏ

106	นายอารมณ อุตภาพ	สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ
107	ดร.ชวนชัย เข็้อสารุชน	สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี
108	ผศ.ดร.ณัฐสุารมณ จุฑาทภัทร	สถาบันราชภัฏสวนดุสิต
109	ผศ.ดร.อรวรรณ ชมชัยยา	สถาบันราชภัฏสวนดุสิต
110	ผศ.มนต์ชัย คมสาคร	สถาบันราชภัฏเพชรบุรีวิทยาเขตกรรณ
111	ดร.ประไพ ฉลาดคิด	สถาบันราชภัฏเพชรบูรณ์
112	นายกมล รักสวน	สถาบันราชภัฏเชียงใหม่
113	นางเน่งน้อย ตราชู	สถาบันราชภัฏนครปฐม
114	รศ.ดร.ชูศักดิ์ เอกเพชร	สถาบันราชภัฏสุราษฎร์ธานี
115	นางสาวพรรณอร อุตภาพ	สถาบันราชภัฏสกลนคร

116	รศ.ประวิตร ชูศิลป์	สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม
117	ผศ.ดร.กฤษดา ครุฑทอง	สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา
118	นางสาวศรีสวรรค์ ประสิทธิ์ธรรม	สถาบันราชภัฏพระนคร
	สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล	
119	ผศ.นำยุทธ สงค์ธนาพิทักษ์	รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ
120	ผศ.จรรยา หาดีพานิชกุล	รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา
121	ผศ.จันทนา ธีระวัฒน์	คณบดีคณะคหกรรมศาสตร์
122	น.ส.จีระวัฒน์ เจริญอารีย์	รองคณบดีคณะคหกรรมศาสตร์
123	ผศ.ฉัตรชัย เขียววิวัฒน์	คณบดีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
124	ดร.คำรณ ศรีน้อย	คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
125	รศ.ดร.ชัยยุทธ ช่างสาร	คณบดีคณะวิทยาศาสตร์
126	นายวิรัช ไทระไวศย์	คณะวิศวกรรมและเทคโนโลยีทางการเกษตร
127	ผศ.ดร.มณฑิณี เศรษฐภูษัฏ	คณะวิศวกรรมและเทคโนโลยีทางการเกษตร
128	รศ.ดร.มัย สุขเอี่ยม	กองแผนงาน
129	นายอนันต์ เตียวต้อย	กองแผนงาน
130	นายสมประสงค์ ทิมรอยแก้ว	กองแผนงาน
131	นางสาวกุสุมา ดำพิทักษ์	สถาบันบุคฉลากรฯ
132	นางสาวพรทิพย์ ตันติวงษ์	วิทยาเขตปทุมธานี
133	นางดาลัด เทียนศิริ	วิทยาเขตบึงพระมิตร มหาเมฆ
134	นางวลัย หุตะโกวิท	วิทยาเขตโชติเวช
135	นางปรีชา ชัยพานิช	วิทยาเขตพัฒนชยการพระนคร
136	ดร.อรสา จรุงธรรม	วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ
137	นางนิตยา ถือความตรง	วิทยาเขตวังไกลกังวล
138	นายไพฑูรย์ พุทธิมงคล	วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
139	ผศ.มณี เลิศปัญญาบุษ	วิทยาเขตพระนครใต้
140	นางสาวพวงมณี ตันติวงษ์	วิทยาเขตพระนครใต้
141	นางสมคิด รักษาทรัพย์	วิทยาเขตพระนครใต้

142	นางมณฑิรา เนตรทิพย์ กรมสามัญศึกษา	วิทยาเขตพระนครใต้
143	นายชัยณรงค์ ศรีทาว	กองสามัญศึกษา
144	นางวาณีพร ตันวิไลย	ศึกษานิเทศก์
145	นางสาววรรณดี ชุณหวิชัยานนท์	ศึกษานิเทศก์
146	นางสาวจรรยา เฮงตระกุล	ศึกษานิเทศก์
147	นางพิชญมณฑล ลีกำเนิดไทย	ศึกษานิเทศก์
148	นายอารีย์ ธีระเจริญ	ศึกษานิเทศก์
149	นายมังกร กุลวานิช	ศึกษานิเทศก์
150	นางโสภา ชนะภัย	ศึกษานิเทศก์
151	นายวิศิษฐ์ศักดิ์ แสงพรหมศรี โรงเรียนรัฐในกทม.ปริมณฑล	ศูนย์พัฒนาโปรแกรม
152	นายศิริ สุงคาสีทธิ	โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
153	นางกรองทอง ดั่งวงศ์	โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยนนทบุรี
154	นางพรสุข รัตนมณฑล	โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยนนทบุรี
155	นางอุไรวรรณ สุพรรณ	โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย
156	นางสาวสุทิตศรี ภูมะณี	โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย
157	นางนันทนา พิษฟู	โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย
158	นางวรรณศิริ จิตรพิระ	โรงเรียนสตรีวิทยา
159	นายณรงค์ รักเดช	โรงเรียนหอวัง
160	นางหทัยา คงกระพัน	โรงเรียนสายน้ำผึ้ง
161	นายจิตตพงษ์ โจรนสารัมภกิจ	โรงเรียนสายน้ำผึ้ง
162	นางสาววิภา ภัทรมัย	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา
163	นายศักดิ์ดา ไตวิเศษชัย	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ
164	นายวิฑูรย์ บริบูรณ์ทรัพย์	โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี
165	นางสุวรรณา จันทน์ฉาย	โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี
166	นางสาวประไพศรี วิสัยจร	โรงเรียนสตรีนนทบุรี

167	นางฟ่องใส ถาวรจักร	โรงเรียนสตรีนันทบุรี
168	นายประวิทย์ พุทธิกุล	โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม
169	นางอัจฉรา วงศ์ช่างทอง	โรงเรียนสตรีวัดมหาพฤฒาราม
170	นางวรรณุช วัลย์รักษ์	โรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์
171	นายนพดล วัลย์รักษ์	โรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์
172	นางดารุณี บุรณวัฒน์	โรงเรียนเทพศิรินทร์
173	นางสาวสุกัญญา สันติพัฒนาชัย	โรงเรียนราชวินิต มัธยม
174	นายสมควร ณ ตะกั่วทุ่ง	โรงเรียนวัดน้อยใน
175	นางเทียมจันทร์ อนันต์ภาราชพร	โรงเรียนสายปัญญา
176	นายจิตต์ ดำวรรณ	โรงเรียนศรีอยุธยา
177	นายชัยศรี รัตนนิมิตร	โรงเรียนบางกะปิ
178	นางรัตนา ลัพโส	โรงเรียนบางกะปิ
179	นางวัลลภา ทองวัฒนพร	โรงเรียนสารวิทยา
180	นางเสาวคนธ์ เกิดชุมทอง	โรงเรียนสารวิทยา
181	นางอาทิตยา ประทุมสุวรรณ	โรงเรียนบางบัวทอง
182	นางลัดดา พร้อมมูล	โรงเรียนเบญจมราชาลัย
183	นางศรีปัญญา พงศ์สุวรรณ	โรงเรียนวัดอัมรินทร์อาราม
184	นายเกียรติ ป้านสกุล	โรงเรียนวัดราชบพิธ
185	นางสาวสรวงรัตน์ กังสวิวัฒน์	โรงเรียนบดินเดชา
186	นายสรคมณ์ บางยี่ขัน	โรงเรียนบดินเดชา
187	ผศ.ชัยศักดิ์ ชั่งใจ	โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
188	นายประยุทธ์ ปิยธรรมาภรณ์	โรงเรียนวัดนวลนรดิศ
189	นางจิรายุ ไซติช่วง	โรงเรียนราชประชาสมาสัย ฝ่ายมัธยม
190	นายธำรงค์ แพรนิมิตร	โรงเรียนพระโขนงพิทยาลัย
191	นางอรวรรณ ปิตรชาติ	โรงเรียนปทุมคงคา
192	นายสุทิน บุญญาภิบาล	โรงเรียนวัดสุทธิวราราม
193	นางสาววรรณิ ไชยวิภาณนท์	โรงเรียนวัดสุทธิวราราม

194	นางจงพิศ กันหลง	โรงเรียนศึกษานารี
195	นายปรีชา มณีขาว	โรงเรียนเทพลীลา
196	นางชุตินา บุญญกุล	โรงเรียนเทพลীลา
197	นางอัจฉราพรรณ อองกุลนะ	โรงเรียนเทพลীลา
198	นางกาญจนา ภู่วรรณ	โรงเรียนวัดสังเวช
199	นางสาวยุพิน เกียรติสูงส่ง	โรงเรียนแจ่งร้อนวิทยา
	โรงเรียนรัฐต่างจังหวัด	
200	นางสาวนภา ภูทอง	โรงเรียนพิชัยรัตนาคาร จ.ระนอง
201	นายวรพงษ์ วรธงไชย	โรงเรียนราชสีมาวิทยาลัย
202	นายวิจิต บุญประดับ	โรงเรียนสตรีอ่างทอง
203	นายบำเหน็จ บุษบงค์	โรงเรียนสามโก้วิทยาคม
204	นายจักรกฤษณ์ ธีระอรรถ	โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย
205	นายปรีชา ชันธไพโรศรี	โรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย
206	นางสาวอำนวยการ จันทร์ชม	โรงเรียนเบญจมราชูทิศ ปัตตานี
207	นายสมนึก วาสประสงค์	โรงเรียนมหาชิราวุธ สงขลา
208	นายขัมน์ สุชาพันธุ์	โรงเรียนภูเก็ตวิทยาลัย
209	นางสาวนิทรา สมสวัสดิ์	โรงเรียนสตรีชัยภูมิ
210	นางกัญญา จีระจิตต์	โรงเรียนสระบุรีวิทยาคม
211	นางมรกต วิมยางกูร	โรงเรียนสระบุรีวิทยาคม
212	นายสาหร่าย แสงทอง	โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย
213	นางนุชา ใจเย็น	โรงเรียนสตรียะลา
	สช.(โรงเรียนเอกชน)	
214	นางสาวพจนา ว่องตระกุล	ผอ.กองโรงเรียนสามัญศึกษา
215	นายชินรัตน์ สมสืบ	กองนโยบายและแผน
216	นางศิริลักษณ์ มโนรมย์	กองนโยบายและแผน
217	นายปกรณ์ อินทราวุธ	โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย
218	นางสาวจาริญา ศักดิ์ประธาน	โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย
219	นางทิพย์สุดา ลัดพลี	โรงเรียนอัมพรไพศาล

220	นายปยุตต์ วรรณ	โรงเรียนเซนโยเซฟคอนเวนต์
221	นายทบ เสนีย์	โรงเรียนอัสสัมชัญ
223	นางสาวกัญชลา ละเอียดศิลป์	โรงเรียนอำนวยการศิลป์
224	นางสุนทรา แสงศิลป์	โรงเรียนอำนวยการศิลป์
225	นางกรรณิการ์ เจนพิงพร	โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย
226	นางวราภรณ์ ทรัพย์สมบูรณ์	โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย
227	ภราดา ดร.วิศิษฐ์ ศรีวิชัยรัตน์	โรงเรียนเซนต์คาเบรียล
228	นางนุชนารถ วัฒนภักดี	โรงเรียนราชินีบน
กรมวิชาการ		
229	นายสาโรช วัฒนสโรช	รองอธิบดี
230	นางมัลลิกา นิตยาพร	ผอ.ศูนย์พัฒนาหลักสูตร
231	นางทิพวรรณ คู่ทองทรัพย์	สำนักงานทดสอบทางการศึกษา
232	นายสมทรง ลิมาลัย	สำนักงานทดสอบทางการศึกษา
กรมการศึกษานอกโรงเรียน		
234	นายอุททิศ บุญมาก	ผอ.ศูนย์ กศน.กรุงเทพมหานคร
235	นายทวีศักดิ์ วิศิษฎ์กาญจนา	ศูนย์ กศน.กรุงเทพมหานคร
กรมอาชีวศึกษา		
236	ดร.จริยา ทัพพะกุล ณ อยุธยา	กองแผนงาน
237	นางสาวสุรณี จันทร์กระจ่าง	กองแผนงาน
238	นางพัชรี สว่างทรัพย์	หน่วยศึกษานิเทศก์
239	นายประกอบ เล็กเฟื่องฟู	วิทยาลัยพาณิชยกรรมธนบุรี
กรมพลศึกษา		
240	นางอัจฉราลักษณ์ วิเศษ	ฝ่ายพัฒนาวิทยาลัย
241	นายวรวิทย์ คงมนต์	ฝ่ายพัฒนาโรงเรียนกีฬา
กรมการศาสนา		
242	นายบุรี แก้วเล็ก	กองศาสนศึกษา
243	มหาวิทยาลัยสงฆ์	
244	พระมหาชะเอม สุวีโร	ม.มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

- 245 พระมหาสุรวัฒน์ติลโก ทองเกลี้ยง ม.มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
- 246 พระราชกวี ลักษณะวิลาส ม.มหามกุฏราชวิทยาลัย
- กรมศิลปากร**
- 247 นางแสงแข ทองหยั่งเย็น สถาบันศิลปกรรม
- 248 นางยุพา ประเสริฐยิ่ง สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
- 249 นายสมบัติ แก้วสุจริต สถาบันนาฏดุริยางคศิลป์
- สสวท.**
- 250 นายถกล นิรันดร์ศิริโรจน์ นักวิชาการ

สมาคมผู้ปกครองและครู

- 251 นายชุมพล พรประภา โรงเรียนอัสสัมชัญ
- 252 นางสมรทิพย์ วนลาภพัฒนา โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี
- 253 นางนวลวรรณ เพชรดารา โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี
- 254 นางอรุณ จันทร์ขจร โรงเรียนสายปัญญา
- 255 นางจุฑามาศ เต็มสงสัย โรงเรียนเทพศิรินทร์
- 256 นางสุมนา ใจเกิด โรงเรียนเทพศิรินทร์
- 257 นางมุกดา เนรัญชร โรงเรียนเทพศิรินทร์
- 258 รศ.ชินรัตน์ สมสืบ โรงเรียนอัมพรไพศาล
- 259 น.พ.ภาวิต ปุณฺณฤทธิ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย
- 260 รศ.นพ.สุนทร ศรมยุรา โรงเรียนศึกษานารี

กระทรวงกลาโหม

กรมยุทธศึกษา

- 261 พลโท เกษมชาติ นเรศเสนีย์ เจ้ากรมยุทธศึกษาทหาร
- 262 พลโท ดร.จารุภัทร เรืองสุวรรณ สถาบันวิชาการทหารบกชั้นสูง
- 263 นาวาอากาศโท วิบูลย์ชัย ไพบูลย์ศิริ กรมยุทธศึกษาทหาร
- 264 พันโททวีศักดิ์ บุญรักษา กรมยุทธศึกษาทหารบก
- 265 นาวาเอกหญิง พัทยา สยะนานนท์ กรมยุทธศึกษาทหารเรือ

โรงเรียน

266	นาวาเอกหญิง นิติย์ กุลละวณิชย์	โรงเรียนนายเรือ
267	นาวาเอกจตุทา สุขอารมณ์	โรงเรียนนายเรือ
268	นาวาเอก รศ.มนต์ชัย กาทอง	โรงเรียนนายเรือ
269	นาวาเอกหญิงยุวดี เปรมวิชัย	โรงเรียนนายเรือ
270	นาวาโทหญิงถนอมสิน มาลัยโรจน์ศิริ	โรงเรียนนายเรือ
271	เรือเอกประโยชน์ พรหมมิ	โรงเรียนนายเรือ
272	นาวาโทหญิง ประอร สุนทรวิภาต	โรงเรียนนายเรือ
273	นางสาวจุฬาลักษณ์ สุนทรวิภาต	โรงเรียนนายเรือ
274	เรืออากาศโทเผด็จชัย กุลพิบูลย์	โรงเรียนนายเรืออากาศ

วิทยาลัยแพทย์/วิทยาลัยพยาบาล

275	ศ.พันเอกหญิง วณิช วรรณพฤกษ์	วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า
276	พ.อ.หญิงประนอม อ่อนละมัย	วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า
277	พ.อ.บุญรักษ์ พูนชัย	วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า
278	พ.ท.หญิงประอร พิมพายน	วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า
279	พ.อ.หญิง พูลศรี พัฒนพงษ์	วิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก
280	น.อ.หญิงศิริกาญจน์ เผือกเทศ	ผอ. วิทยาลัยพยาบาลทหารอากาศ
281	น.อ.หญิงกรรณิการ์ นุตยะสกุล	วิทยาลัยพยาบาลทหารอากาศ

กรุงเทพมหานคร

วิทยาลัยแพทย์/วิทยาลัยพยาบาล

282	น.พ.ณรงค์ กীরติวิทยานันท์	วิทยาลัยแพทยศาสตร์กรุงเทพมหานครฯ
283	นางสาวสะอาด ไส้มะบุตร	วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์
284	นางสนวน ลีโทชวลิต	วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

285	พ.ต.อ.สุวิภาค นาคประดิษฐ์	โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
286	พ.ต.อ.หญิง อารีย์ ยมกุล	วิทยาลัยพยาบาลตำรวจ
287	พ.ต.อ.หญิง ยุพิน เนียมแสง	วิทยาลัยพยาบาลตำรวจ

กระทรวงสาธารณสุข

สถาบันพระบรมราชชนก

- 288 นางสาวนัยนา แสงวณิช สำนักนโยบายและแผนสาธารณสุข
289 นางสุพรรณ กาญจนเจตน์ สถาบันพระบรมราชชนก
290 นางสาวปิยะดา สุกังวาล สถาบันพระบรมราชชนก

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี/วิทยาลัยการสาธารณสุขฯ

- 291 นางสาวสายหยุด ศิริภาภรณ์ วิทยาลัยพยาบาลชนนี กรุงเทพ
292 นางสาวรัชณี สินะสนธิ วิทยาลัยพยาบาลชนนี สระบุรี
293 นางวิมลนิจ สิงหะ วิทยาลัยพยาบาลชนนี สระบุรี
294 นางสุภาวดี ด่านธำรงกุล วิทยาลัยพยาบาลชนนี ชลบุรี
295 นางยุรี พันธุ์น้อย วิทยาลัยพยาบาลพระจอมเกล้า เพชรบุรี
296 นางสุวารี สุขุมาลวรรณ วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร ชลบุรี
297 นางสาวพอเพ็ญ ไกวนรา วิทยาลัยพยาบาลชนนี ตรัง
298 นางสาวเบญจวรรณ วิทยาลัยพยาบาลชนนี จักรีรัช
299 นางสาวอัญญวรรณ เมธีสถาพร วิทยาลัยพยาบาลชนนี เชียงใหม่
300 นางสาวนวลจันทร์ มาตยภูธร วิทยาลัยพยาบาลศรีมหาสารคาม

สภากาชาดไทย

- 301 ผศ.อังคณา ศรียาภรณ์ วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย

สำนักนายกรัฐมนตรี

- 302 นางพัชรพันธุ์ เข็มนาถ สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ

หน่วยงานอื่น ๆ

- 303 นายมานะ ตีรียาภวัฒน์ มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์
304 นางศิริรัตน์ พันธุมโกมล บริษัทการบินไทย
305 นางดวงสิริ เกลี่ปัติย์ บจม.อีสต์เอเชียติก (ประเทศไทย)

สกศ.

306	ดร.รุ่ง แก้วแดง	เลขาธิการ
307	ดร.สิริพร บุญญานันต์	รองเลขาธิการ
308	นางศรีน้อย โปวาทอง	ที่ปรึกษา
309	นายธรรมบุญ วิสัยจร	ที่ปรึกษา
310	ดร.สมาน ชาดิยานนท์	ที่ปรึกษา
311	ดร.เลขา ปิยะอัศจรรย์ะ	ที่ปรึกษา
312	นายสำเร็จ ประเสริฐสุข	ผอ.ศูนย์สารสนเทศทางการศึกษา
313	นายชินภัทร ภูมิรัตน	ผอ.สำนักพัฒนานโยบายและวางแผนการจัดการศึกษา
314	นางสาวมยุรี จารุปาน	ผอ.สำนักงานปฏิรูปโครงการวิชาชีพครู
315	นางวิบูลลักษณ์ ทองเชื้อ	ผอ.ศูนย์ประชาสัมพันธ์การศึกษาแห่งชาติ
316	นางวิไล ศิริชุมแสง	ผอ.วิทยาลัยพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ
317	นายภาณุรัตน์ รัตยาภาส	ผอ.ศูนย์เครือข่ายการศึกษาไทย
318	นางรุ่งเรือง สุขากิรมย์	ผอ.กลุ่มงานปฏิรูปการศึกษาขั้นพื้นฐาน
319	นางสาวนงลักษณ์ พหลเวชช์	ผอ.ศูนย์พัฒนาและวางแผนการศึกษาแห่งชาติ
320	นางนิรมล กิตติวิบูลย์	ผอ.ศูนย์ความสัมพันธ์และความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการปฏิรูปการศึกษา
321	นางสุทธศรี วงษ์สมาน	ผอ.สำนักงานโครงการปฏิรูปอุดมศึกษา
322	ทิพย์สุดา สุขเมธเสนีย์	ผอ.สถาบันแห่งชาติเพื่อพัฒนาเด็กปฐมวัย
323	นางอรุณี สถานุพงษ์	นักวิชาการศึกษา
324	นางสาววรัยพร แสงนภาพร	นักวิชาการศึกษา
325	นางสาวอรนุช หลิมประเสริฐ	นักวิชาการศึกษา
326	นางวรรณภา เปลียนศรี	นักวิชาการศึกษา
327	นางเพ็ญพรรณ จิตตะเสนีย์	นักวิชาการศึกษา
328	นางฉลวยลักษณ์ สิ้นประเสริฐ	นักวิชาการศึกษา
329	นางสาวภัทธินิดา พันธุมเสน	นักวิชาการศึกษา
330	นางสาวอภาพร สุขาวงษ์	นักวิชาการศึกษา
331	นางสาวนวลจันทร์ ปุยะกุล	นักวิชาการศึกษา

332	นางสาววัฒนา อาทิตย์เที่ยง	นักวิชาการศึกษา
333	นางอรุณศรี ละอองแก้ว	นักวิชาการศึกษา
334	นางประดับ ศุภกิจ	นักวิชาการศึกษา
335	นางสาวศรีไพร ศรีสำราญ	นักวิชาการศึกษา
336	นางทิพย์อนงค์ เลื่อนพุกวัฒน์	นักวิชาการศึกษา
337	นางอรรวรรณ สุขวัฒน์	นักวิชาการศึกษา
338	นางอัมพร ประเสริฐสุข	นักวิชาการศึกษา
339	นางผาณิต วิมลรัตน์ปัญญา	นักวิชาการศึกษา
340	นางเว็องรัตน์ วงศ์ปราโมทย์	นักวิชาการศึกษา
341	นางสาววาสนา อธิรัตน์ปัญญา	นักวิชาการศึกษา
342	นายอรรถพงษ์ สุขสมนิตย์	นักวิชาการศึกษา
343	นางพรพิมล เมธีรานันท์	นักวิชาการศึกษา
344	นางสาวนันทิชา ไวยนพ	นักวิชาการศึกษา
345	นางสาววัลลภัตน์ ศรีทองสุข	นักวิชาการศึกษา
346	นางสาวสมลักษณ์ คล่องแคล่ว	นักวิชาการศึกษา
347	นางสาวสุนันท์ เอื้อเชิดกุล	เจ้าหน้าที่ธุรการ
348	นางบุญศรี ทองดารา	เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป
349	นางสาวนงภััสสร พุ่มมณีกร	เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป

สื่อมวลชน.

350	นายฐาภูร กัณภัย	น.ส.พ.มหาธาษฎร์
351	นายยุทธชัย เฉลิมชัย	มูลนิธิสถานแสงอรุณ
352	นางสาวชนาทิพย์ ฉัตรภูติ	ศูนย์ข่าวแปซิฟิก
353	นายกิตติพงษ์ พงษ์วัฒนาสุข	น.ส.พ.บ้านกล้วย
354	นายวิรัตน์ สำราญอยู่	น.ส.พ.บ้านกล้วย
355	นางสาวถนอมจิต คงจิตต์งาม	น.ส.พ.ไทยโพสต์
356	นางสาวทิพวัลย์ คงประพันธ์	น.ส.พ. ไทยโพสต์

357	นางสาวรัศมี มีสุวรรณ	น.ส.พ.มติชน
358	นางสาวรัตนา เตชะสาวภาคย์	น.ส.พ.ไทยรัฐ
359	นางสาวเสาวพร ชื่นประภาณุสรณ์	น.ส.พ.สยามรัฐ
360	นางสาวจิตินันต์ วัฒนุภา	น.ส.พ.สมัครด่วน
361	นางสาวมณฑา ศิริสมบูรณ์	T.V.5
362	นางสาวดวงกมล อรุณันท์	T.V.9

คณะผู้จัดทำรายงาน

ที่ปรึกษา

ดร.รุ่ง แก้วแดง

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

คณะผู้จัดสัมมนา

นางสุทธศรี วงษ์สมาน

ผู้อำนวยการสำนักงานโครงการปฏิรูปอุดมศึกษา

นางประดับ ศุภกิจ

นางสาวศรีไพร ศรีสำราญ

นางเรืองรัตน์ วงศ์ปราโมทย์

นางพรพิมล เมธีรานันท์

นายอรรถพงษ์ สุขสมนิตย์

นายอุดมพร สังข์ทรัพย์

ผู้จัดทำรายงานการสัมมนา

นางพรพิมล เมธีรานันท์

ผู้พิจารณารายงาน

นางสุทธศรี วงษ์สมาน

นางประดับ ศุภกิจ

ผู้จัดพิมพ์รายงาน/ถอดเทป

นางพรพิมล เมธีรานันท์

นางไซติกา วรรณบุรี

ผู้ออกแบบปก

นายศิริรัตน์ ชำนาญกิจ

สำนักงานโครงการปฏิรูปอุดมศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
สิงหาคม 2542